

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) Nr 808/2003

z dnia 12 maja 2003

dotyczące zmiany Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 1774/2002 wraz z przepisami zdrowotnymi związanymi z ubocznymi produktami zwierzęcymi nie przeznaczonymi do spożycia przez ludzi

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady wraz z przepisami zdrowotnymi związanymi z ubocznymi produktami zwierzęcymi nie przeznaczonymi do spożycia przez ludzi (1), a w szczególności mając na uwadze artykuł 12 ust. 5 i artykuł 32 ust. 1,

zważywszy, co następuje:

- (1) Naukowy Komitet Sterujący wydał w dn. 16/17 stycznia 2003 stanowisko dotyczące TSE, bezpieczeństwa w spalarniach o małej potencjalnej zdolności do spalania materiału pochodzenia zwierzęcego potencjalnie zakażonego TSE.
- (2) W celu uwzględnienia owego stanowiska przedłożono postanowienie, że należy zmienić Rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 w odniesieniu do spalarni lub zakładów utylizacyjnych o małej zdolności produkcyjnej w celu usuwania tusz określonych zwierząt.
- (3) Poza tym należy zmienić załączniki Rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002, aby nanieść szereg zmian technicznych, dzięki którym mogą one być lepiej dopasowane do artykułów wspomnianego rozporządzenia oraz by ażeby móc sporządzić bardziej przejrzyste reguły, które będą miały zastosowanie przy szeregu dodatkowych produktów.
- (4) Należy przewidzieć dodatkowe reguły w odniesieniu do oczyszczania ścieków z zakładów, w których mogą powstawać mikrobiologiczne lub inne ryzyka skażenia spowodowane zastosowaniem materiału Kategorii 1 lub Kategorii 2.
- (5) Należy również skorygować błąd w tekście dotyczący wymogów technicznych odnośnie przetwarzania produktów ubocznych zgodnie z metodą przetwórstwa nr 2.
- (6) Podczas, gdy utrzymany jest zakaz wykorzystywania w żywieniu, zgodnie z decyzją Rady 2000/766/WE (2), powinny obowiązywać mniej surowe wymogi dotyczące obróbki przetworzonego białka ssaków, ponieważ są one określone jako odpad i przeznaczone wyłącznie do zniszczenia.

(1) Dz. U. Nr L 273 z dn. 10.10.2002, str. 1

(2) Dz. U. Nr L 306 z dn. 7.12.2002, str. 32

(7) Dlatego też rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 powinno zostać odpowiednio zmienione.

(8) Przewidziane w niniejszym rozporządzeniu działania odpowiadają stanowisku Stałego Komitetu ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

PRZYJĘŁA NASTĘPUJĄCE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) Nr 1774/2002 wprowadza się następujące zmiany:

1. Artykuł 12 ust. 3 litera a) otrzymuje następujące brzmienie:

„a) ma zastosowanie tylko w celu usuwania martwych zwierząt towarzyszących i ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu art. 4 ust. 1 litera b), art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1, dla których dyrektywa 2000/76/WE nie ma zastosowania;”

2. W art. 12 ust. 3 dodaje się następującą literę h):

„h) wypełnia warunki zawarte w załączniku IV rozdział VII, o ile ma ono zastosowanie w celu usuwania ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu art. 4 ust. 1 litera b).”

3. Załączniki od I do IX zmieniane są w zgodności z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie wraz z dniem opublikowania go w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Rozporządzenie obowiązuje od dnia 1 maja 2003.

Niniejsze rozporządzenie jest wiążące w swojej całości i stosowane bezpośrednio we wszystkich Państwach Członkowskich.

Bruksela, 12 maja 2003

Dawid imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach od I do IX rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002 wprowadza się następujące zmiany:

1. W załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) Specyficzne definicje pod liczbami 15, 37, 42 i 55 do 58 zastąpione zostają następującymi definicjami:

„15. „Odpady kuchenne i spożywcze” wszystkie odpady spożywcze pochodzące z restauracji, firm cateringowych oraz kuchni, zarówno domowych jak i żywienia zbiorowego włączając używany olej jadalny;”;

„ 37. „Gnojowica” odchody i/lub mocz zwierząt gospodarskich, z lub bez ściółki, jak również guano, nieprzetworzone lub przetworzone zgodnie z załącznikiem VIII rozdział III lub w inny sposób przetworzone w zakładach wytwarzających biogaz i kompostujących;”;

„42. „Przetworzone białko zwierzęce” zwierzęce białko otrzymane wyłącznie z materiału Kategorii 3, obrabianego zgodnie z załącznikiem V rozdział II w taki sposób, że może być zastosowane bezpośrednio jako materiał paszowy lub w inny sposób w paszach, włącznie z karmami dla zwierząt towarzyszących lub w nawozach organicznych lub w substancjach ulepszających glebę; nie należą tu produkty krwiopochodne, mleko, wyroby na bazie mleka, siara, żelatyna, białko hydrolizowane i dwufosfat, jajka i produkty jajczarskie, trójfosforan wapnia i kolagen;”;

„55. „Nieprzetworzone pióra i elementy piór” pióra i elementy piór, które nie zostały poddane ani działaniu parą ani innemu procesowi zabijania drobnoustrojów chorobotwórczych;

56. „Nieprzetworzona wełna” wełna owcza, która nie została poddana praniu fabrycznemu, ani nie została uzyskana w procesie garbowania oraz nie została poddana procesowi zabijania drobnoustrojów chorobotwórczych;

57. „Nieprzetworzone włosie” włosie przeżuwaczy, które nie została poddana praniu fabrycznemu, ani nie została uzyskana w procesie garbowania oraz nie została poddana procesowi zabijania drobnoustrojów chorobotwórczych;

58. „Nieprzetworzona szczecina świńska” szczecina świńska, która nie została poddana praniu fabrycznemu, ani nie została uzyskana w procesie garbowania oraz nie została poddana zabijania drobnoustrojów chorobotwórczych;”.

b) dodane zostają następujące specyficzne definicje jako liczby od 59 do 63:

„59. „Kolagen” wyrób na bazie protein uzyskany z błon, skór i ścięgien zwierzęcych jak również w przypadku świń, drobiu i ryb, uzyskany z kości.

60. „Osad z sit” widoczne trwałe materiały pochodzenia zwierzęcego, które zatrzymane zostają podczas przesiewania ścieków, jeśli wymagany jest proces obróbki wstępnej zgodnie z załącznikiem II rozdział IX;

61. „Mieszaniny tłuszczu/olei” materiał pochodzenia zwierzęcego pływający na powierzchni wody w oddzielaczach oleju ze ścieków, jeśli wymagany jest proces obróbki wstępnej zgodnie z załącznikiem II rozdział IX;

62. „Muł” widoczne trwałe materiały pochodzenia zwierzęcego lub składniki osadzające się w przewodach odpływowych i w osadnikach piasku, jeśli wymagany jest proces obróbki wstępnej zgodnie z załącznikiem II rozdział IX;

63. „Materiał z odpiaszczania” widoczne trwałe materiały pochodzenia zwierzęcego lub składniki zatrzymujące się w osadnikach piasku, jeśli przedstawia to proces obróbki wstępnej zgodnie z załącznikiem II rozdział IX.”.

2. W załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

a) rozdział I ust. 2 litera b) przyjmuje następujące brzmienie:

„b) i) w przypadku materiału Kategorii 3 słowa: „nie przeznaczone do spożycia przez ludzi”,

ii) w przypadku materiału Kategorii 2 (poza gnojowicą i treścią przewodu pokarmowego) oraz produktów z nich pozyskiwanych słowa: „nie do spożycia przez zwierzęta”, o ile materiał Kategorii 2 jednak określony jest w celu karmienia zwierząt zgodnie z art. 23 ust. 2 litera c) zgodnie z ustalonymi we wspomnianym artykule ustalonymi warunkami, należy dodać na etykiecie „do spożycia przez zwierzęta...”, wraz z nazwą specyficznego gatunku zwierzęcia, dla którego materiał został ustalony do spożycia,

iii) w przypadku materiału Kategorii 1, oraz przetwarzanych produktów z niego pozyskanych, słowa „wyłącznie do zniszczenia”,

iv) przy gnojowicy i zawartości żołądka i jelit słowo „gnojowica”.”.

b) w rozdziale II dodany zostaje następujący ust.4:

„4. Materiał pakujący należy poddać procesowi spalania lub usunąć w inny sposób zgodnie ze wskazówkami właściwego urzędu.”

c) rozdział III ust. 1 przyjmuje następujące brzmienie:

„ (1) podczas transportu uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego i wyroby przetworzone muszą być wyposażone w dokumenty handlowe lub, o ile jest to wymagane w niniejszym rozporządzeniu, w zaświadczenie weterynaryjne, wyłączając przypadek produktów przetworzonych z materiału Kategorii 3, które dostarczane są wewnątrz tego samego Państwa Członkowskiego od detalistów dla użytkownika ostatecznego z wyjątkiem przedsiębiorstw.”

d) dodany zostaje rozdział IX w następującej formie:

„ROZDZIAŁ IX

Zbiórka materiałów pochodzenia zwierzęcego podczas oczyszczania ścieków

1. Zakłady przetwarzające materiał Kategorii 1 i inne zakłady, w których usuwany jest materiał szczególnego ryzyka, rzeźnie i zakłady przetwarzające materiał Kategorii 2 muszą zakładać przeprowadzenie procesu obróbki wstępnej w celu filtracji i nagromadzenia materiału pochodzenia zwierzęcego jako pierwszego stopnia oczyszczania ścieków. Urządzenia do obróbki wstępnej składają się z otworów odpływowych lub sit z otworem lub wielkością oczek maksymalnie 6 mm na końcu procesu odpływu, lub składają się z równoważnych systemów zapewniających, że stałe składniki w ściekach przepływające przez owe urządzenia nie są większe niż 6 mm.

2. Ścieki z zakładów zgodnie z ust.1 muszą przejść proces wstępnej obróbki, który to proces zapewnia, że wszystkie ścieki zostaną przefiltrowane w tymże procesie, zanim zostaną odprowadzone z zakładu. Nie mogą mieć miejsca żadne procesy mielenia ani też rozdrabniania, które ułatwiłyby przejście materiału pochodzenia zwierzęcego przez proces wstępnej obróbki.

3. Wszystkie materiały pochodzenia zwierzęcego, które zgodnie z ust. 1 zatrzymane zostaną podczas procesu obróbki wstępnej w zakładach, należy zgromadzić oraz transportować jako materiał Kategorii 1 lub Kategorii 2 oraz utylizować zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

4. Ścieki, które zgodnie z ust. 1 przeszły przez proces wstępnej obróbki w zakładzie, jak również ścieki z zakładów, które przyjmują wyłącznie materiał Kategorii 3, należy poddać obróbce zgodnie z innym właściwym prawem wspólnotowym.”

3. W załączniku III rozdział 2 skreśla się ust. 5 i 10.

4. W załączniku IV wprowadza się następujące zmiany:

a) Rozdział I ust. 1 przyjmuje następujące brzmienie:

„(1) Spalarnie lub pół-spalarnie muszą być zaprojektowane, wyposażone i obsługiwane w sposób umożliwiający spełnienie warunków zawartych w niniejszym rozporządzeniu. Należy przestrzegać następujących wymogów higieny:

- a) Produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego należy poddać utylizacji natychmiast po ich dostarczeniu. Do momentu utylizacji należy je przechowywać zgodnie z przepisami.
- b) Kontenery, pojemniki oraz ewentualnie pojazdy, w którym transportowany był materiał nieprzetworzony, należy oczyścić w odpowiednio wskazanym ku temu miejscu, przy czym należy dopilnować, aby podczas składowania obchodzono się ze ściekami zgodnie z rozdziałem III.
- c) Należy systematycznie podejmować kroki w celu zabezpieczenia przed ptakami, gryzoniami, insektami oraz innymi szkodnikami. W celu tym należy realizować udokumentowany program zwalczający szkodniki.
- d) Należy ustalić i udokumentować procedurę sprzątania we wszystkich obszarach zakładu. Należy dysponować odpowiednimi urządzeniami sprzątającymi oraz środkami czyszczącymi.
- e) Kontrole przestrzegania higieny muszą obejmować regularne inspekcje zakresu oraz narzędzi pracy. Harmonogram tychże inspekcji i ich wyniki należy dokumentować i przechowywać przynajmniej przez okres dwóch lat.”

b) dodany zostaje rozdział VII:

„ROZDZIAŁ VII

Spalanie materiału Kategorii 1 zgodnie z art. 4 ust. 1 litera b)

1. Spalarnia o małej zdolności produkcyjnej musi stać na stabilnym, dobrze odwodnionym podłożu.
2. Zwierzęta nie mogą mieć żadnego dostępu do: spalarni o małej zdolności produkcyjnej, do ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spalania, jak również do popiołu pochodzącego ze spalania ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego. W przypadku, gdy spalarnia o małej zdolności produkcyjnej znajduje się na terenie gospodarstwa hodowlanego, należy:
 - a) fizycznie całkowicie oddzielić spalarnię od zwierząt hodowlanych jak również od paszy oraz podściółki, w razie potrzeby za pomocą ogrodzenia;
 - b) dysponować odpowiednim wyposażeniem wyłączając zakład i spalarnię i nie powinno się go używać nigdzie indziej w gospodarstwie rolnym;
 - c) zmieniać okrycie wierzchnie oraz obuwie przed kontaktem z bydłem oraz paszą.
3. Obszar magazynu do składowania ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego oraz popiołu musi być zadaszony, oznakowany i zabezpieczony przed wyciekami.
4. Użytkownik spalarni musi zapewnić, że uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego będą spalane w ten sposób, że zostaną spalone całkowicie do postaci popiołu. Popiół należy przenieść na grzebowisko posiadające zezwolenie zgodnie z dyrektywą 1999/31/WE.
5. Uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego, które nie zostały spalone w całości nie mogą zostać przeniesione na grzebowisko, a muszą ponownie zostać poddane procesowi spalania lub innemu procesowi mającemu na celu usunięcie ich zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
6. Spalarnia o małej zdolności produkcyjnej musi być wyposażona w urządzenie umożliwiające ponowne spalanie.
7. Użytkownik spalarni ma obowiązek prowadzić zapisy dotyczące ilości, Kategorii i gatunku zwierzęcia spalonych ubocznych produktów jak również zapisy dotyczące daty procesu spalania.
8. Właściwy urząd ma obowiązek przynajmniej raz do roku dokonać kontroli spalarni o małej zdolności produkcyjnej przed wydaniem zezwolenia na spalanie i po jego wydaniu w oparciu o przestrzeganie przepisów niniejszego rozporządzenia.”

5. W załączniku V wprowadza się następujące zmiany:

a) Rozdział I ust. 1 litera a) przyjmuje następujące brzmienie:

„a) Zakłady, w których przetwarza się uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego, nie mogą być zlokalizowane na tym samym terenie, co rzeźnie, chyba, że znajdują się w zupełnie osobnym budynku. Jednakże każda poszczególna spalarnia powinna być połączona z rzeźnią na tym samym terenie za pomocą systemu transportowego, jeśli spełnione są następujące warunki:

- i) osobne wejścia, strefa odbioru, wyposażenie i personel przewidziany dla spalarni i rzeźni oraz
- ii) pochodzenie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do obróbki z tego samego zakładu.

Osoby nieupoważnione lub zwierzęta nie mogą mieć dostępu do zakładu przetwórczego.”

b) Rozdział III metoda 2 ust. 4 przyjmuje następujące brzmienie:

„(4) Uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego mogą być gotowane w ten sposób, aby spełniane były jednocześnie wymagania dotyczące czasu i temperatury.”

6. W załączniku VI wprowadza się następujące zmiany:

a) W rozdziale I wprowadza się następujące zmiany:

- Rozdział I ust. 7 litera a) numer i) przyjmuje następujące brzmienie:

„i) Materiału Kategorii 2 (z wyjątkiem gnojowicy i oraz uwolnionej z przewodu pokarmowego treści jelit i żołądka, mleka i siary), przeznaczonego dla zakładów wytwarzających kompost lub biogaz albo przeznaczonego do wykorzystania jako nawozy organiczne lub substancje ulepszące glebę”,

- w ust. 7 litera b) skreślony zostaje druga część akapitu.

b) W rozdziale II wprowadza się następujące zmiany:

- ust. 1 i 2 przyjmują następujące brzmienie:

„(1) W przypadku, gdy zakład wytwarzający biogaz znajduje się jednocześnie w zakładzie, w którym znajdują się zwierzęta gospodarskie, należy zapewnić dostateczny odstęp instalacji od obszaru, w którym znajdują się zwierzęta oraz należy fizycznie całkowicie oddzielić zakład od zwierząt, paszy oraz podściółki, w razie potrzeby za pomocą ogrodzenia. Zakład wytwarzający biogaz musi być wyposażony w następujące instalacje:

a) niezbędny dział pasteryzujący/sterylizujący wraz z

i) urządzeniami do monitorowania rozwoju temperatury,

ii) urządzeniami rejestrującymi do ciągłego zapisu wyników pomiarów i

iii) odpowiednim systemem zabezpieczającym w celu uniknięcia niedostatecznego ogrzewania, oraz

b) stosowne urządzenia do czyszczenia i dezynfekcji pojazdów i pojemników opuszczających zakład wytwarzający biogaz.

Jednakże urządzenie do pasteryzacji/sterylizacji nie jest obowiązkowe dla zakładów wytwarzających biogaz, jeśli przetwarzają one jedynie uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego, które zostały przetworzone przy zastosowaniu metody 1.

Ponadto dział do pasteryzacji/sterylizacji nie jest obowiązkowy dla zakładów wytwarzających biogaz, które przetwarzają tylko materiał Kategorii 3 i który poddawany jest procesowi pasteryzacji/sterylizacji w innym miejscu.

(2) W przypadku, gdy kompostownia znajduje się jednocześnie w zakładzie, w którym przechowywane są zwierzęta gospodarskie, należy zapewnić dostateczny odstęp kompostowni od obszaru, w którym znajdują się zwierzęta oraz należy fizycznie całkowicie oddzielić kompostownię od zwierząt, paszy oraz podściółki, w razie potrzeby za pomocą ogrodzenia. Kompostownia musi być wyposażona w następujące instalacje:

a) niezbędny zamknięty reaktor kompostujący wraz z

i) urządzeniami do monitorowania rozwoju temperatury,

ii) urządzeniami rejestrującymi do ewentualnie ciągłego zapisu wyników pomiarów i

iii) odpowiednim systemem zabezpieczającym w celu uniknięcia niedostatecznego ogrzewania, oraz

b) stosowne urządzenia do czyszczenia i dezynfekcji pojazdów i pojemników, w których transportowane są nieprzetworzone uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego.

Dopuszczane są inne systemy kompostowania, o ile:

- i) zapewniają brak dostępu dla gryzoni;
- ii) są prowadzone w taki sposób, że cały materiał w systemie osiąga zamierzone parametry czasowe i temperatury, przy czym musi być zachowana ewentualna ciągła kontrola parametrów;
- iii) zostaną spełnione wszystkie inne wymogi tegoż rozporządzenia.”

- Ust. 4 litera b) przyjmuje następujące brzmienie:

„b) gnojowica i oraz uwolniona z przewodu pokarmowego treść jelit i żołądka, mleko i siara jak również”.

- Ust. 14 przyjmuje następujące brzmienie:

„(14) Aż do momentu wydania przepisów zgodnie z art. 6 ust. 2 litera g) właściwy organ może dopuścić w kompostowniach i zakładach wytwarzających biogaz, w których uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego wyłączając odpadki kuchenne i żywnościowe, używane są jako surowiec, do zastosowania innych niż tych istniejących już w niniejszym rozdziale, ustalonych norm przetwarzania, o ile zapewnione jest, że w oparciu o zabicie drobnoustrojów chorobotwórczych uzyskany zostanie równoważny skutek. Owe specyficzne wymogi mogą obowiązywać również w przypadku odpadków kuchennych i żywnościowych, jeśli zmieszane są one z gnojowicą oraz z uwolnioną z przewodu pokarmowego treścią jelit i żołądka, z mlekiem i siarą, zakładając, że materiał ten będzie sklasyfikowany jako materiał uzyskany z odpadków kuchennych i żywnościowych.

W przypadku, gdy w zakładach wytwarzających biogaz i kompostowniach przetwarzane są uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego wyłączając gnojowicę oraz uwolnioną z przewodu pokarmowego treść jelit i żołądka, to właściwy organ może dopuścić do zastosowania innych niż tych istniejących już w niniejszym rozdziale ustalonych norm przetwarzania, zakładając, że zakłady te:

- a) nie mają na celu spowodowania, że owy materiał ponosiłby ryzyko rozprzestrzenienia groźnej choroby zakaźnej,
- b) klasyfikować będą resztki lub kompost jako materiał nie nadający się do przetworzenia.”

7. W załączniku VII wprowadza się następujące zmiany:

a) W rozdziale I wprowadza się następujące zmiany:

i) ust. 4 przyjmuje następujące brzmienie:

„(4) Do produkcji przetworzonych białek zwierzęcych i innych materiałów paszowych może być używany jedynie materiał Kategorii 3, wymieniony w ust. 1 lit. a) do j) art. 6, który używano, przechowywano oraz transportowano zgodnie z art. 7,8 i 9.”

ii) dodany zostaje ust.11 w następującej formie:

„(11) Nieprzetworzone lub nadmiernie przetworzone produkty po dokonaniu trwałego ich oznaczenia mogą zostać:

- a) jako odpad usunięte poprzez spalanie lub półspalanie w dopuszczonych do tego zgodnie z art. 12 spalarniach lub półspalarniach;
- b) usunięte na zatwierdzone grzewiska zgodnie z dyrektywą 1999/31/WE lub,
- c) poddane przeróbce w posiadających zezwolenie zakładach wytwarzających biogaz lub kompostowniach zgodnie z art.15.”

b) Rozdział II ust. 1 przyjmuje następujące brzmienie:

„(1) Przetworzone białko ssaków musi być przetworzone według metody 1. Podczas gdy w ramach decyzji 2000/766/WE Rady Europejskiej utrzymany jest zakaz wykorzystywania w żywieniu, przetworzone białko ssaków może jednak zostać poddane jednej z metod obróbki od 1 do 5 lub 7 oraz bezpośrednio po zakończeniu procesu obróbki, należy oznakować je poprzez zafarbowanie lub w inny trwały sposób, zanim zostanie usunięte jako odpad zgodnie z obowiązującym prawem wspólnotowym.

Poza tym, podczas gdy w ramach decyzji 2000/766/WE Rady Europejskiej utrzymany jest zakaz wykorzystywania w żywieniu, przetworzone białko ssaków, które przeznaczone jest wyłącznie do zastosowania w paszy dla zwierząt towarzyszących i transportowane jest w specjalnych kontenerach, które nie są wykorzystywane do transportowania ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego lub pasz dla zwierząt gospodarskich, oraz które bezpośrednio transportowane są z zakładu przetwórczego Kategorii 3 do zakładów wytwarzających karmę dla zwierząt towarzyszących, poddawane jest jednej z metod obróbki od 1 do 5 lub metodzie 7.”

c) Rozdział IV ust. 1 przyjmuje następujące brzmienie:

„(1) Jeśli tylko wytopione tłuszcze nie zostaną wytworzone zgodnie z rozdziałem II załącznika C do dyrektywy 77/99/EWG Rady Europejskiej (3) lub z rozdziałem 9 załącznika I do dyrektywy 92/118/EWG Rady Europejskiej (4), to owe wytopione tłuszcze muszą być wytworzone poprzez zastosowanie metod od 1 do 5 lub metody 7; olej rybny może być wytworzony poprzez zastosowanie metody 6 zgodnie z załącznikiem V rozdział III.

Wytopione tłuszcze pozyskane z przeżuwaczy należy oczyścić w ten sposób, żeby zawartość nierozpuszczalnych zanieczyszczeń w resztkach nie przekraczała w sumie 0,15 procenta masy.

d) Rozdział VI ust. 3 przyjmuje następujące brzmienie:

„(3) hydrolizowane białko musi być pozyskiwane w procesie, który zapewnia, że ewentualne skażenie surowca Kategorii 3 utrzymane będzie na najniższym poziomie. Hydrolizowane białko musi mieć masę molekularną poniżej 10 000 daltonów.

Poza tym białko hydrolizowane, które pochodzi w całości lub częściowo ze skóry i błon przeżuwaczy, należy wytwarzać w takim zakładzie przetwórczym, który zastrzega sobie wyłączność na produkcję białka uwodorowanego i jest pozyskiwane w procesie, w którym surowiec przygotowany jest za pomocą solanki, alkalizacji tlenkiem wapnia oraz intensywnego płukania, a w dalszej kolejności:

3 Dz. U. Nr L 26 z dn. 31.1.1977, str. 85.

4 Dz. U. Nr L 62 z dn. 15.3.1993, str. 49.”

- a) wystawione jest na działanie wartości pH większej niż 11, na ponad 3 godziny przy temperaturze ponad 80° C a następnie przez 30 minut poddane obróbce cieplnej w temperaturze 140°C i ciśnieniu ponad 3,6 bar;
- b) najpierw poddane działaniu wartości pH od 1 do 2, poczym poddane działaniu wartości pH większej niż 11, a w dalszej kolejności przez 30 minut poddane obróbce cieplnej w temperaturze 140°C i ciśnieniu równemu 3 barom lub
- c) poddane równorzędnemu procesowi, który jest dozwolony jako proces zgodnie z artykułem 33 ust. 2.”

e) Rozdział VI ust. 4 przyjmuje następujące brzmienie:

„(4) Państwa Członkowskie muszą zezwolić na import żelatyny i białek hydrolizowanych, jeśli wyroby te spełniają następujące warunki:

- a) pochodzą z krajów trzecich znajdujących się na liście zgodnie z załącznikiem XI część XI;
- b) pochodzą z zakładu przetwórczego znajdującego się na liście zgodnie z art. 29 ust. 4;
- c) wytworzone zostały zgodnie wytycznymi niniejszego rozporządzenia i
- d) posiadają zaświadczenie weterynaryjne zgodnie z art. 29 ust. 6.”

f) Rozdział VII przyjmuje następujące brzmienie:

„ROZDZIAŁ VII

Specjalne przepisy dotyczące dwufosfatu

Poniższe wymagania obowiązują dodatkowo oprócz wymagań ogólnych wymienionych w rozdziale I:

A. Standardy przetwarzania

1. Dwufosfat należy pozyskiwać w procesie, który zapewnia, że

- a) całość materiału kostnego zmielonego drobno na materiał Kategorii 3 będzie odtłuszczony poprzez dodanie gorącej wody i poddawany obróbce przez co najmniej dwa dni za pomocą rozcieńczonego kwasu solnego (przy stężeniu przynajmniej 4% i wartości pH poniżej 1,5);
- b) bezpośrednio po procesie a) w ten sposób powstały ług fosforowy jest poddawany alkalizacji tlenkiem wapnia aż do momentu, kiedy powstanie strąć dwufosfatu o wartości pH od 4 do 7 i
- c) strąć następnie poddany jest procesowi suszenia gorącym powietrzem w temperaturze początkowej od 65°C do 325°C i temperaturze końcowej od 30°C do 65°C lub na drodze innego procesu o podobnym efekcie zatwierdzonego zgodnie z procedurą przywołaną w art. 33 ust. 2

2. W przypadku, gdy dwufosfat pozyskiwany jest z odtłuszczonych kości, to musi być on być pozyskiwany z kości, które nadają się do spożycia przez człowieka, a uprzednio poddane zostały badaniu przedubojowemu i poubojowemu.

B. Import

3. Państwa Członkowskie muszą zezwolić na import dwufosfatu, jeśli spełnione są następujące warunki:

- a) pochodzi z krajów trzecich znajdujących się na liście zgodnie z załącznikiem XI część XI;
- b) pochodzi z zakładu przetwórczego znajdującego się na liście zgodnie z art. 29 ust. 4;
- c) wytworzony został zgodnie wytycznymi niniejszego rozporządzenia i
- d) towarzyszy mu zaświadczenie weterynaryjne zgodnie z art. 29 ust. 6.”

g) dodany zostaje rozdział VIII w następującej formie:

„ROZDZIAŁ VIII

Specjalne przepisy dotyczące trójfosforanu wapnia

Poniższe wymagania obowiązują dodatkowo oprócz wymagań ogólnych wymienionych w rozdziale I:

A. Standardy przetwarzania

1. Trójfosforan wapnia należy pozyskiwać w procesie, który zapewnia, że:

- a) całość materiału kostnego zmielonego drobno na materiał Kategorii 3 będzie odtłuszczony poprzez dodanie gorącej wody w prądzie zwrotnym (cząstka kostna poniżej 14 mm);
- b) cząstka kostna zmielona do wielkości ziarna poniżej 1 mm a następnie podgrzana i przez 30 minut poddana ciągłej obróbce termicznej za pomocą pary o 145°C i 4 barów;
- c) odwar białkowy jest oddzielany od hydroksyapatytu (trójfosforanu wapnia) poprzez odwirowywanie i
- d) Trójfosforan wapnia przetworzony zostaje do postaci granulatu w procesie fluidalnym po uprzednim powietrznym suszeniu przy temperaturze 200°C lub na drodze innego procesu o podobnym efekcie, zatwierdzonego zgodnie z procedurą przywołaną w art. 33 ust. 2.

B. Import

2. Państwa Członkowskie muszą zezwolić na import trójfosforanu wapnia, jeśli spełnione są następujące warunki:

- a) pochodzi z krajów trzecich znajdujących się na liście zgodnie z załącznikiem XI część XI;
- b) pochodzi z zakładu przetwórczego znajdującego się na liście zgodnie z art. 29 ust. 4;
- c) wytworzony został zgodnie wytycznymi niniejszego rozporządzenia i
- d) posiada zaświadczenie weterynaryjne zgodnie z art. 29 ust. 6.”

8. W załączniku VIII wprowadza się następujące zmiany:

a) Rozdział II ust.6 przyjmuje następujące brzmienie:

„6. Podczas wytwarzania i/lub składowania (przed wysyłką) należy pobrać próbki losowe, w celu weryfikacji zgodności z poniższymi standardami:

Salmonella: brak w 25 g: n=5, c=0, m=0, M=0

Enterobacteriaceae: n=5, c=2, m=10, M=100 w 1 g

przy czym:

n = ilość próbek do przebadania;

m = wartość progowa dla liczby bakterii; wynik jest zadowalający jeśli liczba bakterii we wszystkich próbkach nie przekracza m;

M = wartość maksymalna dla liczby bakterii; wynik jest nie zadowalający, jeśli liczba bakterii w jednej lub większej ilości próbek przekracza lub równa się M i

C = ilość próbek, w których liczba bakterii może oscylować między m a M, przy czym próbkę uważa się jeszcze za zadowalającą, jeśli liczba bakterii w innych próbkach wynosi m lub mniej.

W przypadku karmy w puszkach, która przechodziła obróbkę termiczną zgodnie z ust. 2, można zrezygnować z pobierania próbek i badania na obecność Salmonelli i Enterobacteriaceae.”

b) Rozdział IV ust.6 litera e) numer i) drugi myślnik przyjmuje następujące brzmienie:

„ – powinno być gromadzone w strzeżonych i dopuszczonych przez właściwy organ danego kraju trzeciego rzeźniach, przy czym w tym przypadku należy o adresie i weterynaryjnym numerze identyfikacyjnym danej rzeźni poinformować Komisję i Państwa Członkowskie lub uwzględnić te informacje w świadectwie weterynaryjnym lub”.

c) Rozdział VIII ust.1 przyjmuje następujące brzmienie:

„ (1) a) nie poddana obróbce wełna, nie poddane obróbce włosie, nie poddana obróbce szczecina świńska i nie poddane obróbce pióra i elementy piór muszą być pozyskiwane od zwierząt w myśl art. 6 ust. 1 litera c) lub k). Muszą być szczelnie zapakowane i suche. W przypadku piór i elementów piór nie poddanych obróbce, które sprowadzone zostały bezpośrednio z rzeźni do zakładu przetwórczego, właściwy organ może dopuścić odstępnie od tego warunku mówiącego, że muszą one być suche, o ile:

- i) zostały podjęte wszystkie wymagane kroki umożliwiające uniknięcie rozprzestrzeniania się chorób;
- ii) transport ma miejsce w kontenerach lub pojazdach zabezpieczonych przed wyciekami, które należy oczyścić i zdezynfekować bezpośrednio po ich użytkowaniu i
- iii) Komisja informuje Państwo Członkowskie o takiej regulacji w drodze wyjątku.

b) wysyłka szczeciny świńskiej z regionów, na których miejscowo występuje afrykański pomór świń, jest zabroniona, chyba że szczecina świńska była uprzednio:

- i) gotowana, farbowana, wybielana, lub
- ii) poddana innej obróbce gwarantującej zabicie drobnoustrojów chorobotwórczych zakładając, o ile dowód takiego efektu jest dostarczony w postaci świadectwa wystawianego przez odpowiedniego lekarza weterynarii w miejscu pochodzenia. Pranie fabryczne nie obowiązuje jako obróbka w myśl niniejszego rozdziału.”

d) Rozdział IX ust.1 przyjmuje następujące brzmienie:

„(1) wyłącznie w celu zastosowania w pszczelarstwie, określone wyroby pszczelarskie:

a) nie mogą pochodzić z obszaru, który jest odizolowany ze względu na niebezpieczeństwo wybuchu następujących chorób:

i) zgnilca amerykańskiego pszczoł, chyba że właściwy organ oszacuje ryzyko jako możliwe do pominięcia i wydał swoiste zezwolenie na ich stosowanie tylko w określonym Państwie Członkowskim oraz podjął wszystkie potrzebne kroki w celu uniemożliwienia rozprzestrzenienia się choroby lub

ii) choroby roztoczowej (akariozy), chyba że określony obszar otrzymał dodatkowe gwarancje zgodnie z art. 14 ust. 2 dyrektywy 92/65/EWG ⁽¹⁾ i

b) muszą wypełniać wymogi art. 8 litera a) dyrektywy 92/65/EWG.

9. Do załącznika IX dodany zostaje ust. 2a) w następującej formie:

„2 a) Zwłoki całych zwierząt traktowane są podczas odbioru i transportu jako materiał Kategorii 2, bez uszczerbku dla wymogów dotyczących usuwania materiału szczególnego ryzyka w celu ostatecznego usunięcia, zanim resztki tusz będą mogły zostać zużyte na pasze zgodnie z art. 23.”

⁽¹⁾ Dyrektywa 92/65/EWG Rady Europejskiej z dnia 13 lipca 1992 określająca wymagania dla zdrowia zwierząt regulujące handel oraz import do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nie podlegających wymaganiom dotyczącym zdrowia zwierząt określonych w szczegółowych przepisach wspólnoty, wymienionych w załączniku A(I) do Dyrektywy 90/425/EWG (Dz. U. Nr L 268 z 14.9.1992, str. 54 Dyrektywa zmieniona ostatnio Decyzją Komisji 2001/298/WE (Dz. U. Nr L 102 z 12.4.2001, str. 63).

ROZPORZĄDZENIE (WE) Nr 809/2003 KOMISJI

z dnia 12 maja 2003

**dotyczące działań przejściowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) Nr 1774/2002
Parlamentu Europejskiego i Rady
w sprawie standardów przetwarzania materiału Kategorii 3 i gnojowicy
stosowanych w kompostowniach**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dn. 3 października 2002 wraz z przepisami zdrowotnymi związanymi z ubocznymi produktami zwierzęcymi nie przeznaczonymi do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾, zmienione przez rozporządzenie (WE) Nr 808/2003 Komisji ⁽²⁾, a w szczególności mając na uwadze artykuł 32 ust. 1,

zważywszy co następuje:

- 1) Rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 przewiduje całkowicie nowe opracowanie prawa wspólnotowego dotyczącego ubocznych produktów zwierzęcych nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi, wraz z ustaleniem szeregu bardziej surowych założeń. Poza tym ustala, że będą mogły zostać uchwalone właściwe działania przejściowe.
- 2) Wobec surowego charakteru tychże założeń należy przewidzieć działania przejściowe dla Państw Członkowskich tak, aby przemysł miał wystarczająco dużo czasu w celu dostosowania się do owych założeń. Ponadto należy dalej rozwijać alternatywne metody odbierania/zbierania, transportowania, przechowywania, postępowania, przetwarzania i zastosowania ubocznych produktów zwierzęcych jak również metody usuwania tychże produktów ubocznych.
- 3) Następnie należy przyjąć regulację wyjątkową jako działanie przejściowe dla Państw Członkowskich, aby mogły zezwolić na dalsze stosowanie przez przedsiębiorstwa przepisów krajowych dotyczących standardów przetwarzania materiału Kategorii 3 i gnojowicy stosowanych w kompostowniach.
- 4) W czasie tego okresu, w którym obowiązują działania przejściowe, powinny być utrzymane odpowiednie systemy kontrolne w Państwach Członkowskich w celu uniknięcia zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt.

⁽¹⁾ Dz. U. Nr L 273 z dn. 10.10.2002, str. 1

⁽²⁾ Patrz 1 strona tego Dziennika Urzędowego

- 5) Przewidziane w niniejszym rozporządzeniu działania odpowiadają stanowisku Stałego Komitetu ds. Łączucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

PRZYJĘŁA NASTĘPUJĄCE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Regulacja wyjątkowa dotycząca przetwarzania materiału Kategorii 3 i gnojowicy w kompostowniach

1. Zgodnie z art. 32 ust. 1 rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002 i odbiegając od załącznika VI rozdział II punkty A, C i D tegoż rozporządzenia, Państwa Członkowskie, zgodnie z przepisami krajowymi w dalszym ciągu mogą udzielać, najpóźniej do 31 grudnia 2004, użytkującym zakładom i obiektom, pojedynczych zezwoleń na zastosowanie tychże przepisów dotyczących standardów przetwarzania materiału Kategorii 3 lub materiału Kategorii 3 i gnojowicy stosowanych w kompostowniach, jeśli przepisy krajowe:

- a) zapewniają zmniejszenie drobnoustrojów chorobotwórczych;
- b) będą stosowane tylko w tych zakładach i obiektach, które stosowały owe przepisy w dniu 1 listopada 2002;
- c) i odpowiadają założeniom załącznika VI rozdział II punkt B rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002.

2. Kompostownie muszą być wyposażone w następujące instalacje:

- d) urządzenia do monitorowania rozwoju temperatury,
- e) urządzenia rejestrujące do zapisu wyników pomiarów;
- f) odpowiedni system zabezpieczającym w celu uniknięcia niedostatecznego ogrzewania; oraz
- g) stosowne urządzenia do czyszczenia i dezynfekcji pojazdów i pojemników opuszczających kompostownię.

3. Każda kompostownia musi dysponować własnym laboratorium zakładowym lub musi skorzystać z usług laboratorium zewnętrznego. Laboratorium musi być w celu przeprowadzania odpowiednich analiz wyposażone i zatwierdzone przez właściwy urząd.

Artykuł 2

Działania kontrolne

Właściwy organ podejmuje konieczne działania, aby kontrolować czy przez użytkujących zakłady i obiekty, którzy otrzymali zezwolenie, przestrzegane są warunki wymienione w art. 1.

Artykuł 3

Odebranie zezwoleń i usuwanie materiału, który nie spełnia warunków niniejszego rozporządzenia

1. Wydane przez właściwy organ poszczególne zezwolenia dotyczące standardów przetwarzania materiału Kategorii 3 lub materiału Kategorii 3 lub gnojowicy stosowanych w kompostowniach, będą natychmiast ostatecznie odbierane użytkownikom zakładów lub obiektów, w przypadku, gdy warunki ustalone w tymże rozporządzeniu nie są już przestrzegane.

2. Właściwy organ odbiera wszystkie zezwolenia wydane zgodnie z art. 1 najpóźniej do 31 grudnia 2004. Właściwy organ udziela ostatecznego zezwolenia zgodnie z rozporządzeniem (WE) Nr 1774/2002 tylko wtedy, gdy na podstawie inspekcji przekonany jest, że zakłady i obiekty wymienione w art. 1 wypełniają wszystkie warunki niniejszego rozporządzenia.

3. Materiał, który nie spełnia warunków niniejszego rozporządzenia, należy usunąć zgodnie z instrukcjami właściwego organu.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie wraz z dniem opublikowania go w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Rozporządzenie obowiązuje od dnia 1 maja 2003 do dnia 31 grudnia 2004.

Niniejsze rozporządzenie jest wiążące w swojej całości i stosowane bezpośrednio we wszystkich Państwach Członkowskich.

Bruksela, 12 maja 2003

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE (WE) Nr 810/2003 KOMISJI

z dnia 12 maja 2003

**dotyczące działań przejściowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) Nr 1774/2002
Parlamentu Europejskiego i Rady
w sprawie standardów przetwarzania materiału Kategorii 3 i gnojowicy
stosowanych w zakładach wytwarzających biogaz**

(tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dn. 3 października 2002 wraz z przepisami zdrowotnymi związanymi z ubocznymi produktami zwierzęcymi nie przeznaczonymi do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾, zmienione przez rozporządzenie (WE) Nr 808/2003 Komisji ⁽²⁾, a w szczególności mając na uwadze artykuł 32 ust. 1,

zważywszy, co następuje:

- 1) Rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 przewiduje całkowicie nowe opracowanie prawa wspólnotowego dotyczącego ubocznych produktów zwierzęcych nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi, wraz z ustaleniem szeregu bardziej surowych założeń. Poza tym ustala, że będą mogły zostać uchwalone właściwe działania przejściowe.
- 2) Wobec surowego charakteru tychże założeń należy przewidzieć działania przejściowe dla Państw Członkowskich tak, aby przemysł miał wystarczająco dużo czasu w celu dostosowania się do owych założeń. Ponadto należy dalej rozwijać alternatywne metody odbierania/zbierania, transportowania, przechowywania, postępowania, przetwarzania i zastosowania ubocznych produktów zwierzęcych jak również metody usuwania tychże produktów ubocznych.
- 3) Następnie należy przyjąć regulację wyjątkową jako działanie przejściowe dla Państw Członkowskich, aby mogły zezwolić na dalsze stosowanie przez przedsiębiorstwa przepisów krajowych dotyczących standardów przetwarzania materiału Kategorii 3 i gnojowicy stosowanych w zakładach wytwarzających biogaz.

⁽¹⁾ Dz. U. L 273 z dn. 10.10.2002, str. 1

⁽²⁾ Patrz 1 strona tego Dziennika Urzędowego

- 4) W czasie tego okresu, w którym obowiązują działania przejściowe, powinny być utrzymane odpowiednie systemy kontrolne w Państwach Członkowskich w celu uniknięcia zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt.
- 5) Przewidziane w niniejszym rozporządzeniu działania odpowiadają stanowisku Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

PRZYJĘŁA NASTĘPUJĄCE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Regulacja wyjątkowa dotycząca przetwarzania materiału Kategorii 3 i gnojowicy w zakładach wytwarzających biogaz

1. Zgodnie z art. 32 ust. 1 rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002 i odbiegając od załącznika VI rozdział II punkty A, C i D tegoż rozporządzenia, Państwa Członkowskie, zgodnie z przepisami krajowymi w dalszym ciągu mogą udzielać, najpóźniej do 31 grudnia 2004, użytkującym zakładom i obiektom, pojedynczych zezwoleń na zastosowanie tych przepisów dotyczących standardów przetwarzania materiału Kategorii 3 lub materiału Kategorii 3 i gnojowicy stosowanych w zakładach wytwarzających biogaz, jeśli przepisy krajowe:

- a) zapewniają zmniejszenie drobnoustrojów chorobotwórczych;
- b) będą stosowane tylko w tych zakładach i obiektach, które stosowały owe przepisy w dniu 1 listopada 2002; i
- c) odpowiadają założeniom załącznika VI rozdział II punkt B rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002.

2. Zakłady wytwarzające biogaz muszą być wyposażone w następujące instalacje:

- d) urządzenia do monitorowania rozwoju temperatury,
- e) urządzenia rejestrujące do ciągłego zapisu wyników pomiarów;
- f) odpowiedni system zabezpieczającym w celu uniknięcia niedostatecznego ogrzewania; oraz
- g) stosowne urządzenia do czyszczenia i dezynfekcji pojazdów i pojemników opuszczających zakłady wytwarzające biogaz.

3. Każdy zakład wytwarzający biogaz musi dysponować własnym laboratorium zakładowym lub musi skorzystać z usług laboratorium zewnętrznego. Laboratorium musi być w celu przeprowadzania odpowiednich analiz wyposażone i zatwierdzone przez właściwy organ.

Artykuł 2

Działania kontrolne

Właściwy organ podejmuje konieczne działania, aby kontrolować czy użytkownicy zakładów i obiektów, którzy otrzymali zezwolenie, przestrzegają warunków wymienionych w art. 1.

Artykuł 3

Odebranie zezwoleń i usuwanie materiału, który nie spełnia warunków niniejszego rozporządzenia

1. Wydane przez właściwy organ poszczególne zezwolenia dotyczące standardów przetwarzania materiału Kategorii 3 lub materiału Kategorii 3 i gnojowicy stosowanych w zakładach wytwarzających biogaz, będą natychmiast ostatecznie odbierane użytkownikom zakładów lub obiektów, w przypadku, gdy warunki ustalone w tymże rozporządzeniu nie są już przestrzegane.
2. Właściwy organ odbiera wszystkie zezwolenia wydane zgodnie z art. 1 najpóźniej do 31 grudnia 2004. Właściwy organ udziela ostatecznego zezwolenia zgodnie z rozporządzeniem (WE) Nr 1774/2002 tylko wtedy, gdy na podstawie inspekcji przekonany jest, że zakłady i obiekty wymienione w art. 1 wypełniają wszystkie warunki niniejszego rozporządzenia.
3. Materiał, który nie spełnia warunków niniejszego rozporządzenia, należy usunąć zgodnie z instrukcjami właściwego organu.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie wraz z dniem opublikowania go w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Rozporządzenie obowiązuje od dnia 1 maja 2003 do dnia 31 grudnia 2004.

Niniejsze rozporządzenie jest wiążące w swojej całości i stosowane bezpośrednio we wszystkich Państwach Członkowskich.

Bruksela, 12 maja 2003

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE (WE) Nr 811/2003 KOMISJI
z dnia 12 maja 2003
dotyczące wykonania rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002 Parlamentu
Europejskiego i Rady
w sprawie zakazu przywracania do łańcucha pokarmowego białek zwierzęcych
tego samego gatunku, biorąc pod uwagę ryby,
jak również w sprawie spalania i grzebania ubocznych produktów pochodzenia
zwierzęcego
oraz określonych działań przejściowych

(tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady wraz z przepisami zdrowotnymi związanymi z ubocznymi produktami pochodzenia zwierzęcego nie przeznaczonymi do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾, zmienione przez rozporządzenie (WE) Nr 808/2003 Komisji ⁽²⁾, a w szczególności mając na uwadze artykuł 22 ust. 2, artykuł 24 ust. 6 i art. 32 ust.1,

zważywszy, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 przewiduje zakaz żywienia zwierząt za pomocą przetworzonego białka zwierzęcego pochodzącego od zwierząt tego samego gatunku. Odstępstwa dotyczące ryb mogą być dopuszczone po konsultacji z właściwym komitetem naukowym.
- (2) Naukowy Komitet Sterujący w dn. 17 września 1999 r. wydał stanowisko dotyczące ryzyka wprowadzenia czynników chorobotwórczych TSE do pogłowia zwierząt innych niż przeżuwacze poprzez ponowne wprowadzenie ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego do łańcucha pokarmowego. W dn. 6/7 marca wydał on ponadto stanowisko dotyczące przeznaczania mączki z ryb wolnożyjących do spożycia przez ryby hodowlane oraz dotyczące ryzyka choroby TSE poprzez ponowne wprowadzenie ryb do łańcucha pokarmowego. Naukowy Komitet ds. Zdrowia Zwierząt oraz Ochrony Zwierząt wydał w dn. 26 lutego 2003 stanowisko dotyczące zastosowania ubocznych produktów pochodzenia rybnego w akwakulturze. W oparciu o powyższe naukowe stanowiska można zmniejszyć potencjalne ryzyko przy ponownym wprowadzaniu ryb do łańcucha pokarmowego wypełniając szereg warunków.
- (3) Zgodnie z powyższym należy dopuścić możliwość odstępstwa od zakazu ustalonego w rozporządzeniu (WE) Nr 1774/2002 dotyczącego ponownego wprowadzania do łańcucha pokarmowego zwierzęcia tego samego gatunku, w tym przypadku ryb. W celu uniknięcia zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt, odstępstwo to powinno podlegać określonym warunkom.

⁽¹⁾ Dz. U. Nr L 273 z dn. 10.10.2002, str. 1

⁽²⁾ Patrz 1 strona tego Dziennika Urzędowego

- (4) Należy podjąć działania przejściowe, aby przemysł miał wystarczająco dużo czasu w celu dostosowania się do nowych założeń.
- (5) Naukowy Komitet Sterujący wydał w dn. 16/17 stycznia 2003 stanowisko dotyczące, w odniesieniu do TSE, bezpieczeństwa w przypadku grzebania i spalania materiału pochodzenia zwierzęcego potencjalnie zakażonego TSE.
- (6) Aby móc uwzględnić owe stanowisko, muszą zostać ustalone środki wykonawcze dotyczące procesu grzebania i spalania ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego zgodnie z art. 24 ust. 6 rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002.
- (7) Przewidziane w niniejszym rozporządzeniu działania odpowiadają stanowisku Stałego Komitetu ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

PRZYJĘŁA NASTĘPUJĄCE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Działania przejściowe dotyczące ponownego wprowadzania do łańcucha pokarmowego białek zwierząt tego samego gatunku, w tym przypadku ryb
Zgodnie z art. 32 ust.1 rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002 Państwa Członkowskie mogą najpóźniej do 31 grudnia 2003 r. stosować w dalszym ciągu obecne normy i reguły dotyczące żywienia ryb, bez obowiązku zmieniania zakazu zawartego w art. 22 ust. 1 lit. a) wspomnianego rozporządzenia, biorąc pod uwagę ryby.

Artykuł 2

Odstępstwo od zakazu dotyczącego ponownego wprowadzenia do łańcucha pokarmowego ryb tego samego gatunku

1. Zgodnie z art. 22 ust. 2 rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002 udziela się Państwom Członkowskim możliwości odstąpienia od zakazu w przypadku żywienia ryb przetworzonym białkiem zwierzęcym pochodzącym z tusz lub części tusz zwierząt tego samego gatunku.

2. Odstępstwo, o którym mowa w ust. 1 nie obowiązuje jednak w przypadku żywienia ryb hodowlanych przetworzonym białkiem zwierzęcym pochodzącym z ryb hodowlanych tego samego gatunku.

Artykuł 3

Produkty uboczne z ryb wolnożyjących

Ryby wolnożyjące i produkty uboczne pochodzące z ryb wolnożyjących wyłowionych na wolnym morzu lub w jeziorach mogą być użyte:

- a) do produkcji karmy dla ryb; i
- b) jako karma dla ryb.

Artykuł 4

Wymagania dotyczące karmy dla ryb hodowlanych

Ryby i uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego jak również produkty z nich pozyskane, które przeznaczone są do żywienia ryb hodowlanych, muszą spełniać wymagania zawarte w załączniku I.

Artykuł 5

Działania kontrolne

Właściwy organ podejmuje konieczne działania w celu kontrolowania:

- a) przetwarzania i stosowania zgodnie z przepisami paszy zawierającej przetworzone białko zwierzęce, które pozyskane zostało z tusz lub części tusz zwierząt tego samego gatunku;
- b) zwierząt, które żywione są za pomocą paszy, o której mowa pod literą a) wraz ze ścisłym nadzorem nad stanem zdrowotnym tychże zwierząt;
- c) przestrzegania wymagań zawartych w załączniku I.

Artykuł 6

Usuwanie ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego w przypadku choroby

1. W przypadku, gdy właściwy organ zgodnie z art. 24 ust. 1 litera c) rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002 odrzuci możliwość transportu do najbliższej spalarni lub zakładu utylizacyjnego, może on zezwolić na usunięcie tychże ubocznych produktów:

- a) jako odpady poprzez spalanie lub grzebanie w zakładzie z którego pochodzą uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego;
- b) na grzebowisko zatwierdzone zgodnie z Dyrektywą 1999/31/WE lub
- c) jako odpady poprzez spalanie lub grzebanie w miejscu, w którym ograniczone jest zagrożenie dla zdrowia ludzi i zwierząt, zakładając że miejsce to znajduje się w wystarczającej odległości tak, aby właściwy organ mógł zapewnić kroki w celu prewencji przed zagrożeniem dla zdrowia ludzi i zwierząt jak również dla środowiska.

2. Spalanie i grzebanie zgodnie z poprzednim ustępem 1 literami a) i c) uwzględnia wspólnotowe i narodowe prawo i wytyczne dotyczące ochrony środowiska i zdrowia.

3. Właściwy organ nadzoruje spalanie i grzebanie ubocznych wyrobów zwierzęcych oraz podejmuje konieczne kroki, aby zapewnić, że spełniane są wymagania ustalone w załączniku II.

4. Na potrzeby niniejszego rozporządzenia obowiązuje ustalona w załączniku II litera A definicja pojęć „spalanie lub grzebanie”.

Artykuł 7

Nadzór nad obszarami oddalonymi biorąc pod uwagę spalanie i grzebanie ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego

W przypadku usuwania ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego z oddalonych obszarów zgodnie z art. 24 ust. 1 litera b) rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002, właściwy organ nadzoruje w regularnych odstępach obszary sklasyfikowane jako obszary oddalone, aby zapewnić, że wypełniane są wymagania zawarte z załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

Spalanie i grzebanie pszczoł i produktów pszczelarskich
Biorąc pod uwagę pszczoły i produkty pszczelarskie, które podlegają pod art. 5 ust. 1 litera g) rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002, właściwy organ może w razie potrzeby postanowić, że materiał ten poprzez grzebanie lub spalanie jako odpady może być usuwany na miejscu, jeśli przedsięwzięto wszelkie wymagane kroki, aby zapewnić, że grzebanie lub spalanie pszczoł i produktów pszczelarskich nie stanowi żadnego zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt czy środowiska, przy czym należy przestrzegać prawa i wytycznych dotyczących ochrony środowiska i zdrowia obowiązujących we Wspólnocie oraz poszczególnych krajach.

Artykuł 9

Prowadzenie rejestracji

W przypadku spalania lub grzebania, zgodnie z art. 6,7 i 8 osoba odpowiedzialna za spalanie lub grzebanie prowadzi rejestrację dotyczącą:

- a) ilości, kategorii i gatunku zwierzęcia od których pochodzą grzebane lub spalane uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego;
- b) daty i miejsca grzebania lub spalania.

Artykuł 10

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie wraz z dniem opublikowania go w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Rozporządzenie obowiązuje od dnia 1 maja 2003.

Artykuły 2 i 5 nie obowiązują jednak do 1 stycznia 2004 r.

Niniejsze rozporządzenie jest wiążące w swojej całości i stosowane bezpośrednio we wszystkich Państwach Członkowskich.

Bruksela, 12 maja 2003

W imieniu Komisję

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

Wymagania dotyczące karmy i rejestrowania zakładów przetwórczych i producentów karmy, które przetwarzają uboczne produkty rybne i pozyskane z nich produkty przeznaczone do wykorzystania w żywieniu ryb

A. Wymagania dotyczące ryb i ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych na karmę dla ryb

Ryby i uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego jak również pozyskane z nich produkty przeznaczone do wykorzystania na karmę dla ryb muszą spełniać następujące wymagania:

- a) należy obchodzić się z nimi i przetwarzać w odosobnieniu od materiału, który nie jest dopuszczony do takiego przeznaczenia;
- b) muszą pochodzić od ryb wolnożyjących lub innych żyjących w morzu czy jeziorach zwierząt nie będących ssakami, które poławiane są na wolnym morzu w celu produkowania z nich mączki rybnej lub muszą pochodzić od świeżych ubocznych produktów z ryb wolnożyjących, które przetworzono w zakładach wytwarzających produkty rybne przeznaczone do spożycia przez ludzi;
- c) muszą być przetworzone w zakładzie przetwarzającym zatwierdzonym zgodnie z art. 17 rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002 zgodnie z normami, które zapewniają produkt mikrobiologicznie bezpieczny;
- d) po obróbce i przed zbytem muszą zostać zapakowane, przy czym opakowanie musi być dokładnie widoczne i czytelne wraz z nazwą i adresem zakładu produkującego karmę, jak również musi być opatrzone napisem „do zastosowania jako karma”.

B. Rejestracje, które należy prowadzić w zakładach przetwórczych oraz zakładach wytwarzających karmę, które przetwarzają produkty rybne lub wytwarzają z nich pozyskane produkty przeznaczone do wykorzystania na karmę dla ryb

Zakłady przetwórcze jak również zakłady wytwarzające karmę muszą prowadzić rejestracje dotyczącą ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego oraz produktów z nich pozyskanych:

- a) pochodzenie, ilość i data każdej przybyłej przesyłki ubocznych wyrobów zwierzęcych lub mączki rybnej;
- b) codzienna rejestracja dotycząca wyprodukowanej i dostarczonej ilości mączki rybnej lub karmy dla ryb.

ZAŁĄCZNIK II

Środki wykonawcze zgodnie z art. 24 ust. 6 biorąc pod uwagę uregulowania wyjątkowe w celu usuwania ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego

A. Definicja

W myśl niniejszego rozporządzenia „spalanie lub grzebanie na miejscu” oznacza spalanie lub grzebanie w zakładzie, z którego pochodzą uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego lub, jeśli podjęte zostały odpowiednie kroki dla zabezpieczenia biologicznego w celu zminimalizowania rozprzestrzeniania się chorób poprzez transport ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego, usunięcie na grzebowisko zatwierdzone zgodnie z Dyrektywą 1999/31/WE, lub w miejscu, które zmniejsza do minimum zagrożenie dla zdrowia ludzi i zwierząt, jak również zmniejsza zagrożenie dla środowiska i znajduje się w określonej odległości umożliwiającej właściwemu organowi ciągły nadzór i opanowanie rozprzestrzeniania się zagrożenia, przy czym należy przestrzegać prawa i wytycznych dotyczących ochrony środowiska i zdrowia obowiązujących we Wspólnocie oraz poszczególnych krajach.

B. Usuwanie ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego w przypadku choroby

1. Właściwy organ musi nadzorować spalanie ubocznych wyrobów zwierzęcych i podejmować wymagane kroki w celu zapewnienia, że spalanie odbywa się:

- a) na stosie ułożonym zgodnie z przepisami, oraz, że uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego spalane są całkowicie, aż do postaci popiołu; i
- b) bez zagrożenia dla zdrowia ludzi;
- c) bez uciekania się do procesów i metod mogących zagrażać środowisku, przy czym należy przestrzegać prawa i wytycznych dotyczących ochrony środowiska i zdrowia obowiązujących we Wspólnocie oraz poszczególnych krajach tak, aby jeśli ustalono w oparciu o prawo publiczne, do minimum zmniejszać:
 - i) zagrożenie dla wód, powietrza, gleby, roślin i zwierząt,
 - ii) zakłócenia przez hałas lub zapach; i
 - iii) negatywne oddziaływanie na krajobraz lub miejsca szczególnej uwagi.

2. Właściwy organ musi nadzorować grzebanie ubocznych wyrobów zwierzęcych i podejmować wymagane kroki w celu zapewnienia, że grzebanie odbywa się:

- a) w taki sposób, że do grzebowisk nie mają dostępu zwierzęta mięsożerne; i
- b) na
 - i) grzebowisku zatwierdzonym zgodnie z Dyrektywą 1999/31/WE; lub
 - ii) w innym miejscu nie zagrażającym zdrowiu ludzi.

3. W przypadku grzebania w innym miejscu niż na zatwierdzonym grzebowisku, właściwy organ musi podjąć wymagane kroki, aby zapewnić, że uboczne produkty zwierzęce grzebane będą bez uciekania się do procesów i metod mogących zagrażać środowisku, przy czym należy przestrzegać prawa i wytycznych dotyczących ochrony środowiska i zdrowia obowiązujących we Wspólnocie oraz poszczególnych krajach tak, aby jeśli ustalono w oparciu o prawo publiczne, do minimum zmniejszać:

- a) zagrożenie dla wód, powietrza, gleby, roślin i zwierząt,
- b) zakłócenia przez hałas lub zapach; i
- c) negatywne oddziaływanie na krajobraz lub miejsca szczególnej uwagi.

4. W przypadku, gdy uboczne wyroby zwierzęce transportowane są z zakładu macierzystego, właściwy organ musi zapewnić, że:

- a) uboczne produkty zwierzęce transportowane będą w bezpiecznych kontenerach lub pojazdach zabezpieczonych przed wyciekami;
- b) będzie on nadzorował załadunek i wyładunek ubocznych produktów zwierzęcych;
- c) koła pojazdów będą poddane dezynfekcji podczas opuszczania zakładu macierzystego za pomocą środków zatwierdzonego przez właściwy organ;
- d) kontenery i pojazdy przeznaczone do transportu ubocznych produktów zwierzęcych po wyładunku tychże wyrobów zostaną dokładnie wyczyszczone i poddane dezynfekcji za pomocą środka zatwierdzonego przez właściwy organ; i
- e) będą dostępne: odpowiednia eskorta pojazdów, test szczelności i podwójna osłona.

C. Usuwanie ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego na obszarach oddalonych

W przypadku usuwania ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego z oddalonych obszarów zgodnie z art. 24 ust. 1 litera b) rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002

- a) właściwy organ regularnie nadzoruje obszary sklasyfikowane jako obszary oddalone, aby zapewnić, że owe obszary oraz przewidywane w art. 24 ust. 1 litera b) metody usuwania kontrolowane są zgodnie z przepisami:
- b) musi być przestrzegane prawo i wytyczne dotyczące ochrony środowiska i zdrowia obowiązujące we Wspólnocie oraz poszczególnych państwach tak, aby do minimum zmniejszać, w oparciu o prawo publiczne:
 - i) zagrożenie dla wód, powietrza, gleby, roślin i zwierząt,
 - iii) zakłócenia przez hałas lub zapach; i
 - iv) negatywne oddziaływanie na krajobraz lub miejsca szczególnej uwagi.

ROZPORZĄDZENIE (WE) Nr 812/2003 KOMISJI

z dnia 12 maja 2003

**dotyczące regulacji przejściowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) Nr 1774/2002
Parlamentu Europejskiego i Rady
w sprawie importu i tranzytu określonych produktów z krajów trzecich**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. wraz z przepisami zdrowotnymi związanymi z ubocznymi produktami zwierzęcymi nie przeznaczonymi do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾, zmienione przez rozporządzenie (WE) Nr 808/2003 Komisji ⁽²⁾, a w szczególności mając na uwadze artykuł 32 ust.1,

zważywszy, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 przewiduje obszerne zweryfikowanie prawa wspólnotowego w oparciu o uboczne produkty zwierzęce nie przeznaczone do spożycia przez ludzi wraz z szeregiem surowych wymagań. Dodatkowo przewiduje się przyjęcie odpowiednich działań przejściowych.
- (2) Rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 przewiduje, że określone produkty przetworzone, które mogą być użyte jako wyjściowy materiał paszowy i karma dla zwierząt towarzyszących, gryzaki i wyroby techniczne, mogą być importowane do Wspólnoty lub przechodzić przez teren Wspólnoty tranzytem, jeśli spełniane są właściwe założenia wspomnianego rozporządzenia. Ponadto rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 przewiduje sporządzenie list krajów trzecich lub obszarów krajów trzecich oraz list zakładów, z których produkty te mogą być importowane. Rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 w dalszej części przewiduje opracowanie wzorów świadectw zdrowotności, które mają potwierdzać, że produkty spełniają właściwe założenia wspomnianego rozporządzenia. Owe listy i wzory świadectw nie zostały jeszcze opracowane.
- (3) Rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 przewiduje, że do momentu opracowania owych list oraz wzorów świadectw, Państwa Członkowskie na produkty, które nie są jeszcze zharmonizowane na płaszczyźnie wspólnotowej, mogą zachować kontrole, zgodnie z dyrektywą 97/98/WE Rady z dn. 18 grudnia 1997 w sprawie ustalenia reguł dotyczących kontroli weterynaryjnych wyrobów ⁽³⁾

⁽¹⁾ Dz. U. Nr L 273 z dn. 10.10.2002, str. 1

⁽²⁾ Patrz 1 strona tego Dziennika Urzędowego

⁽³⁾ Dz. U. Nr L 24 z dn. 30.1.1998, str. 9

importowanych do Wspólnoty z krajów trzecich oraz przewidziane świadectwa zgodnie z istniejącym prawem poszczególnych krajów.

- (4) Niezbędnym jest, aby do momentu zmiany art. 29 ust. 6 i zaktualizowania wzorów zaświadczeń w załączniku X wspomnianego rozporządzenia, przewidzieć działania przejściowe dla krajów trzecich. Zgodnie z powyższym Państwa Członkowskie powinny w dalszym ciągu zezwalać na import i tranzyt określonych produktów do Wspólnoty lub ewentualnie przez jej teren, jeśli ustalone zgodnie z dyrektywą 97/79/WE kontrole jak również założenia i przepisy dotyczące świadectw w istniejących decyzjach Wspólnoty lub, w przypadku produktów nie podlegających żadnej decyzji Wspólnoty, będą przestrzegane w oparciu o istniejące prawo narodowe.
- (5) Przewidziane w niniejszym rozporządzeniu działania odpowiadają stanowisku Stałego Komitetu ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

PRZYJĘŁA NASTĘPUJĄCE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Regulacja wyjątkowa dotycząca importu z krajów trzecich

1. W drodze regulacji wyjątkowej art. 29 ust. 3, 4, 5 i 6 rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002 Państwa Członkowskie zezwalają w myśl załączników VII i VIII wspomnianego rozporządzenia na import lub tranzyt produktów przez terytorium Wspólnoty, z zastrzeżeniem przestrzegania założeń dotyczących świadectw i przedłożenia ważnego świadectwa w oparciu o wzory przewidziane w:

- a) decyzjach przedstawionych w załączniku do niniejszego rozporządzenia, w przypadku produktów podlegających tymże decyzjom;
- b) istniejącym prawie narodowym, obejmującym te produkty, które nie podlegają żadnej decyzji załączonej do niniejszego rozporządzenia.

2. Komisja zaproponuje szczegółowe regulacje przejściowe dla produktów, dla których przedstawione zostanie wystarczające uzasadnienie.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie wraz z dniem opublikowania go w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Rozporządzenie obowiązuje od dnia 1 maja 2003 do dnia 31 grudnia 2003 r.

Niniejsze rozporządzenie jest wiążące w swojej całości i stosowane bezpośrednio we wszystkich Państwach Członkowskich.

Bruksela, 12 maja 2003

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

1. Decyzja Komisji 89/18/EWG z dn. 22 grudnia 1998 r. dotycząca importu świeżego mięsa z krajów trzecich dla innych celów niż konsumpcyjne (⁴).
2. Decyzja Komisji 92/187/EWG z dn. 28 lutego 1992 r. dotycząca ustalenia warunków importu określonych surowców dla przetwórczego przemysłu farmaceutycznego z określonych krajów trzecich, które nie uwzględnione są na liście ustalonej wraz z decyzją 79/542/EWG Rady (⁵).
3. Decyzja Komisji 92/183/EWG z dn. 3 marca 1992 r. dotycząca ustalenia ogólnych warunków importu określonych surowców dla zakładów przetwórstwa farmaceutycznego z określonych krajów trzecich, które nie uwzględnione są na liście ustalonej wraz z decyzją 79/542/EWG Rady (⁶).
4. Decyzja Komisji 92/562/EWG z dn. 17 listopada 1992 r. dotycząca dopuszczenia alternatywnych metod obróbki termicznej materiałów wysokiego ryzyka (⁷).
5. Decyzja Komisji 94/183/WE z dn. 1 marca 1994 r. dotycząca ustalenia warunków weterynaryjnych i świadectw weterynaryjnych dla importu surowicy koniowatych z krajów trzecich (⁸).
6. Decyzja Komisji 94/309/WE z dn. 27 kwietnia 1994 r. dotycząca ustalenia warunków weterynaryjnych i świadectw weterynaryjnych dla importu z krajów trzecich karmy dla zwierząt towarzyszących i określonych nie wygarbowanych produktów jadalnych dla zwierząt towarzyszących, które zawierają materiał niskiego ryzyka (⁹).
7. Decyzja Komisji 94/344/WE z dn. 27 kwietnia 1994 r. dotycząca ustalenia warunków weterynaryjnych i świadectw weterynaryjnych dla importu z krajów trzecich przetworzonego białka zwierzęcego, włącznie z paszą zawierającą tego rodzaju białko (¹⁰).
8. Decyzja Komisji 94/435/WE dotycząca wymagań zdrowotnych zwierząt i świadectw weterynaryjnych dla importu szczeciny świńskiej z krajów trzecich (¹¹).
9. Decyzja Komisji 94/446/WE z dn. 14 czerwca 1994 r. dotycząca uregulowań importu z krajów trzecich kości i wyrobów z kości, rogów i wyrobów z rogów jak również

⁴ Dz. U. Nr L 8 z dn. 11.1.1989, str. 17.

⁵ Dz. U. Nr L 87 z dn. 2.4.1992, str. 20.

⁶ Dz. U. Nr L 84 z dn. 31.3.1992, str. 33.

⁷ Dz. U. Nr L 359 z dn. 9.12.1992, str. 23. Zmieniona ostatnio przez akt przystąpienia 1994

⁸ Dz. U. Nr L 62 z dn. 5.3.1994, str. 41.

⁹ Dz. U. Nr L 137 z dn. 1.6.1994, str. 62. Zmieniona ostatnio przez decyzję 97/199/WE (Dz. U. L 84 z dn. 26.3.1997, str. 44)

¹⁰ Dz. U. Nr L 154 z dn. 21.6.1994, str. 45. Zmieniona ostatnio przez decyzję 97/198/WE (Dz. U. L 84 z dn. 26.3.1997, str. 36)

¹¹ Dz. U. Nr L 180 z dn. 14.7.1994, str. 40.

kopyt i pazurów oraz produktów z nich pozyskanych, wyłączając mączki, które nie przeznaczone są do spożycia przez ludzi i skarmiania zwierząt⁽¹²⁾.

10. Decyzja Komisji 94/860/WE z dn. 20 grudnia 1994 r. dotycząca uregulowań importu z krajów trzecich wyrobów pszczelarskich przeznaczonych do zastosowania w pszczelarstwie⁽¹³⁾.

11. Decyzja Komisji 95/341/WE z dn. 27 czerwca 1995 r. dotycząca warunków zdrowia zwierząt i świadectw weterynaryjnych w przypadku importu z krajów trzecich mleka i określonych wyrobów na bazie mleka, nie przeznaczonych do spożycia przez człowieka⁽¹⁴⁾.

12. Decyzja Komisji 96/500/WE z dn. 22 czerwca 1996 r. dotycząca ustalenia warunków weterynaryjnych i świadectw weterynaryjnych lub urzędowego oświadczenia w przypadku importu z krajów trzecich trofeów łowieckich pochodzących ze zwierząt kopytnych i ptaków, które nie poddane zostały całkowitemu wypchaniu⁽¹⁵⁾.

13. Decyzja Komisji 97/168/WE z dn. 29 listopada 1997 r. dotycząca ustalenia warunków weterynaryjnych i świadectw weterynaryjnych lub urzędowego oświadczenia w przypadku importu z krajów trzecich skór zwierząt kopytnych⁽¹⁶⁾.

14. Decyzja Komisji 97/735/WE z dn. 21 października 1997 r. dotycząca środków bezpieczeństwa w przypadku handlu określonymi rodzajami ubocznymi produktami zwierzęcymi.⁽¹⁷⁾

15. Decyzja Komisji 2001/25/WE z dn. 27 grudnia 2000 r. dotycząca zakazu stosowania określonych ubocznych produktów zwierzęcych w paszy dla zwierząt⁽¹⁸⁾

16. Decyzja Komisji 94/278/WE z dn. 18 marca 1994 r. dotycząca ustalenia list krajów trzecich, z których Państwa Członkowskie zezwalają na import określonych wyrobów wymienionych w Dyrektywie Rady 92/118/EWG⁽¹⁹⁾.

¹² Dz. U. Nr L 183 z dn. 19.7.1994, str. 46. Zmieniona ostatnio przez decyzję 97/197/WE (Dz. U. L 84 z dn. 26.3.1997, str. 32)

¹³ Dz. U. Nr L 352 z dn. 31.12.1994, str. 69.

¹⁴ Dz. U. Nr L 200 z dn. 24.8.1995, str. 42.

¹⁵ Dz. U. Nr L 203 z dn. 13.8.1996, str. 13.

¹⁶ Dz. U. Nr L 67 z dn. 7.3.1997, str. 19.

¹⁷ Dz. U. Nr L 294 z dn. 28.10.1997, str. 7. Zmieniona ostatnio przez decyzję 1999/534/WE Rady (Dz. U. L 204 z dn. 4.8.1999, str. 37)

¹⁸ Dz. U. Nr L 6 z dn. 11.1.2001, str. 16.

¹⁹ Dz. U. Nr L 120 z dn. 11.5.1994, str. 44. Zmieniona ostatnio przez decyzję 98/597/WE (Dz. U. L 286 z dn. 23.10.1998, str. 59)

ROZPORZĄDZENIE (WE) Nr 813/2003 KOMISJI

z dnia 12 maja 2003

**dotyczące regulacji przejściowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) Nr 1774/2002
Parlamentu Europejskiego i Rady
w sprawie odbioru, transportu i usuwania środków żywności uprzednio
przeznaczonych do spożycia przez ludzi**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dn. 3 października 2002 wraz z przepisami zdrowotnymi związanymi z ubocznymi produktami pochodzenia zwierzęcego nie przeznaczonymi do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾, zmienione przez rozporządzenie (WE) Nr 808/2003 Komisji ⁽²⁾, a w szczególności mając na uwadze art. 32 ust.1,

zważywszy, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 przewiduje obszerne zweryfikowanie prawa wspólnotowego w oparciu o uboczne produkty pochodzenia zwierzęcego nie przeznaczone do spożycia przez ludzi wraz z szeregiem surowych wymagań. Dodatkowo przewiduje się przyjęcie odpowiednich działań przejściowych.
- (2) Wobec surowego charakteru tychże założeń należy przewidzieć działania przejściowe dla Państw Członkowskich tak, aby przemysł miał wystarczająco dużo czasu w celu dostosowania się do owych założeń. Ponadto należy dalej rozwijać alternatywne metody odbierania/zbierania, transportowania, przechowywania, postępowania, przetwarzania i zastosowania ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego jak również metody usuwania tychże produktów ubocznych.
- (3) Następnie należy przyjąć regulację wyjątkową jako działanie przejściowe dla Państw Członkowskich, aby mogły zezwolić na dalsze stosowanie przez przedsiębiorstwa przepisów krajowych dotyczących odbioru, transportu i usuwania środków żywności uprzednio przeznaczonych do spożycia przez ludzi.
- (4) W czasie tego okresu, w którym obowiązują działania przejściowe, powinny być utrzymane odpowiednie systemy kontrolne w Państwach Członkowskich w celu uniknięcia zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt.

⁽¹⁾ Dz. U. Nr L 273 z dn. 10.10.2002, str. 1

⁽²⁾ Patrz 1 strona tego Dziennika Urzędowego

- (5) Przewidziane w niniejszym rozporządzeniu działania odpowiadają stanowisku Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

PRZYJĘŁA NASTĘPUJĄCE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Regulacja wyjątkowa dotycząca odbioru, transportu i usuwania środków żywności uprzednio przeznaczonych do spożycia przez ludzi

1. Zgodnie z art. 32 ust. 1 rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002 i odbiegając od art. 6 ust. 2 litera f) i art. 7 tegoż rozporządzenia, Państwa Członkowskie, zgodnie z przepisami krajowymi w dalszym ciągu mogą udzielać, najpóźniej do 31 grudnia 2005 r., użytkującym zakłady i obiekty pojedynczych zezwoleń na zastosowanie przepisów krajowych dotyczących odbioru/zbierania, transportu i przetwarzania środków żywności uprzednio przeznaczonych do spożycia przez ludzi wspomnianych przez art. 6 ust. 1 litera f) tegoż rozporządzenia, jeśli przepisy krajowe:

- a) bez uszczerbku dla ust. 2 zapewnia, że pierwotne artykuły spożywcze nie są mieszane z materiałem Kategorii 1 lub 2, i
- b) jest zgodne z pozostałymi założeniami rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002.

2. Mieszanka środków żywności uprzednio przeznaczonych do spożycia przez ludzi z materiałem Kategorii 1 lub 2 może być dopuszczona, jeśli materiał zostanie wysłany do spalania lub przetworzenia w zakładzie przeznaczonym do przetwarzania materiału Kategorii 1 lub 2, zanim zostanie usunięty jako odpad poprzez spalanie, półspalanie lub grzebanie zgodnie z prawem wspólnotowym.

3. Jeśli pierwotne artykuły spożywcze wysyłane są na zatwierdzone grzebowisko w celu usunięcia ich jako odpady, należy podjąć wszelkie działania, aby zapewnić, że pierwotne artykuły spożywcze nie będą mieszane z nieprzetworzonym materiałem wymienionym w art. 4, 5 i art. 6 ust. 1 litery a) do e) i g) do k).

Artykuł 2

Działania kontrolne

Właściwy organ podejmuje konieczne działania, aby kontrolować czy przez użytkujących zakłady i obiekty, którzy otrzymali zezwolenie, przestrzegane są warunki wymienione w art. 1.

Artykuł 3

Odebranie zezwoleń i usuwanie materiału, który nie spełnia warunków niniejszego rozporządzenia

1. Wydane przez właściwy organ poszczególne zezwolenia dotyczące odbioru, transportu i usuwania środków żywności uprzednio przeznaczonych do spożycia przez ludzi pochodzenia zwierzęcego, będą natychmiast ostatecznie odbierane użytkownikom,

zakładom lub obiektom, w przypadku, gdy warunki ustalone w tymże rozporządzeniu nie są już przestrzegane.

2. Właściwy organ odbiera wszystkie zezwolenia wydane zgodnie z art. 1 najpóźniej do 31 grudnia 2005 r. Właściwy organ udziela ostatecznego zezwolenia zgodnie z rozporządzeniem (WE) Nr 1774/2002 tylko wtedy, gdy na podstawie inspekcji przekonany jest, że zakłady i obiekty wymienione w art. 1 wypełniają wszystkie warunki niniejszego rozporządzenia.

3. Materiał, który nie spełnia warunków niniejszego rozporządzenia, należy usunąć zgodnie z instrukcjami właściwego organu.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie wraz z dniem opublikowania go w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Rozporządzenie obowiązuje od dnia 1 maja 2003 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie jest wiążące w swojej całości i stosowane bezpośrednio we wszystkich Państwach Członkowskich.

Bruksela, 12 maja 2003

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

(WE) Nr 999/2001

z dnia 22 maja 2001r.

ustanawiające zasady w celu zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych encefalopatii gąbczastych

PARLAMENT EUROPEJSKI ORAZ RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności zaś jego artykuł 152 (4) (b),

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

zasięgnąwszy opinii Komitetu Regionów,

działając zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 251 Traktatu ⁽³⁾,

zważywszy, że:

- (1) Rozpoznano, w ciągu kilku lat, kilkanaście odmiennych zakaźnych encefalopatii gąbczastych (TSE), występujących oddzielnie u ludzi i zwierząt.

Gąbczasta encefalopatia bydła (BSE) została po raz pierwszy rozpoznana u bydła w roku 1986, natomiast w kolejnych latach stwierdzono jej występowanie u innych gatunków zwierząt. Nowa odmiana choroby Creutzfeldta-Jakoba (CJD) została opisana w roku 1996. Zwiększa się ilość dowodów na podobieństwo pomiędzy czynnikiem BSE oraz czynnikiem nowej odmiany choroby Creutzfeldta-Jakoba.

- (2) Począwszy od roku 1990 Wspólnota podjęła serię środków mających na celu ochronę zdrowia ludzi i zwierząt od zagrożenia BSE. Środki te zostały oparte na przepisach ochronnych dyrektyw dotyczących środków w zakresie zdrowia zwierząt. Zasadnym wydaje się przyjęcie szczegółowych zasad w zakresie zapobiegania, zwalczania oraz likwidacji pewnych chorób TSE, z uwagi na wielkość zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt z ich strony,
- (3) Niniejsze Rozporządzenie bezpośrednio dotyczy zdrowia publicznego oraz związane jest z funkcjonowaniem rynku wewnętrznego. Obejmuje ono produkty, które zostały umieszczone w Załączniku I do Traktatu, jak również te produkty, które nie zostały tam umieszczone. W konsekwencji, należy odwołać się do Artykułu 152 (4) (b) Traktatu jako podstawy prawnej.

⁽¹⁾ Dz.U. Nr C 45, 19.02.1999r., str. 2 oraz Dz.U. Nr C 120 E, 24.04.2001r., str. 89.

⁽²⁾ Dz.U. Nr C 258, 10.09.1999r., str. 19.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 maja 2000r. (Dz.U. Nr C 59, 23.02.2001r., str. 93), Wspólne Stanowisko Rady z dnia 12 lutego 2001r. (Dz.U. Nr C 88, 19.03.2001r., str. 1) oraz Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 maja 2001r.

- (4) Komisja otrzymała naukowe opinie, w szczególności od Naukowego Komitetu Sterującego oraz Komitetu Naukowego ds. Środków Weterynaryjnych dotyczących Zdrowia Publicznego, w zakresie kilku aspektów TSE. Opinie te zawierają informacje o środkach mających na celu zmniejszenie potencjalnego zagrożenia dla ludzi i zwierząt wynikającego z narażenia na zakażone produkty zwierzęce.
- (5) Niniejsze przepisy mają zastosowanie do produkcji oraz umieszczania na rynku żywych zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego. Jednakże, przepisy te nie muszą odnosić się do produktów kosmetycznych czy też medycznych, przyrządów medycznych oraz ich materiałów początkowych lub produktów przejściowych, w stosunku do których stosują się inne przepisy szczegółowe, w szczególności zaś przepisy dotyczące niestosowania materiałów szczególnego ryzyka. Przepisy te nie powinny również mieć zastosowania do produktów pochodzenia zwierzęcego, które nie stanowią zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt ze względu na fakt, że są przeznaczone do celów innych niż produkcja żywności, środków żywienia zwierząt lub nawozów. Należy zapewnić aby produkty pochodzenia zwierzęcego wyłączone spod zakresu niniejszego rozporządzenia były przechowywane oddzielnie od produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, o ile nie spełniają one co najmniej takich samych norm zdrowotnych jak te ostatnie.
- (6) Należy ustanowić przepisy dotyczące środków ochronnych, podejmowanych przez Komisję w przypadku gdy zagrożenie wynikające z TSE nie jest odpowiednio zwalczane przez właściwy organ Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego.
- (7) Należy ustanowić procedurę dla określania statusu epizootycznego Państwa Członkowskiego, kraju trzeciego oraz jednego z ich regionów, zwanych następnie 'krajami lub regionami' w odniesieniu do BSE, na podstawie szerzenia się zachorowań oraz ryzyka narażenia ludzi, wykorzystując dostępne informacje. Państwa Członkowskie oraz kraje trzecie, które zdecydują się nie ubiegać o określenie statusu, powinny zostać zaklasyfikowane do danej kategorii przez Komisję na podstawie wszelkich dostępnych jej informacji.
- (8) Państwa Członkowskie powinny wprowadzić programy edukacyjne dla osób zaangażowanych w zapobieganie i zwalczanie TSE, jak również dla lekarzy weterynarii, rolników oraz pracowników zajmujących się transportem, obrotem oraz ubojem zwierząt gospodarskich.
- (9) Państwa Członkowskie powinny przeprowadzać roczne programy w zakresie monitorowania BSE i trzęsawki owiec oraz powinny informować Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie o wynikach oraz o nagłym przypadku jakiegokolwiek innej z chorób TSE.
- (10) Pewne tkanki przeżuwaczy powinny zostać wyszczególnione jako materiał szczególnego ryzyka na podstawie patogenezы TSE oraz statusu epizootycznego kraju lub regionu pochodzenia lub przebywania danego zwierzęcia.

Należy usuwać i pozbywać się materiału szczególnego ryzyka w sposób, który nie powoduje żadnego ryzyka dla zdrowia ludzi lub zwierząt. W szczególności, nie powinien być on umieszczany na rynku w celu wykorzystania do produkcji żywności, środków żywienia zwierząt lub nawozu. Jednakże, należy ustanowić przepisy dla równoważnego poziomu ochrony zdrowia poprzez badania skринingowe w kierunku TSE przeprowadzane na poszczególnych zwierzętach tak szybko jak tylko zostaną w pełni zatwierdzone. Techniki uboju stanowiące ryzyko spowodowania zakażenia materiałem z mózgowia innych tkanek nie powinny być dopuszczone w krajach lub regionach innych niż te, które przedstawiają najniższe ryzyko w zakresie BSE.

- (11) Należy podjąć środki w celu zapobieżenia przenoszeniu TSE na ludzi lub zwierzęta poprzez zakazanie stosowania pewnych kategorii białek zwierzęcych do skarmiania pewnych kategorii zwierząt, oraz poprzez zakazanie stosowania w żywności pewnych materiałów pochodzących od przeżuwaczy. Zakazy te powinny być proporcjonalne do istniejącego zagrożenia.
- (12) Podejrzenie wystąpienia którejkolwiek choroby TSE u zwierzęcia powinno być zgłaszane właściwym organom, które powinny natychmiast podjąć wszelkie niezbędne środki, włączając w to nakładanie na zwierzę, wobec którego występuje podejrzenie, ograniczeń w zakresie przemieszczania do czasu uzyskania wyników dochodzenia lub też poddanie go ubojowi pod urzędowym nadzorem. Jeżeli właściwe organy nie mogą wykluczyć możliwości wystąpienia choroby TSE, powinny one wszcząć stosowne dochodzenia oraz powinny przechowywać tuszę pod urzędowym nadzorem do czasu ustalenia rozpoznania.
- (13) W przypadku urzędowego potwierdzenia wystąpienia TSE, właściwe organy powinny podjąć wszelkie niezbędne środki, włączając w to zniszczenie tuszy, przeprowadzenie dochodzenia w celu zidentyfikowania wszystkich zagrożonych zwierząt oraz wprowadzenie ograniczeń w zakresie przemieszczania wobec zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego zidentyfikowanych jako zagrożone. Właściciele powinni uzyskać rekompensatę, tak szybko jak to jest możliwe, za stratę zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego zniszczonych stosownie do niniejszego Rozporządzenia.
- (14) Państwa Członkowskie powinny opracować plany gotowości zawierające środki krajowe, wprowadzane w przypadku wybuchu BSE. Plany takie powinny zostać zatwierdzone przez Komisję. Należy ustanowić przepisy odnoszące się do rozciągnięcia niniejszych postanowień na choroby TSE inne niż BSE.
- (15) Należy ustanowić przepisy obejmujące umieszczanie na rynku pewnych żywych zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego. Istniejące przepisy Wspólnotowe w zakresie identyfikacji i rejestracji bydła przewidują system umożliwiający odtworzenie drogi zwierząt wstecz do matki i stada pochodzenia zgodnie z normami międzynarodowymi. Należy przewidzieć równoważne gwarancje dla bydła importowanego z krajów trzecich. Zwierzętom oraz produktom pochodzenia zwierzęcego objętym przepisami wspólnotowymi, będącym przedmiotem handlu wewnątrzwspólnotowego lub importowanym z krajów trzecich, powinny towarzyszyć świadectwa wymagane na mocy wspomnianych przepisów, uzupełnione odpowiednio zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (16) Umieszczanie na rynku pewnych produktów pochodzenia zwierzęcego uzyskanych od bydła w regionach wysokiego ryzyka powinno zostać zakazane. Jednakże, zakaz taki nie powinien mieć zastosowania do pewnych produktów pochodzenia zwierzęcego wytworzonych w kontrolowanych warunkach ze zwierząt, w przypadku których można wykazać, że nie stanowią wysokiego ryzyka zakażenia chorobą TSE.
- (17) Należy, w celu zapewnienia przestrzegania zasad odnoszących się do zapobiegania, zwalczania i likwidacji TSE, pobierać próbki do badań laboratoryjnych, na podstawie ustanowionej metodologii, które dałyby pełny epizootyczny obraz sytuacji w odniesieniu do TSE. W celu zagwarantowania jednolitych procedur i wyników w zakresie przeprowadzania testów, należy ustanowić krajowe i wspólnotowe laboratoria referencyjne jak również wiarygodne metody naukowe, włączając w to szybkie testy specjalnie dla TSE. Należy stosować szybkie testy w możliwie najszerszym zakresie.

- (18) Kontrole wspólnotowe powinny być przeprowadzane w Państwach Członkowskich w celu zapewnienia jednolitego wdrożenia wymagań dotyczących zapobiegania, zwalczania i likwidacji chorób TSE, jak również należy ustanowić przepisy odnoszące się do wdrażania procedur kontroli. W celu zapewnienia, że gwarancje równoważne gwarancjom stosowanym przez Wspólnotę są udzielane przez kraje trzecie w odniesieniu do importu do Wspólnoty żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego, należy przeprowadzać wspólnotowe inspekcje i kontrole na miejscu w celu sprawdzenia czy warunki w zakresie importu są wypełniane przez eksportujące kraje trzecie.
- (19) Środki handlowe w zakresie TSE powinny opierać się na międzynarodowych normach, wytycznych lub zaleceniach, gdy takowe istnieją. Jednakże, można przyjąć naukowo uzasadnione środki, których wynikiem jest wyższy poziom ochrony zdrowia, jeżeli środki oparte na odpowiednich międzynarodowych normach, wytycznych lub zaleceniach nie zapewniłyby właściwego poziomu ochrony zdrowia.
- (20) Niniejsze Rozporządzenie powinno zostać poddane ponownemu sprawdzeniu gdy nowe informacje naukowe staną się dostępne.
- (21) Należy przewidzieć w ramach niniejszego rozporządzenia niezbędne, przejściowe środki, w szczególności w celu uregulowania stosowania materiału szczególnego ryzyka.
- (22) Środki niezbędne do wdrożenia niniejszego Rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z Decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999r. ustanawiającą procedurę odnoszącą się do wykonywania uprawnień wykonawczych nadanych Komisji ⁽¹⁾.
- (23) W celu wdrożenia niniejszego rozporządzenia, należy ustanowić procedury wprowadzające ścisłą i skuteczną współpracę pomiędzy Komisją i Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, Stałego Komitetu ds. Pasz, jak również Stałego Komitetu ds. Środków Spożywczych.
- (24) Biorąc pod uwagę, że przepisy w zakresie wdrażania niniejszego rozporządzenia są środkami ogólnymi w rozumieniu artykułu 2 Decyzji 1999/468/WE, powinny one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną ustanowioną w artykule 5 tej decyzji.

PRZYJĘLI NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejsze Rozporządzenie ustanawia przepisy w zakresie zapobiegania, zwalczania i likwidacji zakaźnych encefalopatii gąbczastych (TSE) u zwierząt. Ma ono zastosowanie do

⁽¹⁾ Dz.U. Nr L 184, 17.07.1999r., str. 23.

produkcji oraz umieszczania na rynku żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego oraz w pewnych określonych przypadkach do ich eksportu.

2. Rozporządzenia nie stosuje się do:

- (a) produktów kosmetycznych lub medycznych czy też przyrządów medycznych, lub do ich materiałów początkowych czy też produktów przejściowych;
- (b) produktów, które nie są przeznaczone do stosowania w żywności dla ludzi, środkach żywienia zwierząt lub nawozach, bądź też do ich materiałów początkowych lub produktów przejściowych;
- (c) produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych na wystawy, do nauczania, badań naukowych, studiów lub badań specjalnych, pod warunkiem że produkty takie nie są ostatecznie spożywane lub wykorzystywane przez ludzi przez zwierzęta inne niż te, które są utrzymywane dla danych projektów badawczych;
- (d) zwierząt żywych wykorzystywanych w lub przeznaczonych do badań.

Artykuł 2

Oddzielenie żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego

W celu uniknięcia skażenia krzyżowego bądź też zamiany pomiędzy żywymi zwierzętami lub produktami pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w artykule 1 (1) a produktami pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w artykule 1 (2) (a), (b) i (c), lub żywymi zwierzętami, o których mowa w artykule 1 (2) (d), należy zawsze trzymać je oddzielnie o ile takie żywe zwierzęta lub produkty pochodzenia zwierzęcego nie są produkowane w co najmniej takich samych warunkach w zakresie ochrony zdrowia w odniesieniu do chorób TSE.

Zasady dotyczące wdrożenia niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Artykuł 3

Definicje

1. Dla celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- (a) „TSE”: wszystkie zakaźne encefalopatie gąbczaste z wyjątkiem tych, które występują u ludzi;
- (b) „umieszczanie na rynku”: każde działanie mające na celu sprzedaż żywych zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego objętych niniejszym rozporządzeniem stronie trzeciej we Wspólnocie, lub wszelka inna forma odpłatnej lub nieodpłatnej dostawy takiej stronie trzeciej bądź też przechowywanie w celu dostarczenia takiej stronie trzeciej;

- (c) „produkty pochodzenia zwierzęcego”: wszelkie produkty pochodzące lub zawierające produkt pochodzący od zwierząt objętych postanowieniami Dyrektywy 89/662/EWG ⁽¹⁾ lub Dyrektywy 90/425/EWG ⁽²⁾;
- (d) „materiały początkowe”: surowce lub wszelkie inne produkty pochodzenia zwierzęcego z których, lub za pomocą których produkty, o których mowa w artykule 1 (2) (a) i (b) są wytwarzane;
- (e) „właściwe organy”: centralne władze Państwa Członkowskiego właściwe do zapewnienia zgodności z wymogami niniejszego rozporządzenia lub władze którym takie władze centralne przekazały takie właściwości, w szczególności w zakresie kontroli środków żywienia zwierząt; definicja ta obejmuje również, w zależności od sytuacji, odpowiednie władze kraju trzeciego;
- (f) „kategoria”: jedna z kategorii klasyfikacyjnych, o których mowa w Rozdziale C Załącznika II;
- (g) „materiał szczególnego ryzyka”: tkanki określone w Załączniku V; o ile nie wskazano inaczej, definicja ta nie zawiera produktów zawierających lub pochodzących od takich tkanek;
- (h) „zwierzę podejrzane o zakażenie chorobą TSE”: żywe, poddane ubojowi lub martwe zwierzęta, które wykazują lub wykazywały zaburzenia neurologiczne lub behawioralne bądź też postępujące pogorszenie ogólnego stanu związane z upośledzeniem centralnego systemu nerwowego oraz w stosunku do którego informacje zebrane na podstawie badań klinicznych, reakcji na leczenie, badania poubojowego czy też przedubojowego lub poubojowego badania laboratoryjnego nie pozwalają na postawienie alternatywnej diagnozy. Należy podejrzewać encefalopatię gąbczastą bydła (BSE) u bydła, które dało dodatni wynik w szybkim teście specyficznym dla BSE;
- (i) „gospodarstwo”: każde miejsce, w którym zwierzęta objęte postanowieniami niniejszego rozporządzenia są trzymane, utrzymywane, hodowane, sprzedawane lub pokazywane publiczności;
- (j) „pobieranie próbek”: pobieranie próbek, przy zapewnieniu poprawnej statystycznie reprezentacji, ze zwierząt lub z ich środowiska, lub z produktów pochodzenia zwierzęcego, w celu postawienia diagnozy choroby, ustalenia powiązań rodzinnych, w celu nadzoru zdrowotnego, lub też w celu monitorowania nieobecności czynników mikrobiologicznych lub pewnych materiałów w produktach pochodzenia zwierzęcego;
- (k) „nawozy”: każda substancja zawierająca produkty pochodzenia zwierzęcego używane dogłębowo w celu zwiększenia wydajności upraw; może zawierać pozostałości fermentacyjne z produkcji biogazów lub kompostowania;
- (l) „szybkie testy”: metody analizy, o których mowa w Załączniku X, Rozdział C, punkt 4, oraz dla których wyniki są znane w ciągu 24 godzin;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym, mając na względzie utworzenie rynku wewnętrznego (Dz.U. Nr L 395, 30.12.1989r., str. 13). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Dyrektywy Rady 92/118/EWG (Dz.U. Nr L 62, 15.03.1993r., str. 49).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych obowiązujących w wewnątrzwspólnotowym handlu pewnymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie utworzenie rynku wewnętrznego (Dz.U. Nr L 224, 18.08.1990r., str. 29). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Dyrektywy Rady 92/118/EWG.

(m), „test alternatywny”: testy, o których mowa w artykule 8 (2), które są stosowane jako alternatywne przy usuwania materiałów szczególnego ryzyka.

2. Szczegółowe definicje określone w Załączniku 1 również mają zastosowanie.
3. W przypadku gdy pojęcia zawarte w niniejszym Rozporządzeniu nie są zdefiniowane w ust. 1 lub Załączniku I, mają zastosowanie odpowiednie definicje podane w Rozporządzeniu (WE) Nr 1760/2000 ⁽¹⁾ oraz definicje podane w, lub stosownie do, Dyrektyw 64/432/EWG ⁽²⁾, 89/662/EWG, 90/425/EWG i 91/68/EWG ⁽³⁾, w zakresie w jakim czyni się odwołania do nich w niniejszym dokumencie.

Artykuł 4

Środki ochronne

1. Odnośnie wdrożenia środków ochronnych, stosuje się zasady i postanowienia określone w artykule 9 Dyrektywy 89/662/EWG, artykule 10 Dyrektywy 90/425/EWG, artykule 18 Dyrektywy 91/496/EWG ⁽⁴⁾ oraz artykule 22 Dyrektywy 97/78/WE ⁽⁵⁾.
2. Środki ochronne zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2) i równocześnie Parlament Europejski zostanie o nich powiadomiony, wraz z podaniem przyczyn.

ROZDZIAŁ II

OKREŚLENIE STATUSU W ZAKRESIE BSE

Artykuł 5

Klasyfikacja

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) Nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła oraz dotyczące etykietowania wołowiny i produktów z mięsa wołowego oraz uchylające Rozporządzenie Rady (WE) Nr 820/97 (Dz.U. Nr L 204, 11.08.2000r., str. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964r. dotycząca problemów w zakresie zdrowia zwierząt wpływających na wewnątrzwspólnotowy handel bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. Nr L 121, 29.07.1964r., str. 1977/64). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Dyrektywy 2000/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. Nr L 163, 04.07.2000r., str. 35).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991r. w sprawie warunków w zakresie zdrowie zwierząt regulujących wewnątrzwspólnotowy handel owcami i kozami (Dz.U. Nr L 46, 19.02.1991r., str. 19). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Decyzji Komisji 94/953/WE (Dz.U. Nr L 371, 31.12.1994r., str. 14).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich oraz zmieniająca Dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG i 90/675/EWG (Dz.U. Nr L 268, 24.09.1991r., str. 56). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Dyrektywy 96/43/WE (Dz.U. Nr L 162, 01.07.1996r., str. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich (Dz.U. Nr L 24, 30.01.1998r., str. 9).

1. Status w zakresie BSE Państwa Członkowskiego, kraju trzeciego, lub jednego z ich regionów (zwanymi dalej 'krajami lub regionami') może zostać określony wyłącznie na podstawie kryteriów wyznaczonych w Załączniku II, Rozdział A, oraz wyników analizy ryzyka opracowanej na podstawie wszystkich potencjalnych czynników na występowanie gąbczastej encefalopatii bydła w sposób określony w Załączniku II, Rozdział B, oraz ich rozwoju w czasie.

Państwa Członkowskie, oraz kraje trzecie pragnące być utrzymane na liście krajów trzecich, które są zatwierdzone do eksportu do Wspólnoty żywych zwierząt lub produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, złożą do Komisji wnioski o określenie ich statusu w zakresie BSE, któremu towarzyszyć będą odpowiednie informacje dotyczące kryteriów wyznaczonych w Załączniku II, Rozdział A, oraz potencjalnych czynników ryzyka określonych w Załączniku II, Rozdział B, oraz ich rozwoju w czasie.

2. Decyzja dotycząca każdego wniosku, przyporządkowująca wnioskujące Państwo Członkowskie lub kraj trzeci lub region Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego, do jednej z kategorii określonych w Załączniku II, Rozdział C, zostanie przyjęta, po uwzględnieniu kryteriów oraz potencjalnych czynników ryzyka wyznaczonych w paragrafie 1, zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Taka decyzja podejmowana jest w ciągu sześciu miesięcy od złożenia wniosku i odpowiednich informacji, o których mowa w drugim punkcie ust. 1. Jeżeli Komisja stwierdzi, że przedstawione dowody popierające nie zawierają informacji ustanowionych w Załączniku II, Rozdział A i B, zwróci się ona o dostarczenie dodatkowych informacji w ciągu określonego okresu czasu. Ostateczna decyzja zostanie następnie podjęta w ciągu sześciu miesięcy od złożenia wszystkich informacji.

Po ustanowieniu przez Międzynarodowy Urząd ds. Zwalczenia Epizootii (OIE) procedury klasyfikacji krajów na kategorie oraz jeżeli OIE przyporządkuje wnioskujące kraje do jednej z takich kategorii, można podjąć decyzję, w zależności od potrzeb, zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2), o ponownej ocenie wspólnotowej kategoryzacji danego kraju zgodnie z pierwszym punktem niniejszego ustępu.

3. Jeżeli Komisja stwierdzi, że informacje złożone przez Państwo Członkowskie lub kraj trzeci stosownie do Załącznika II, Rozdział A i B, są niewystarczające lub niejasne, może ona, zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2), określić status danego Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego w zakresie BSE na podstawie pełnej analizy ryzyka.

Taka analiza ryzyka musi uwzględniać rozstrzygające badanie statystyczne sytuacji epizootycznej dotyczącej chorób TSE we wnioskującym Państwie Członkowskim lub kraju trzecim, na podstawie stosowania szybkich testów w procedurze skryningowej. Komisja uwzględnia kryteria klasyfikacji stosowane przez OIE.

Szybkie testy są zatwierdzane do tego celu zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2) oraz umieszczane w wykazie wyznaczonym w Załączniku X, Rozdział C, punkt 4.

Taka procedura skryningowa może zostać również zastosowana przez Państwa Członkowskie lub kraje trzecie, które pragną uzyskać klasyfikację dokonaną na tej podstawie, zatwierdzoną przez Komisję – zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 24 (2).

Koszt takiej procedury skryningowej jest ponoszony przez dane Państwo Członkowskie lub kraj trzeci.

4. Państwa Członkowskie lub kraje trzecie, które nie złożyły wniosku zgodnie z ust. 1 w ciągu sześciu miesięcy od dnia 1 lipca 2001r. uważane będą, w odniesieniu do wysyłki z ich

terytorium żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego, za kraje należące do kategorii 5, o której mowa w Załączniku II, Rozdział C, do momentu aż złożą taki wniosek.

5. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję tak szybko jak to możliwe o każdym dowodzie epizootycznym lub o innych informacjach, które mogą prowadzić do zmiany statusu w zakresie BSE, w szczególności o wynikach programów monitorowania przewidzianych w artykule 6.

6. Decyzja odnośnie pozostania kraju trzeciego na jednym z wykazów przewidzianych na mocy zasad wspólnotowych w celu posiadania zezwolenia na eksport do Wspólnoty żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego dla których niniejsze rozporządzenie przewiduje szczegółowe zasady, zostanie podjęta na podstawie procedury ustanowionej w artykule 24 (2) i będzie uzależniona, w świetle dostępnych informacji lub gdy przypuszcza się obecność TSE, od przedłożenia informacji przewidzianych w ust. 1. W przypadku odmowy przedstawienia wspomnianych informacji w ciągu trzech miesięcy od dnia żądania Komisji, stosuje się postanowienia ust. 4 niniejszego artykułu, do momentu przedstawienia i oceny takich informacji zgodnie z ust. 2 lub 3.

Możliwość eksportu, przez kraje trzecie, do Wspólnoty żywych zwierząt, lub produktów pochodzenia zwierzęcego dla których niniejsze rozporządzenie przewiduje szczegółowe zasady, na mocy warunków opartych na ich kategorii ustanowionej przez Komisję, jest uzależniona od zobowiązania się przez te kraje do pisemnego powiadamiania Komisji tak szybko jak to możliwe o jakimkolwiek dowodzie epidemiologicznym lub innym, który może prowadzić do zmiany statusu w zakresie BSE.

7. Decyzja odnośnie zmiany klasyfikacji Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego, lub jednego z jego regionów w zakresie BSE, zgodnie z wynikami kontroli przewidzianych w artykule 21, może zostać podjęta na mocy procedury ustanowionej w artykule 24 (2).

8. Decyzje, o których mowa w ust. 2, 3, 4, 6 i 7 są oparte na podstawie oceny ryzyka, przy uwzględnieniu rekomendowanych kryteriów określonych w Załączniku II, Rozdział A i B.

ROZDZIAŁ III

ZAPOBIEGANIE TSE

Artykuł 6

System monitorowania

1. Każde Państwo Członkowskie przeprowadza roczny program monitorowania w kierunku BSE i trzęsawki owiec zgodnie z Załącznikiem III, Rozdział A. Program taki uwzględnia procedurę skringową przy zastosowaniu szybkich testów.

Szybkie testy są zatwierdzane w tym celu zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2) oraz wymieniane w Załączniku X, Rozdział C, punkt 4.

2. Każde Państwo Członkowskie poinformuje Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, o nagłym przypadku wystąpienia choroby TSE innej niż BSE.

3. Wszystkie urzędowe dochodzenia i badania laboratoryjne są rejestrowane zgodnie z Załącznikiem III, Rozdział B.

4. Państwa Członkowskie przedkładają Komisji roczny raport obejmujący co najmniej informacje, o których mowa w Załączniku III, Rozdział B, Część 1. Raport za każdy rok kalendarzowy jest przedkładany najpóźniej do 31 marca roku następnego. Komisja przedstawia streszczenie narodowych raportów obejmujące co najmniej informacje, o których mowa w Załączniku III, Rozdział B, Część II, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu w ciągu trzech miesięcy od otrzymania wspomnianych raportów.

Artykuł 7

Zakazy odnoszące się do żywienia zwierząt

1. Zakazane jest skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków.

2. Ponadto, zakaz, o którym mowa w ust. 1, zostaje rozciągnięty na zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego zgodnie z punktem 1 Załącznika IV.

3. Ust. 1 i 2 stosuje się nie naruszając postanowień wyszczególnionych w punkcie 2 Załącznika IV.

4. Eksport lub przechowywanie środków żywienia zwierząt, przeznaczonych dla zwierząt gospodarskich, które zawierają białko pochodzące od ssaków lub środków żywienia zwierząt przeznaczonych dla ssaków, za wyjątkiem psów i kotów, które zawierają przetworzone białko pochodzące od ssaków, przez Państwa Członkowskie, lub ich regiony, z kategorii 5, jest zakazane.

Eksport do Wspólnoty środków żywienia zwierząt, przeznaczonych dla żywego inwentarza, które zawierają białko pochodzące od ssaków lub środków żywienia zwierząt przeznaczonych dla ssaków, za wyjątkiem psów i kotów, które zawierają przetworzone białko pochodzące od ssaków, przez kraje trzecie, lub ich regiony, z kategorii 5, jest zakazany.

5. Szczegółowe zasady odnoszące się do wdrożenia niniejszego artykułu, w szczególności zasady w zakresie zapobiegania skażeniu krzyżowemu oraz w zakresie metod pobierania próbek i badań wymaganych do kontroli zgodności z niniejszym artykułem, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Artykuł 8

Materiał szczególnego ryzyka

1. Materiał szczególnego ryzyka jest usuwany i niszczony zgodnie z punktami 2, 3, 4 i 8 Załącznika V.

Taki materiał szczególnego ryzyka lub materiał będący wynikiem jego przetworzenia może być umieszczany na rynku lub, w zależności od potrzeb, eksportowany wyłącznie w celu końcowego zniszczenia zgodnie z punktami 3 i 4 lub, odpowiednio, 7 (c) lub 8 Załącznika V. Materiał taki nie może być importowany do Wspólnoty. Tranzyt materiału szczególnego ryzyka przez terytorium Wspólnoty musi odbywać się zgodnie z wymaganiami artykułu 3 Dyrektywy 91/496/EWG.

2. Ust. 1 nie ma zastosowania do tkanek pochodzących od zwierząt, które zostały poddane alternatywnemu testowi zatwierdzonemu wyłącznie do tego celu zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2) oraz znajdującemu się w wykazie w Załączniku X, Rozdział C, punkt 5, jak również stosowanemu zgodnie z warunkami wymienionymi w punkcie 5 Załącznika V – oraz gdy wyniki takiego testu były ujemne.

Państwa Członkowskie, które zezwalają na testy alternatywne, muszą poinformować pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisję.

3. W Państwach Członkowskich, lub ich regionach, które zakwalifikowano do kategorii 2, 3, 4 i 5, o których mowa w Załączniku II, Rozdział C, uszkodzenie, po oszołomieniu, centralnej tkanki nerwowej spowodowane przez wysuwający się przyrząd o kształcie bolca (przyrząd radical) wprowadzany do jamy czaszki, nie jest stosowane u bydła, owiec lub kóz, których mięso przeznaczone jest do spożycia przez ludzi lub zwierzęta.

4. Dane dotyczące wieku wyszczególnione w Załączniku V są regularnie dostosowywane. Dostosowania takie oparte są na najnowszych potwierdzonych wynikach badań naukowych dotyczących prawdopodobieństwa statystycznego wystąpienia TSE w odnośnych grupach wiekowych wspólnotowych populacji bydła, owiec i kóz.

5. W drodze derogacji od ust. od 1 do 4, można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2), odnośnie dnia rzeczywistego wprowadzenia w życie artykułu 7 (1) lub, o ile dotyczy, w krajach trzecich, odnośnie dnia zakazu stosowania białek ssaków w środkach żywienia zwierząt przeznaczonych dla przeżuwaczy w każdym kraju lub regionie zakwalifikowanym do kategorii 3 lub 4, w celu ograniczenia zastosowania niniejszego artykułu do zwierząt urodzonych przed tą datą w tych krajach lub regionach.

Podobnie, w drodze derogacji od ust. od 1 do 4, po zasięgnięciu opinii właściwego komitetu naukowego oraz na podstawie oceny przypadku, szerzenia się oraz narażenia ludzi na ryzyko, można podjąć decyzję zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2) w celu umożliwienia stosowania w żywności, środkach żywienia zwierząt i nawozach kręgosłupa i zwojów nerwowych korzeni grzbietowych(zwoje rdzeniowe) uzyskanych od bydła w kraju lub jego regionie, lub pochodzących z któregośkolwiek kraju lub jego regionu zakwalifikowanego do kategorii 5.

6. Zasady odnoszące się do wdrożenia niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Artykuł 9

Produkty pochodzenia zwierzęcego uzyskane od lub zawierające materiał pochodzący z przeżuwaczy

1. Produkty pochodzenia zwierzęcego wymienione w Załączniku VI nie są produkowane z materiału pochodzącego od przeżuwaczy z krajów lub ich regionów, które zostały zaklasyfikowane do kategorii 5, chyba że są one produkowane zgodnie z procesami produkcyjnymi zatwierdzonymi zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

2. Czaszki, oraz kręgosłupy bydła, owiec i kóz z krajów, lub ich regionów, które zostały zaklasyfikowane do kategorii 2, 3, 4 lub 5, nie są stosowane do produkcji mięsa mechanicznie odkostnionego.

3. Ust. 1 i 2 nie mają zastosowania, w świetle kryteriów wyszczególnionych w punkcie 5 Załącznika V, do przeżuwaczy, które zostały poddane testowi alternatywnemu, który został

uznany zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2), w przypadku gdy wyniki testu były ujemne.

4. Zasady odnoszące się do wdrożenia niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Artykuł 10

Programy edukacyjne

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby pracownicy właściwych organów, laboratoriów diagnostycznych oraz uczelni rolniczych i wydziałów medycyny weterynaryjnej, urzędowi lekarze weterynarii, praktykujący lekarze weterynarii, personel rzeźni oraz hodowcy, posiadacze i handlujący zwierzętami zostali przeszkoleni w zakresie objawów klinicznych, epizootiologii oraz, w przypadku pracowników odpowiedzialnych za przeprowadzanie kontroli, w zakresie interpretowania wyników badań laboratoryjnych związanych z chorobami TSE.

2. W celu zapewnienia efektywnego wdrożenia programów edukacyjnych przewidzianych w ust. 1, może zostać udzielona pomoc finansowa ze strony Wspólnoty. Kwota takiej pomocy zostanie określona zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

ROZDZIAŁ IV

ZWALCZANIE I LIKWIDACJA CHOROÓB TSE

Artykuł 11

Zgłaszanie

Nie naruszając postanowień Dyrektywy 82/894/EWG ⁽¹⁾, Państwa Członkowskie zapewnią aby każde zwierzę podejrzane o zakażenie chorobą TSE zostało niezwłocznie zgłoszone do właściwych organów.

Państwa Członkowskie regularnie informują siebie nawzajem oraz Komisję o zgłoszonych przypadkach TSE.

Właściwe organy podejmą bezzwłocznie środki ustanowione w artykule 12 niniejszego Rozporządzenia, wraz z wszelkimi innymi niezbędnymi środkami.

Artykuł 12

Środki odnoszące się do podejrzanych zwierząt

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt w ramach Wspólnoty (Dz.U. Nr L 378, 31.12.1982r., str. 58). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Decyzji Komisji 2000/556/WE (Dz.U. Nr L 235, 19.09.2000r., str. 27).

1. Każde zwierzę podejrzane o zakażenie TSE zostanie poddane urzędowym ograniczeniom w zakresie przemieszczania, aż do momentu otrzymania wyników badania klinicznego i epidemiologicznego wykonanego przez właściwe organy, lub do momentu zabicia pod urzędowym nadzorem dla celów badania laboratoryjnego.

Jeżeli podejrzewa się BSE u bydła w gospodarstwie w Państwie Członkowskim, wszystkie inne sztuki bydła z tego gospodarstwa zostaną poddane urzędowym ograniczeniom w zakresie przemieszczania, aż do momentu gdy dostępne będą wyniki badania.

Jeżeli podejrzewa się BSE u owcy lub kozy w gospodarstwie w Państwie Członkowskim na podstawie obiektywnego dowodu takiego jak wyniki testów pozwalających na rozróżnienie w praktyczny sposób pomiędzy różnymi chorobami TSE, wszystkie inne owce i kozy z takiego gospodarstwa zostaną poddane urzędowym ograniczeniom w zakresie przemieszczania, aż do momentu gdy dostępne będą wyniki badań.

Jeżeli istnieje dowód, że gospodarstwo, w którym zwierzę się znajdowało w momencie powzięcia podejrzenia o BSE, prawdopodobnie nie jest gospodarstwem gdzie zwierzę było wystawione na działanie BSE, właściwe organy mogą podjąć decyzję, że wyłącznie zwierzę podejrzane o zakażenie zostanie poddane urzędowym ograniczeniom w zakresie przemieszczania. Jeżeli uważa się to za konieczne, właściwe organy mogą również podjąć decyzję o objęciu urzędowym nadzorem innych gospodarstw lub tylko gospodarstwa, które było narażone, w zależności od dostępnych informacji epizootycznych.

Na podstawie procedury, o której mowa w artykule 24 (2) oraz w drodze derogacji od wymogów drugiego, trzeciego i czwartego podparagrafu niniejszego paragrafu, Państwo Członkowskie może zostać wyłączone spod działania urzędowych ograniczeń w zakresie przemieszczania zwierząt, jeżeli państwo takie zastosuje środki dające równoważne zabezpieczenia.

2. W przypadku gdy właściwe organy zadecydują, że nie można wykluczyć możliwości zakażenia TSE, zwierzę jest zabijane, jeżeli jeszcze pozostaje przy życiu; jego mózgowie oraz wszelkie inne tkanki określone przez właściwe organy zostaną usunięte i przesłane do urzędowo zatwierdzonego laboratorium, krajowego laboratorium referencyjnego przewidzianego w artykule 19 (1) lub referencyjnego laboratorium Wspólnoty przewidzianego w artykule 19 (2), w celu zbadania zgodnie z metodami badań ustanowionymi w artykule 20.

3. Wszystkie części ciała podejrzanego zwierzęcia, włączając w to skórę pozostają pod urzędowym nadzorem do momentu otrzymania ujemnej diagnozy lub są niszczone zgodnie z Załącznikiem V, punkt 3 lub 4.

4. Zasady odnoszące się do wdrożenia niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Artykuł 13

Środki podejmowane w celu potwierdzenia obecności TSE

1. W przypadku urzędowego potwierdzenia obecności TSE, następujące środki są podejmowane tak szybko jak to możliwe:

- (a) wszystkie części ciała zwierzęcia są całkowicie niszczone zgodnie z Załącznikiem V, poza materiałem zachowanym dla rejestru zgodnie z Załącznikiem III, Rozdział B, III, 2;
- (b) należy przeprowadzić dochodzenie w celu zidentyfikowania wszystkich zwierząt narażonych na ryzyko, zgodnie z Załącznikiem VII, punkt 1;
- (c) wszystkie zwierzęta oraz produkty pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w Załączniku VII, punkt 2, które zidentyfikowano jako narażone na ryzyko na podstawie dochodzenia, o którym mowa w (b), są zabijane i całkowicie niszczone zgodnie z Załącznikiem V, punkty 3 i 4.

W drodze derogacji od niniejszego ust., Państwa Członkowskie mogą podjąć inne środki dające równoważny poziom ochrony, jeżeli środki takie zostały zatwierdzone zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

2. Do momentu wdrożenia środków, o których mowa w ust. 1 (b) i (c), gospodarstwo, na terenie którego przebywało dane zwierzę w momencie potwierdzenia obecności TSE, zostaje objęte urzędowym nadzorem, a jakiegokolwiek przemieszczanie zwierząt podatnych na choroby TSE oraz produktów pochodzenia zwierzęcego otrzymanych z takich zwierząt z lub do gospodarstwa odbywa się za zgodą właściwych organów, mając na względzie zapewnienie natychmiastowego śledzenia i identyfikacji odnośnych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego.

Jeżeli istnieje dowód, że gospodarstwo, w którym przebywało dotknięte zwierzę w momencie potwierdzenia TSE prawdopodobnie nie jest gospodarstwem, w którym zwierzę było wystawione na działanie TSE, właściwe organy mogą podjąć decyzję o objęciu urzędowym nadzorem obu gospodarstw lub wyłącznie gospodarstwa narażonego na działanie.

3. Państwa Członkowskie, które wdrożyły program zastępczy dający równoważne zabezpieczenia przewidziane w piątym punkcie artykułu 12 (1), mogą w drodze derogacji od wymogów ust. 1 (b) i (c), zostać wyłączone, zgodnie z procedurą o której mowa w artykule 24 (2), spod wymogu zastosowania urzędowych ograniczeń w zakresie przemieszczania zwierząt oraz spod wymogu zabicia i niszczenia zwierząt.

4. Bezzwłocznie wypłaca się właścicielom rekompensatę za straty związane z zabiciem zwierząt lub zniszczeniem produktów pochodzenia zwierzęcego zgodnie z artykułem 12 (2) oraz ust. 1 (a) i (c) niniejszego artykułu.

5. Nie naruszając postanowień Dyrektywy 82/894/EWG, potwierdzona obecność jakiegokolwiek choroby TSE innej niż BSE jest zgłaszana Komisji w trybie rocznym.

6. Zasady odnoszące się do wdrożenia niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Artykuł 14

Plan gotowości

1. Państwa Członkowskie sporządzają, zgodnie z ogólnymi kryteriami przepisów wspólnotowych dotyczących zwalczania chorób zwierząt, wskazówki określające krajowe środki, które należy wdrożyć jak również wskazujące kompetencje i zakres odpowiedzialności w przypadku potwierdzenia przypadków TSE.

2. O ile jest to niezbędne w celu jednolitego stosowania ustawodawstwa wspólnotowego, wskazówki mogą zostać zharmonizowane zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

ROZDZIAŁ V

WPROWADZANIE NA RYNEK I EKSPORT

Artykuł 15

Zwierzęta żywe, ich nasienie, zarodki i komórki jajowe

1. Wprowadzenie na rynek lub, w zależności od przypadku, eksport bydła, owiec lub kóz oraz ich nasienia, zarodków i komórek jajowych podlega warunkom ustanowionym w Załączniku VIII, lub w przypadku importu, warunkom ustanowionym w Załączniku IX. Zwierzętom żywym oraz ich zarodkom i komórkom jajowym towarzyszą właściwe świadectwa zdrowia zwierząt wymagane przez ustawodawstwo Wspólnoty, zgodnie z artykułem 17 lub, w przypadku importu, z artykułem 18.

2. Wprowadzenie na rynek potomstwa pierwszego pokolenia, nasienia, zarodków i komórek jajowych pochodzących od zwierząt podejrzanych o TSE lub zwierząt z potwierdzeniem TSE podlega warunkom ustanowionym w Załączniku VIII, Rozdział B.

3. Zasady odnoszące się do wdrożenia niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Artykuł 16

Wprowadzanie na rynek produktów pochodzenia zwierzęcego

1. Następujące produkty pochodzenia zwierzęcego wytworzone ze zdrowych przeżuwaczy nie podlegają ograniczeniom w zakresie wprowadzania na rynek lub, w zależności od przypadku, eksportu stosownie do niniejszego artykułu, do Załącznika VIII, Rozdziały C i D, oraz do Załącznika IX, Rozdziały A, C, F i G:

- (a) produkty pochodzenia zwierzęcego objęte artykułem 15, a w szczególności nasienie, zarodki i komórki jajowe;
- (b) (i) surowe mleko w rozumieniu Dyrektywy 92/46/EWG ⁽¹⁾;
- (ii) mleko do produkcji produktów mlecznych w rozumieniu Dyrektywy 92/46/EWG;
- (iii) mleko pitne poddane obróbce cieplnej w rozumieniu Dyrektywy 92/46/EWG;
- (iv) fosforan (V) dwuwapniowy (bez śladu białka lub tłuszczu);

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992r. ustanawiająca zasady w zakresie zdrowia odnoszące się do produkcji i umieszczania na rynku mleka surowego, mleka poddanego obróbce cieplnej oraz produktów mlecznych (Dz.U. Nr L 268, 14.09.1992r., str. 1). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Dyrektywy 96/23/WE (Dz.U. Nr L 125, 23.05.1996r., str. 10).

- (v) skóry w rozumieniu Dyrektywy 92/118/EWG ⁽¹⁾;
- (vi) żelatyna w rozumieniu Dyrektywy 92/118/EWG, uzyskana ze skór, o których mowa w punkcie (v);
- (vii) kolagen pochodzący od skór, o których mowa w punkcie (v).

2. Produkty pochodzenia zwierzęcego importowane z kraju trzeciego zaklasyfikowanego do kategorii 2, 3, 4 i 5 muszą pochodzić od zdrowego bydła, owiec i kóz, u których nie uszkodzono centralnej tkanki nerwowej, w sposób o którym mowa w artykule 8 (3) lub które nie zostały uśmiercone przez wstrzyknięcie gazu do jamy czaszki.

3. Produkty pochodzenia zwierzęcego zawierające materiały otrzymane od bydła pochodzącego z Państwa Członkowskiego, regionu Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego zaklasyfikowanego do kategorii 5 nie będą wprowadzane na rynek, chyba że pochodzą od:

- (a) zwierząt urodzonych po dniu rzeczywistego wejścia w życie zakazu skarmiania przeżuwaczy białkami zwierzęcymi pochodzącymi od ssaków; lub
- (b) zwierząt, które urodziły się, były hodowane i pozostawały w stadach o potwierdzonej historii wolności od BSE przez okres co najmniej siedmiu lat.

Ponadto, produkty pochodzenia zwierzęcego nie będą wysyłane z Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego zaklasyfikowanego do kategorii 5 do innego Państwa Członkowskiego czy też nie będą importowane z kraju trzeciego zaklasyfikowanego do kategorii 5. Zakaz ten nie ma zastosowania do produktów pochodzenia zwierzęcego wymienionych w Załączniku VIII, Rozdział C, oraz spełniających wymogi Załącznika VIII, Rozdział C. Musi im towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierząt wydane przez urzędowego lekarza weterynarii poświadczające, że zostały wyprodukowane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

4. Gdy zwierzę jest przemieszczane z kraju lub regionu do kraju lub regionu umieszczonego w innej kategorii, jest ono zaklasyfikowane do najwyższej kategorii krajów lub regionów, w których przebywało ponad 24 godziny, chyba że odpowiednie gwarancje mogą zostać dostarczone, które zaświadczałyby że zwierzę to nie otrzymało pasz z kraju lub regionu zaklasyfikowanego do najwyższej kategorii.

5. Produktom pochodzenia zwierzęcego, dla których niniejszy artykuł ustanawia szczegółowe zasady, towarzyszą właściwe świadectwa zdrowia zwierząt lub dokumenty handlowe wymagane przez ustawodawstwo Wspólnoty zgodnie z artykułami 17 i 18 lub, jeżeli takie świadectwa lub dokumenty nie są przewidziane w ustawodawstwie Wspólnoty, towarzyszy im świadectwo zdrowia lub dokument handlowy, których wzory zostaną ustanowione zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

6. Dla celów importu do Wspólnoty, produkty pochodzenia zwierzęcego spełniają warunki ustanowione w Załączniku IX, Rozdział A, C, F i G.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992r. ustanawiająca wymogi w zakresie zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i import do Wspólnoty produktów nie podlegających wspomnianym wymogom ustanowionym w szczegółowych zasadach wspólnotowych, o których mowa w Załączniku A (1) do Dyrektywy 89/662/EWG oraz, w odniesieniu do patogenów, w Dyrektywie 90/425/EWG (Dz.U. Nr L 62, 15.03.1993r., str. 49). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Decyzji Komisji 1999/724/WE (Dz.U. Nr L 290, 12.11.1999r., str. 32).

7. Zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2), postanowienia ustępów od 1 do 6 mogą zostać rozciągnięte na inne produkty pochodzenia zwierzęcego. Zasady dotyczące wdrożenia niniejszego artykułu zostaną przyjęte na podstawie tej samej procedury.

Artykuł 17

Na podstawie procedury, o której mowa w artykule 24 (2), świadectwa zdrowia, o których mowa w Załączniku F do Dyrektywy 64/432/EWG, Model II i III w Załączniku E do Dyrektywy 91/68/EWG i odpowiednie świadectwa zdrowia ustanowione przez ustawodawstwo Wspólnoty odnoszące się do handlu nasieniem, zarodkami i komórkami jajowymi bydła, owiec lub kóz zostaną uzupełnione, tam gdzie to konieczne, poprzez odniesienie do kategorii określającej klasyfikację danego Państwa Członkowskiego lub regionu pochodzenia zgodnie z artykułem 5.

Właściwe dokumenty handlowe odnoszące się do handlu produktami pochodzenia zwierzęcego zostaną uzupełnione, tam gdzie to konieczne, poprzez odniesienie do kategorii danego Państwa Członkowskiego lub regionu pochodzenia, przez Komisję zgodnie z artykułem 5.

Artykuł 18

Właściwe świadectwa zdrowia odnoszące się do importu przewidziane przez ustawodawstwo Wspólnoty zostaną uzupełnione, na podstawie procedury, o której mowa w artykule 24 (2), w odniesieniu do krajów trzecich zaklasyfikowanych do danej kategorii stosownie do artykułu 5, o wymogi szczegółowe ustanowione w Załączniku IX tak szybko jak to możliwe po podjęciu decyzji w sprawie klasyfikacji.

ROZDZIAŁ VI

LABORATORIA REFERENCYJNE, POBIERANIE PRÓBEK, PRZEPROWADZANIE TESTÓW I KONTROLE

Artykuł 19

Laboratoria referencyjne

1. Krajowe laboratoria referencyjne w każdym Państwie Członkowskim oraz ich funkcje i zadania zostały wskazane w Załączniku X, Rozdział A.
2. Wspólnotowe laboratorium referencyjne oraz jego funkcje i zadania zostały ustanowione w Załączniku X, Rozdział B.

Artykuł 20

Pobieranie próbek i metody laboratoryjne

1. Pobieranie próbek i przeprowadzanie testów laboratoryjnych na obecność TSE są wykonywane przy zastosowaniu metod i metodologii ustanowionych w Załączniku X, Rozdział C.
2. O ile jest to niezbędne w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego artykułu, zasady odnoszące się do wdrażania, włączając w to metodę potwierdzania BSE u owiec i kóz, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Artykuł 21

Kontrole wspólnotowe

1. Eksperti z Komisji mogą przeprowadzać kontrole na miejscu we współpracy z właściwymi organami Państwa Członkowskiego, w zakresie w jakim jest to niezbędne dla jednolitego stosowania niniejszego rozporządzenia. Państwo Członkowskie, na terytorium którego przeprowadzane są kontrole, zapewnia ekspertom wszelką pomoc niezbędną do wykonywania ich obowiązków. Komisja poinformuje właściwe organy o wynikach przeprowadzonych kontroli.

Zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu, a w szczególności te regulujące procedurę odnoszącą się do współpracy z władzami krajowymi, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

2. Kontrole wspólnotowe dotyczące krajów trzecich są przeprowadzane zgodnie z artykułami 20 i 21 Dyrektywy 97/78/WE.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 22

Środki przejściowe dotyczące materiału szczególnego ryzyka

1. Postanowienia Załącznika XI, Część A mają zastosowanie przez okres co najmniej sześciu miesięcy od dnia 1 lipca 2001r. oraz przestaną obowiązywać bezpośrednio po dniu podjęcia decyzji zgodnie z artykułem 5 (2) lub (4), w którym to dniu wejdzie w życie artykuł 8.
2. Wyniki rozstrzygającego badania statystycznego wykonanego zgodnie z artykułem 5 (3) podczas okresu przejściowego zostaną użyte do potwierdzenia lub obalenia wniosków analizy ryzyka, o której mowa w artykule 5 (1), jednocześnie uwzględniając kryteria klasyfikacji zdefiniowane przez OIE.

3. Po zasięgnięciu opinii właściwego komitetu naukowego, szczegółowe przepisy dotyczące takiego badania statystycznego zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

4. Kryteria minimalne, jakie ma spełniać takie badanie statystyczne zostały ustanowione w Części B Załącznika XI.

Artykuł 23

Zmiana załączników oraz środków przejściowych

Po zasięgnięciu opinii właściwego komitetu naukowego odnośnie jakiegokolwiek kwestii, która mogłaby mieć wpływ na zdrowie publiczne, należy dokonać zmiany lub uzupełnienia załączników oraz przyjąć wszelkie właściwe środki przejściowe zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Zgodnie z tą procedurą, należy przyjąć środki przejściowe na maksymalny okres dwóch lat w celu umożliwienia przejścia od obowiązujących uregulowań do uregulowań ustanowionych na mocy niniejszego Rozporządzenia.

Artykuł 24

Komitety

1. Komisja jest wspierana przez Stały Komitet Weterynaryjny. Jednakże, odnośnie spraw dotyczących wyłącznie środków żywienia zwierząt, Komisja jest wspierana przez Stały Komitet ds. Pasz oraz, odnośnie spraw dotyczących wyłącznie środków spożywczych, przez Stały Komitet ds. Środków Spożywczych.

2. W przypadku powołania się na niniejszy ustęp, stosuje się artykuł 5 i 7 Decyzji 1999/468/WE, zgodnie z jej artykułem 8.

Okres, o którym mowa w artykule 5 (6) tej Decyzji wynosi trzy miesiące oraz, w przypadku środków ochronnych, o których mowa w artykule 4 (2) niniejszego Rozporządzenia, 15 dni.

3. Każdy Komitet przyjmuje własne zasady proceduralne.

Artykuł 25

Zasięganie opinii komitetów naukowych

Należy zasięgać opinii właściwych komitetów naukowych odnośnie jakiegokolwiek kwestii objętej zakresem niniejszego rozporządzenia, która mogłaby mieć wpływ na zdrowie publiczne.

Artykuł 26

Wejście w życie

Niniejsze Rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze Rozporządzenie ma zastosowanie od 1 lipca 2001r.

Niniejsze Rozporządzenie jest wiążące w całej swojej rozciągłości, jak również jest bezpośrednio stosowalne we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 maja 2001r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

N. FONTAINE

Przewodniczący

W imieniu Rady

M. WINBERG

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

DEFINICJE SZCZEGÓŁOWE

Dla celów niniejszego Rozporządzenia:

- (a) „rodzimy przypadek BSE” oznacza przypadek gąbczastej encefalopatii bydła, dla którego nie wykazano wyraźnie, że zakażenie zaistniało przed wwozem żywego zwierzęcia, zarodka czy też komórki jajowej;
- (b) „oddzielona tkanka tłuszczowa” oznacza tkankę tłuszczową usuniętą podczas uboju i rozbioru, w szczególności świeży tłuszcz z serca, sieci większej, nerek oraz krezki bydła, jak również tłuszcz z pomieszczeń, w których przeprowadzany jest rozbiór;
- (c) „kohorta” oznacza grupę zwierząt z gatunku bydła, które bądź urodziły się w tym samym stadzie co, oraz w ciągu 12 miesięcy poprzedzających lub następujących po urodzeniu, dotknięte chorobą bydło bądź też były hodowane razem z dotkniętym chorobą zwierzęciem w którymkolwiek okresie w trakcie pierwszego roku ich życia oraz które mogły spożyć tą samą paszę, którą dotknięte chorobą zwierzę spożywało podczas pierwszego roku życia;
- (d) „grzebowisko” oznacza teren składowania odpadów w sposób zdefiniowany na mocy Dyrektywy 1999/31/WE ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999r. w sprawie gromadzenia odpadów (Dz.U. Nr L 182, 16.07.1999r., str. 1).

ZAŁĄCZNIK II

OKREŚLENIE STATUSU BSE

ROZDZIAŁ A

Status BSE Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego bądź też ich regionów, zwanych następnie 'kraj lub region', jest oznaczany na podstawie następujących kryteriów:

- (a) wyniku analizy ryzyka identyfikującego wszystkie potencjalne czynniki wystąpienia BSE, o których mowa w Rozdziale B oraz ich rozwoju w czasie;
- (b) programu edukacyjnego dla lekarzy weterynarii, hodowców oraz tych którzy zajmują się transportem, handlem i ubojem bydła,
- (c) obowiązkowego zgłaszania i badania wszystkich sztuk bydła wykazujących objawy kliniczne BSE;
- (d) systemu stałego nadzoru i monitorowania choroby BSE ze zwróceniem szczególnej uwagi na ryzyka opisane w Rozdziale B, przy uwzględnieniu wytycznych znajdujących się w tabeli Rozdziału A Załącznika III lub zgodnie z odpowiednimi normami międzynarodowymi; raporty dotyczące liczby przeprowadzonych badań oraz ich wyników muszą być przechowywane przez okres co najmniej siedmiu lat;
- (e) badania, w zatwierdzonym laboratorium, próbek z mózgu lub innych tkanek pobranych w ramach systemu nadzoru, o którym mowa w punkcie (d).

ROZDZIAŁ B

Analiza ryzyka, o której mowa w Rozdziale A (a) opiera się na następujących czynnikach:

- spożyciu przez bydło mączki mięsno-kostnej lub skwarek pochodzących od przeżuwaczy,
- imporcie mączki mięsno-kostnej lub skwarek potencjalnie skażonych TSE bądź środków żywienia zwierząt zawierających mączkę mięsno-kostną lub skwarki;
- imporcie zwierząt lub komórek jajowych /zarodków potencjalnie zakażonych TSE,
- statusu epizootycznego kraju lub regionu w odniesieniu do zwierzęcych chorób TSE,
- zakresu wiedzy o strukturze populacji bydła, owiec i kóz w kraju lub regionie,
- źródła odpadów zwierzęcych, parametrów procesów obróbki takich odpadów oraz metod produkcji środków żywienia zwierząt.

ROZDZIAŁ C

Definicja kategorii

Status BSE Państw Członkowskich lub krajów trzecich lub też ich regionów jest określany poprzez zaklasyfikowanie do następujących kategorii.

A. KATEGORIA 1: Kraj lub region wolny od BSE

Kraj lub region, w którym została przeprowadzona analiza ryzyka oparta na informacjach określonych w Rozdziale B, która wykazała, że podjęto właściwe środki na odnośny okres czasu, w celu opanowania zidentyfikowanego ryzyka oraz:

1. albo nie odnotowano żadnego przypadku BSE oraz:
 - (i) kryteria ustanowione w Rozdziale A od (b) do (e) były spełniane przez okres co najmniej siedmiu lat; lub
 - (ii) kryteria ustanowione w Rozdziale A (c) były spełniane przez okres co najmniej siedmiu lat oraz wykazano, że przez co najmniej osiem lat żadne mączki mięsno-kostne czy też skwarki pochodzące od przeżuwaczy lub ssaków nie były stosowane do skarmiania przeżuwaczy;
2. albo w przypadku gdy bezspornie wykazano, że wszystkie przypadki BSE pochodzą bezpośrednio z importu żywego bydła lub zarodków / komórek jajowych bydła, oraz wszystkie sztuki bydła dotknięte chorobą jak również, w przypadku osobników żeńskich, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed, lub po, pierwszych objawach klinicznych początku choroby, jeżeli pozostawały przy życiu w kraju lub regionie, zostały zabite i całkowicie zniszczone oraz, albo
 - (i) kryteria ustanowione w Rozdziale A od (b) do (e) były spełniane przez okres co najmniej siedmiu lat; lub
 - (ii) kryteria ustanowione w Rozdziale A (c) były spełniane przez okres co najmniej siedmiu lat i wykazano, że przez co najmniej osiem lat żadne mączki mięsno-kostne czy też skwarki nie były stosowane do skarmiania przeżuwaczy;
3. lub w sytuacji gdy ostatni rodzimy przypadek BSE został odnotowany dawniej niż siedem lat temu, kryteria ustanowione w Rozdziale A od (b) do (e) były spełniane przez co najmniej siedem lat oraz skarmianie przeżuwaczy mączkami mięsno-kostnymi oraz skwarkami pochodzącymi od przeżuwaczy zostało zakazane a zakaz taki był faktycznie przestrzegany przez co najmniej osiem lat.

B. KATEGORIA 2: Kraj lub region tymczasowo wolny od BSE, w którym żaden rodzimy przypadek nie został odnotowany.

Kraj lub region, w którym została przeprowadzona analiza ryzyka opisana w Rozdziale B, która wykazała, że podjęto właściwe środki na odnośny okres czasu w celu opanowania zidentyfikowanego ryzyka, oraz

1. albo gdy nie wystąpił żaden przypadek BSE oraz:
 - (i) kryteria ustanowione w Rozdziale A od (b) do (e) są spełnione, ale nie były spełniane przez okres siedmiu lat; lub
 - (ii) wykazano, że przez co najmniej osiem lat żadne mączki mięsno-kostne czy też skwarki nie były stosowane do skarmiania przeżuwaczy; jednakże kryteria ustanowione w Rozdziale A (c) nie były spełniane przez okres siedmiu lat;
2. albo w przypadku gdy bezspornie wykazano, że wszystkie przypadki BSE pochodzą bezpośrednio z importu żywego bydła lub zarodków / komórek jajowych bydła, oraz

wszystkie sztuki bydła dotknięte chorobą jak również, w przypadku osobników żeńskich, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed, lub po, pierwszych objawach klinicznych początku choroby, jeżeli pozostawały przy życiu w kraju lub regionie, zostały zabite i całkowicie zniszczone, oraz albo

- (i) kryteria ustanowione w Rozdziale A od (b) do (e) są spełniane, ale nie były spełniane przez okres siedmiu lat; lub
- (ii) wykazano, że przez co najmniej osiem lat żadne mączki mięsno-kostne czy też skwarki nie były stosowane do skarmiania przeżuwaczy, jednakże kryteria ustanowione w Rozdziale A (c) nie były spełniane przez okres siedmiu lat.

C. KATEGORIA 3: Kraj lub region tymczasowo wolny od BSE, w którym odnotowano co najmniej jeden rodzimy przypadek.

Kraj lub region, w którym została przeprowadzona analiza ryzyka oparta na informacjach, o których mowa w Rozdziale B, która wykazała, że podjęto właściwe środki na odnośny okres czasu w celu opanowania zidentyfikowanego ryzyka, oraz:

1. albo ostatni rodzimy przypadek BSE został odnotowany dawniej niż siedem lat temu, kryteria ustanowione w Rozdziale A od (b) do (e) są spełniane a zakaz skarmiania przeżuwaczy mączkami mięsno-kostnymi oraz skwarkami pochodzącymi od przeżuwaczy jest faktycznie wprowadzony w życie, ale:
 - (i) kryteria ustanowione w Rozdziale A od (b) do (e) nie były spełniane przez siedem lat; lub
 - (ii) zakaz skarmiania przeżuwaczy mączkami mięsno-kostnymi czy też skwarkami pochodzącymi od przeżuwaczy nie był faktycznie przestrzegany przez okres ośmiu lat;
2. lub gdy ostatni rodzimy przypadek został odnotowany w ciągu ostatnich siedmiu lat, wskaźnik zachorowalności na BSE, obliczony na podstawie rodzimych przypadków, wynosi mniej niż jeden przypadek na milion podczas każdego z ostatnich czterech następujących po sobie dwunastomiesięcznych okresów w ramach populacji bydła powyżej 24 miesięcy życia w kraju lub regionie lub, w przypadku gdy w kraju lub regionie populacja bydła powyżej 24 miesięcy życia wynosi mniej niż 1 milion zwierząt, jeden przypadek na rzeczywistą liczbę tej populacji (obliczonej na podstawie danych statystycznych Eurostat), oraz gdy:
 - (i) zakaz skarmiania przeżuwaczy mączkami mięsno-kostnymi czy też skwarkami pochodzącymi od przeżuwaczy był faktycznie przestrzegany przez co najmniej osiem lat;
 - (ii) kryteria ustanowione w Rozdziale A od (b) do (e) były spełniane przez co najmniej siedem lat;
 - (iii) bydło dotknięte chorobą jak również:
 - w przypadku osobników żeńskich, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed, lub po, klinicznym początku choroby;
 - wszystkie sztuki bydła z kohorty,są zabite i całkowicie niszczone jeżeli wciąż pozostają przy życiu w danym kraju lub regionie.

Na potrzeby takiej klasyfikacji można wziąć pod uwagę, w drodze derogacji od punktu (iii), istnienie innych środków zapewniających równoważny poziom ochrony w odniesieniu do uśmiercania zwierząt narażonych na ryzyko.

D. KATEGORIA 4: Kraj lub region z niską zachorowalnością na BSE

Każdy kraj lub region, w którym:

1. kryteria wyszczególnione w Rozdziale A są spełniane, a wskaźnik zachorowalności na BSE, obliczony za okres ostatnich 12 miesięcy, był wyższy lub równy jeden rodzimy przypadek na milion oraz niższy niż lub równy sto przypadków na milion w ramach populacji bydła powyżej 24 miesięcy życia w kraju lub regionie; lub
2. kryteria wyszczególnione w Rozdziale A są spełniane, a wskaźnik zachorowalności na BSE, obliczony w sposób określony w punkcie 1 był niższy niż jeden rodzimy przypadek na milion przez okres czasu krótszy niż cztery następujące po sobie dwunastomiesięczne okresy oraz bydło dotknięte chorobą jak również:
 - w przypadku osobników żeńskich, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed, lub po, wystąpieniu pierwszych klinicznych objawów początku choroby,
 - wszystkie sztuki bydła z kohorty,

jeżeli pozostają przy życiu w kraju lub regionie, są zabite i całkowicie niszczone.

Na potrzeby takiej klasyfikacji można wziąć pod uwagę, w drodze derogacji od niniejszego punktu, istnienie innych środków zapewniających równoważny poziom ochrony w odniesieniu do uśmiercania zwierząt narażonych na ryzyko.

Kraje lub regiony, w których współczynnik zachorowalności na BSE, obliczony za okres poprzednich 12 miesięcy, był niższy niż jeden rodzimy przypadek na milion w ramach populacji bydła powyżej 24 miesięcy życia w kraju lub regionie, ale w których została przeprowadzona analiza ryzyka w sposób opisany w Rozdziale A, która wykazała, że co najmniej jedno kryterium pozwalające na zaklasyfikowanie kraju lub regionu do kategorii 2 lub 3 nie jest spełnione, muszą być uważane jako kraje lub regiony należące do kategorii 4.

E. KATEGORIA 5: Kraj lub region z wysoką zachorowalnością na BSE

Każdy kraj lub region, w którym:

1. kryteria wyszczególnione w Rozdziale A są spełniane, a wskaźnik zachorowalności na BSE, obliczony za okres poprzednich 12 miesięcy, był wyższy niż sto przypadków na milion w ramach populacji bydła powyżej 24 miesięcy życia w kraju lub regionie; lub
2. wskaźnik zachorowalności na BSE, obliczony za okres poprzednich 12 miesięcy, był wyższy niż lub równy jeden przypadek na milion oraz niższy niż lub równy sto przypadków na milion w ramach populacji bydła powyżej 24 miesięcy życia w kraju lub regionie, jak również co najmniej jedno kryterium wyszczególnione w Rozdziale A nie jest spełniane.

ZAŁĄCZNIK III

SYSTEM MONITOROWANIA

ROZDZIAŁ A

I. Minimalne wymagania dotyczące programu monitorowania BSE u bydła

1. *Dobór podgrup*

Bydło w wieku powyżej 30 miesięcy, jak następuje:

- 1.1. Zwierzęta poddawane „ubojowi z konieczności” w sposób zdefiniowany w artykule 2 (n) Dyrektywy 64/433/EWG ⁽¹⁾ oraz zwierzęta poddawane ubojowi zgodnie z Załącznikiem I, Rozdział VI, punkt 28 (c), do Dyrektywy 64/433/EWG (włączając w to zwierzęta, o których mowa w Rozporządzeniu Komisji (WE) Nr 716/96 ⁽²⁾, oraz poddawane „ubojowi z konieczności”, o którym mowa powyżej lub poddawane ubojowi zgodnie z Załącznikiem I, Rozdział VI, punkt 28 (c), do Dyrektywy 64/433/EWG).
- 1.2. Martwe zwierzęta nie poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi, które zdechły w gospodarstwie lub podczas transportu (wyłączając zwierzęta, o których mowa w Rozporządzeniu Komisji (WE) Nr 716/96).
- 1.3. Zwierzęta normalnie poddawane ubojowi w celu spożycia przez ludzi.
- 1.4. Zwierzęta wykazujące zaburzenia neurologiczne.
2. *Liczebność próby*
- 2.1. Liczba próbek badanych rocznie w każdym Państwie Członkowskim pobranych z podgrupy, o której mowa w punkcie 1.1 musi obejmować wszystkie zwierzęta w takiej podgrupie.
- 2.2. Liczba próbek badanych rocznie w każdym Państwie Członkowskim pobranych z podgrup, o których mowa w punkcie 1.2 nie może być mniejsza niż liczebności próbek wskazane w tabeli. Dobór próbek jest przeprowadzany w sposób losowy. Pobieranie próbek musi być reprezentatywne dla każdego regionu oraz musi być przeprowadzane w sposób ciągły.
- 2.3. Liczba próbek badanych rocznie w każdym Państwie Członkowskim pobranych z podgrupy, o której mowa w punkcie 1.3 musi obejmować wszystkie zwierzęta w takiej podgrupie.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964r. dotycząca problemów w zakresie zdrowia wpływających na wewnątrzspółnotowy handel świeżym mięsem (Dz.U. Nr L 121, 29.07.1964r., str. 2012/64). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Dyrektywy 95/23/WE (Dz.U. Nr L 243, 11.10.1993r., str. 7).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 716/96 z dnia 19 kwietnia 1996r. uchwalające wyjątkowe środki wsparcia dla rynku wołowiny w Zjednoczonym Królestwie (Dz.U. Nr L 99, 20.04.1996r., str. 14). Rozporządzenie ostatnio znowelizowane na mocy Rozporządzenia Komisji (WE) Nr 1176/2000 (Dz.U. Nr L 131, 01.06.2000r., str. 37).

Całkowita populacja powyżej 30 miesięcy ⁽¹⁾	Liczebność próby ⁽²⁾	Całkowita populacja powyżej 30 miesięcy ⁽¹⁾	Liczebność próby ⁽²⁾
100.000	950	4.500.000	6.000
200.000	1.550	5.000.000	6.500
300.000	1.890	5.500.000	7.000
400.000	2.110	6.000.000	7.500
500.000	2.250	6.500.000	8.000
600.000	2.360	7.000.000	8.500
700.000	2.440	7.500.000	9.000
800.000	2.500	8.000.000	9.500
900.000	2.550	8.500.000	10.000
1.000.000	2.590	9.000.000	10.500
1.500.000	3.000	9.500.000	11.000
2.000.000	3.500	10.000.000	11.500
2.500.000	4.000	10.500.000	12.000
3.000.000	4.500	11.000.000	12.500
3.500.000	5.000	11.500.000	13.000
4.000.000	5.500	12.000.000	13.500

⁽¹⁾ W przypadku gdy liczebność całkowitej populacji powyżej 30 miesięcy jest nieznana, należy oprzeć się na liczebności populacji powyżej 24 miesięcy.

⁽²⁾ Liczebność próby została obliczona w sposób umożliwiający wykrycie prewalencji (liczby przypadków w danej populacji w danym okresie) wynoszącej 0,1% przy wiarygodności 95% w podgrupach, o których mowa w punkcie 1, opartej na założeniu, że proporcja tych podgrup w całkowitej populacji bydła powyżej 30 miesięcy życia stanowi 1%. W przypadku gdy liczebność całkowitej populacji bydła powyżej 30 miesięcy życia wynosi 1.500.000 zwierząt lub więcej, liczebność próby została zwiększona o 500 próbek na każde 500.000 zwierząt jako proporcjonalne dostosowanie, tak aby uwzględnić większe prawdopodobieństwo wahań ryzyka związanego z BSE w ramach populacji.

II. Minimalne wymagania dotyczące programu monitorowania trzęsawki owiec i kóz

1. Dobór podgrup

Dobór musi zostać dokonany na podstawie oszacowania ryzyka podgrup zwierząt urodzonych w danym miejscu, wykazujących objawy kliniczne zgodne z objawami trzęsawki. W ramach każdej podgrupy oraz grupy wiekowej, dobór musi zostać przeprowadzony w sposób losowy.

Następujące kryteria powinny być brane pod uwagę przy doborze:

- zwierzęta wykazujące zaburzenia neurologiczne lub behawioralne trwające przynajmniej przez 15 dni oraz odporne na leczenie,
- konające zwierzęta nie wykazujące objawów choroby zakaźnej lub urazowej,
- zwierzęta wykazujące inne stany wskazujące na postępującą chorobę.

Owce i kozy muszą zostać zbadane w kierunku trzęsawki oraz, jeżeli dostępne są testy, które mogą w praktyce rozróżnić poszczególne choroby TSE, w kierunku BSE.

2. Wiek docelowych zwierząt

Próba musi być skierowana do najstarszych zwierząt w podgrupie. Jednakże, wszystkie zwierzęta do których jest skierowana muszą mieć powyżej 12 miesięcy życia.

3. Liczebność próby

Minimalna liczba zwierząt, które mają zostać zbadane każdego roku musi być zgodna z liczebnością próbek, o których mowa w tabeli. Zwierzęta przebadane zgodnie z postanowieniami artykułu 12 mogą zostać zawarte w minimalnej liczebności próby.

Tabela

Minimalna liczba rocznych dochodzeń neurohistologicznych w stosunku do zwierząt wykazujących objawy zgodne z objawami TSE

Całkowita populacja powyżej 12 miesięcy (*)	Liczebność próby
100.000	10
300.000	30
500.000	50
700.000	69
1.000.000	99
2.500.000	195
5.000.000	300
7.000.000	336
10.000.000	367
20.000.000	409
30.000.000	425
40.000.000	433

(*) W przypadku gdy liczebność całkowitej populacji powyżej 12 miesięcy życia nie jest znana, należy oprzeć liczebność próby na całkowitej populacji powyżej sześciu miesięcy życia.

III. Monitorowanie zwierząt podwyższonego ryzyka

Monitorowanie zwierząt podwyższonego ryzyka

Dodatkowo do programów monitorowania ustanowionych w Częściach I oraz II, Państwa Członkowskie mogą, dobrowolnie, przeprowadzić ukierunkowaną obserwację w kierunku TSE u zwierząt podwyższonego ryzyka, takich jak:

- zwierzęta pochodzące z krajów, w których występują rodzime przypadki TSE,
- zwierzęta, które spożyły potencjalnie skażone środki żywienia zwierząt,
- zwierzęta urodzone lub pochodzące od matek zakażonych TSE.

IV. Postanowienia ogólne

Państwa Członkowskie zapewnią aby żadna część ciała zwierząt, od których pobierane są próbki stosownie do niniejszego Załącznika, nie została użyta w żywności przeznaczonej dla ludzi, środkach żywienia zwierząt oraz nawozach, do czasu zakończenia badań laboratoryjnych i otrzymania wyników ujemnych.

ROZDZIAŁ B

I. Informacje przedstawiane w raportach przygotowanych przez Państwa Członkowskie

1. Liczba podejrzanych przypadków przypadających na poszczególne gatunki zwierząt poddanych ograniczeniom w zakresie przemieszczania zgodnie z artykułem 12 (1).
2. Liczba podejrzanych przypadków przypadających na poszczególne gatunki zwierząt poddanych badaniu laboratoryjnemu zgodnie z postanowieniami artykułu 12 (2) oraz wyniki badania.
3. Szacowana liczebność każdej podgrupy, o której mowa w Rozdziale A, Część I, punkt 1.
4. Liczba bydła poddanego badaniu w ramach każdej podgrupy w sposób określony w Rozdziale A, Część I, punkt 1, oraz w Rozdziale A, Część III, metoda doboru próbek oraz wyniki testów.
5. Liczba owiec oraz kóz przebadanych w ramach każdej podgrupy w sposób opisany w Rozdziale A, Część II, punkt 1, oraz w Rozdziale A, Część III, oraz wyniki badania.
6. Liczba, rozpiętość wiekowa oraz rozmieszczenie geograficzne dodatnich przypadków BSE i trzęsawki. Rok oraz, w przypadku gdy jest to możliwe, miesiąc urodzenia powinny zostać podane dla przypadków BSE zaistniałych po wprowadzeniu zakazu odnoszącego się do stosowania białka przeżuwaczy w środkach żywienia zwierząt.
7. Dodatkowo przypadki TSE potwierdzone u zwierząt innych niż bydło, owce oraz kozy.

II. Informacje przedstawiane w streszczeniu przygotowanym przez Komisję

Streszczenie przedstawiane jest w formie tabeli zawierającej przynajmniej następujące informacje dotyczące każdego Państwa Członkowskiego:

1. całkowita populacja bydła powyżej 24 miesięcy życia oraz szacowana liczebność każdej podgrupy, o której mowa w Rozdziale A, Część I, punkt 1;
2. liczba podejrzanych przypadków przypadających na poszczególne gatunki zwierząt w sposób przedstawiony w artykule 12;
3. liczba bydła przebadanego w sposób przedstawiony w Rozdziale A, Część I, punkt 1;
4. liczba owiec i kóz przebadanych w sposób przedstawiony w Rozdziale A, Część II, punkt 1;
5. liczba oraz rozpiętość wiekowa dodatnich przypadków BSE;
6. dodatnie przypadki BSE zaistniałe po wprowadzeniu zakazu odnoszącego się do skarmiania oraz rok i miesiąc urodzenia;
7. dodatnie przypadki trzęsawki;
8. dodatnie przypadki TSE u zwierząt innych niż bydło, owce oraz kozy.

III. Rejestry

1. Właściwe organy przechowują, przez okres siedmiu lat, rejestry dotyczące:
 - liczby oraz typów zwierząt poddanych ograniczeniom w zakresie przemieszczania w sposób przedstawiony w artykule 12 (1),
 - liczby oraz wyników dochodzeń klinicznych i epizootycznych w sposób przedstawiony w artykule 12 (1),
 - liczby oraz wyników badań laboratoryjnych w sposób przedstawiony w artykule 12 (2),
 - liczby, tożsamości oraz pochodzenia zwierząt, od których pobrano próbki w ramach programów monitorowania w sposób przedstawiony w Części I oraz, w przypadku gdy jest to możliwe, wieku, rasy oraz informacji zebranych podczas wywiadu klinicznego.
2. Laboratorium prowadzące dochodzenie przechowuje, przez okres siedmiu lat, wszystkie rejestry badań, w szczególności księgi badań laboratoryjnych, bloki parafiny oraz, odpowiednio, zdjęcia *Western blots*.

ZAŁĄCZNIK IV

SKARMIANIE ZWIERZĄT

1. W Państwach Członkowskich lub ich regionach zaklasyfikowanych do kategorii 5, zakaz, o którym mowa w artykule 7 (1) jest rozciągany na:
 - (a) skarmianie zwierząt gospodarskich białkami pochodzącymi od ssaków;
 - (b) skarmianie ssaków przetworzonymi białkami zwierzęcymi pochodzącymi od ssaków; zakaz ten nie ma zastosowania ani do skarmiania psów i kotów ani też do produkcji karmy dla psów i kotów;
 - (c) skarmianie przeżuwaczy topionymi tłuszczami pochodzącymi od przeżuwaczy;
2. Zakaz ustanowiony w artykule 7 (1) i (2) nie stosuje się do następujących produktów pochodzących od zdrowych zwierząt:
 - (a) mleka i produktów mlecznych;
 - (b) żelatyny otrzymanej ze skór;
 - (c) hydrolizowanych białek o wadze molekularnej poniżej 10 000 daltonów, które:
 - (i) pochodzą ze skór pozyskanych od zwierząt, które zostały poddane ubojowi w rzeźni oraz zostały poddane badaniu poubojowemu przez urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z Rozdziałem VI Załącznika I do Dyrektywy 64/433/EWG oraz zostały uznane, w wyniku takiego badania, za nadające się do uboju dla celów tej dyrektywy, oraz
 - (ii) zostały wytworzone w wyniku procesu produkcyjnego, w którym stosowane są środki odpowiednie dla zminimalizowania skażenia skór oraz podczas którego skóry są preparowane przy pomocy solenia, wapniowania i intensywnego przemywania po których następuje wystawienie materiału na działanie w środowisku o pH powyżej 11, przez okres czasu dłuższy niż trzy godziny, w temperaturze powyżej 80°C, a następnie poddanie go obróbce cieplnej w temperaturze powyżej 140°C przez okres 30 minut i pod ciśnieniem powyżej 3,6 barów lub były wyprodukowane w wyniku równoważnego procesu produkcyjnego zatwierdzonego przez Komisję po konsultacji z właściwym Komitetem Naukowym, zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 24 (2), oraz
 - (iii) pochodzą z zakładów, w których przeprowadzany jest program kontroli wewnętrznej (HACCP);
 - (d) fosforan (V) dwuwapniowy (bez śladu białka lub tłuszczu);
 - (e) wysuszona plazma krwi i inne produkty uzyskane z krwi, z wyjątkiem produktów z krwi bydła przeznaczonych do skarmiania przeżuwaczy.

ZAŁĄCZNIK V

MATERIAŁ SZCZEGÓLNEGO RYZYKA

1. Następujące tkanki zostają wyszczególnione jako materiał szczególnego ryzyka w zależności od kategorii Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego pochodzenia lub pobytu zwierzęcia, określonej zgodnie z artykułem 5:

KATEGORIE 1 i 2

Brak.

KATEGORIE 3 i 4

- (a) czaszka, włączając w to mózgowie i gałki oczne, migdałki oraz rdzeń kręgowy u bydła w wieku powyżej 12 miesięcy, oraz jelita od dwunastnicy do prostnicy od bydła niezależnie od wieku;
- (b) czaszka, włączając w to mózgowie i gałki oczne, migdałki oraz rdzeń kręgowy od owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub od tych, u których wyróżnił się stały siekacz, oraz śledziona od owiec i kóz niezależnie od wieku.

KATEGORIA 5

- (a) cała głowa (z wyłączeniem języka), włączając w to mózgowie, gałki oczne, zwój nerwu trójdzielnego oraz migdałki; grasicca; śledziona i rdzeń kręgowy od bydła w wieku powyżej sześciu miesięcy, oraz jelita od dwunastnicy do prostnicy od zwierząt niezależnie od wieku;
 - (b) kręgosłup, włączając w to zwoje nerwowe korzeni grzbietowych(zwoje rdzeniowe), od bydła w wieku powyżej 30 miesięcy;
 - (c) czaszka, włączając w to mózgowie i gałki oczne, migdałki, rdzeń kręgowy od owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub od tych, u których wyróżnił się stały siekacz, oraz śledziona od owiec i kóz niezależnie od wieku.
2. Materiał szczególnego ryzyka musi zostać usunięty w:
 - (a) rzeźniach;
 - (b) zakładach rozbioru, zakładach przetwarzających materiał wysokiego ryzyka lub pomieszczeniach, o których mowa w artykułach 3 i 7 Dyrektywy 90/667/EWG ⁽¹⁾,

pod nadzorem wyznaczonego przedstawiciela ustanowionego przez właściwe organy. Zakłady takie są zatwierdzane do tego celu przez właściwe organy.

Jednakże, kręgosłup może być usuwany w konsumenckich punktach sprzedaży, znajdujących się na terytorium danego Państwa Członkowskiego.

W przypadku gdy materiał szczególnego ryzyka nie został usunięty u martwych zwierząt, które nie zostały poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi, części ciała

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990r. ustanawiająca zasady weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, umieszczania ich na rynku oraz zapobiegania patogenom w środkach żywienia pochodzenia zwierzęcego i z ryb oraz zmieniająca Dyrektywę 90/425/EWG (Dz.U. Nr L 363, 27.12.1990r., str. 51). Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994r.

zawierające materiał szczególnego ryzyka lub całe ciało będą traktowane jako materiał szczególnego ryzyka.

3. Cały materiał szczególnego ryzyka musi zostać zabarwiony barwnikiem oraz, odpowiednio, oznaczony markerem natychmiast podczas usuwania, oraz całkowicie zniszczony:
 - (a) w drodze spopielenia bez obróbki wstępnej; lub,
 - (b) pod warunkiem, że barwnik lub marker pozostaje wykrywalny, po obróbce wstępnej:
 - (i) zgodnie z systemami opisanymi w Rozdziałach od I do IV, VI i VII Załącznika do Decyzji 92/562/EWG ⁽¹⁾:
 - w drodze spopielenia,
 - w drodze spopielenia zbiorczego;
 - (ii) zgodnie co najmniej z normami, o których mowa w Załączniku I do Decyzji 1999/534/WE ⁽²⁾, przez zakopanie w zatwierdzonym grzebowisku.
4. Państwa Członkowskie mogą ustanowić derogacje od postanowień punktów 2 i 3 w celu umożliwienia spopielenia lub zagrzebywania materiału szczególnego ryzyka lub całych ciał, bez wcześniejszego zabarwienia, lub, odpowiednio, usunięcia materiałów szczególnego ryzyka, w okolicznościach wyszczególnionych w artykule 3 (2) Dyrektywy 90/667/EWG oraz przy zastosowaniu metody która wyklucza wszelkie ryzyko przeniesienia TSE i która jest zatwierdzona i nadzorowana przez właściwe organy, w szczególności gdy zwierzęta zdechły lub zostały zabite w ramach środków zwalczania chorób i nie naruszając postanowień artykułów 12 i 13.
5. Można zezwolić na użycie alternatywnego testu przy usuwaniu materiału szczególnego ryzyka, pod następującymi warunkami:
 - (a) testy muszą zostać wykonane w rzeźniach na wszystkich zwierzętach kwalifikujących się do usunięcia materiałów szczególnego ryzyka;
 - (b) żaden produkt pochodzący od bydła, owiec lub kóz przeznaczony do użycia w żywności przeznaczonej dla ludzi lub w środkach żywienia zwierząt nie może opuścić rzeźni przed otrzymaniem i zaakceptowaniem przez właściwe organy wyników testów przeprowadzonych na wszystkich poddanych ubojowi zwierzętach potencjalnie skażonych jeżeli wystąpienie BSE zostało potwierdzone u jednego z nich;
 - (c) w przypadku gdy test alternatywny daje wynik dodatni, cały materiał pochodzący od bydła, owiec i kóz, który został potencjalnie skażony w rzeźni jest niszczone zgodnie z punktem 3, chyba że wszystkie części ciała, włączając w to skórę zwierzęcia dotkniętego chorobą, mogą zostać zidentyfikowane i trzymane oddzielnie.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 92/562/EWG z dnia 17 listopada 1992r. w sprawie zatwierdzenia alternatywnych systemów do obróbki cieplnej dla celów przetwarzania materiału wysokiego ryzyka (Dz.U. Nr L 359, 09.12.1992r., str. 23). Decyzja zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994r.

⁽²⁾ Decyzja Rady 1999/534/WE z dnia 19 lipca 1999r. w sprawie środków dotyczących przetwarzania niektórych odpadów zwierzęcych w celu ochrony przed gąbczastym encefalopatiom zakaźnym oraz zmieniająca Decyzję Komisji 97/735/WE (Dz.U. Nr L 204, 04.08.1999r., str. 37).

6. Państwa Członkowskie przeprowadzają częste urzędowe kontrole w celu zweryfikowania prawidłowego stosowania niniejszego Załącznika oraz zapewniają, że podejmowane są środki mające na celu uniknięcie skażenia, w szczególności w rzeźniach, zakładach rozbioru, zakładach przetwarzania odpadów zwierzęcych, zakładach przetwarzających materiał wysokiego ryzyka czy też obiektach zatwierdzonych przez Państwa Członkowskie zgodnie z artykułem 7 Dyrektywy 90/667/EWG, konsumenckich punktach sprzedaży, grzebowiskach oraz innych obiektach służących do składowania lub spopielenia.
7. Państwa Członkowskie ustanawiają w szczególności system mający na celu zapewnienie i kontrolę, że:
 - (a) materiał szczególnego ryzyka stosowany w produkcji produktów, o których mowa w artykule 1 (2) jest stosowany wyłącznie do dozwolonego celu;
 - (b) w przypadku gdy bydło, owce lub kozy są wprowadzane do Państwa Członkowskiego zaklasyfikowanego do numerycznie niższej kategorii, wskazującej na lepszy status BSE niż status zwierząt które są wprowadzane, zwierzęta takie pozostają pod urzędowym nadzorem aż do czasu uboju lub wysyłki z jego terytorium;
 - (c) materiał szczególnego ryzyka, w szczególności w przypadku gdy usuwanie ma miejsce w zakładach lub pomieszczeniach innych niż rzeźnie, jest całkowicie oddzielany od innych odpadów nie przeznaczonych do spopielenia, jest gromadzony oddzielnie i usuwany zgodnie z punktami 2, 3 i 4. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wysyłkę głów lub tusz zawierających materiał szczególnego ryzyka do innego Państwa Członkowskiego po porozumieniu z tym innym Państwem Członkowskim zarówno co do przyjęcia materiału jak i stosowania szczegółowych warunków odnoszących się do takiego przemieszczania.
8. Państwa Członkowskie mogą wysłać materiał szczególnego ryzyka lub materiał będący wynikiem jego przetworzenia do innych Państw Członkowskich w celu spopielenia wyłącznie zgodnie z warunkami ustanowionymi w artykule 4 (2) Decyzji 97/735/WE ⁽¹⁾, stosownie do potrzeb.

Punkty te mogą zostać zmienione na wniosek Państwa Członkowskiego w celu umożliwienia wysyłki materiału szczególnego ryzyka lub materiału będącego wynikiem jego przetworzenia do krajów trzecich w celu spopielenia. Warunki regulujące eksport zostaną przyjęte w tym samym czasie, przy zastosowaniu tej samej procedury.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 97/735/WE z dnia 21 października 1997r. dotycząca niektórych środków ochronnych w odniesieniu do handlu pewnymi rodzajami odpadów ze ssaków (Dz.U. Nr L 294, 28.10.1997r., str. 7). Decyzja znowelizowana na mocy Decyzji Rady 1999/534/WE (Dz.U. Nr L 204, 04.08.1999r., str. 37).

ZAŁĄCZNIK VI

NORMY DOTYCZĄCE NIEKTÓRYCH PRODUKTÓW POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO UZYSKANYCH Z LUB ZAWIERAJĄCYCH MATERIAŁ POCHODZĄCY OD PRZEŻUWACZY

Stosowanie materiału pochodzącego od przeżuwaczy do produkcji następujących produktów pochodzenia zwierzęcego jest zakazane stosownie do artykułu 9 (1):

- (a) mechanicznie odkostnionego mięsa;
- (b) fosforanu (V) dwuwapniowego przeznaczonego jako pasze dla żywego inwentarza;
- (c) żelatyny, chyba że jest ona wytwarzana ze skór przeżuwaczy;
- (d) pochodnych otrzymanych z wytopionego tłuszczu przeżuwaczy;
- (e) wytopionego tłuszczu przeżuwaczy, chyba że został on wytworzony z:
 - (i) oddzielonej tkanki tłuszczowej uznanej za zdatną do spożycia przez ludzi;
 - (ii) surowców, które zostały przetworzone zgodnie z normami, o których mowa w Dyrektywie 90/667/EWG.

ZAŁĄCZNIK VII

ZWALCZANIE ZAKAŻNEJ ENCEFALOPATII GĄBCZASTEJ

1. Dochodzenie, o którym mowa w artykule 13 (1) (b) musi zidentyfikować:
 - (a) w przypadku bydła:
 - wszystkie inne przeżuwacze znajdujące się w gospodarstwie, w którym przebywało zwierzę, u którego choroba została potwierdzona;
 - wszystkie zarodki, komórki jajowe oraz ostatnie potomstwo osobnika żeńskiego, u którego choroba została potwierdzona jak również którego zarodki zostały pobrane lub też którego potomstwo urodziło się w ciągu dwóch lat przed, lub po, klinicznym początku choroby u jego matki;
 - wszystkie zwierzęta kohorty, do której należy zwierzę, u którego choroba została potwierdzona;
 - możliwe pochodzenie choroby oraz inne gospodarstwa, w których znajdują się zwierzęta, zarodki lub komórki jajowe, które mogły zostać zarażone czynnikiem TSE bądź też narażone na działanie tego samego środka żywienia zwierząt czy też źródła zakażenia;
 - przemieszczanie potencjalnie skażonej paszy, innego materiału, lub wszelkich innych środków zakażenia, które mogły przenieść czynnik TSE do lub z odnośnego gospodarstwa;
 - (b) w przypadku owiec i kóz:
 - wszystkie przeżuwacze inne niż owce i kozy w gospodarstwie, w którym przebywało zwierzę, u którego choroba została potwierdzona,
 - w miarę możliwości ich identyfikacji, rodzice, wszystkie zarodki, komórki jajowe oraz ostatnie potomstwo zwierzęcia, u którego choroba została potwierdzona,
 - wszystkie zwierzęta kohorty, zdefiniowane zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 24 (2), do której należy zwierzę, u którego choroba została potwierdzona,
 - wszystkie inne owce i kozy w gospodarstwie, w którym przebywało zwierzę, u którego choroba została potwierdzona, dodatkowo oprócz tych wymienionych w drugim i trzecim akapicie,
 - możliwe pochodzenie choroby oraz identyfikacja innych gospodarstw, w których znajdują się zwierzęta, zarodki i komórki jajowe, które mogły zostać zarażone czynnikiem TSE lub też zostać narażone na działanie tego samego środka żywienia zwierząt czy też źródła zakażenia;
 - przemieszczanie potencjalnie skażonych pasz, innych materiałów lub innych środków zarażania, które mogły przenieść czynnik BSE do lub z odnośnego gospodarstwa.
2. Środki ustanowione w artykule 13 (1) obejmują co najmniej:

- (a) w przypadku potwierdzenia BSE u bydła, zabicie i całkowite zniszczenie bydła oraz zniszczenie zarodków i komórek jajowych zidentyfikowanych poprzez dochodzenie, o którym mowa w punkcie 1 (a), pierwszy, drugi i trzeci akapit;
- (b) w przypadku potwierdzenia BSE u owcy lub kozy, zabicie i całkowite zniszczenie wszystkich zwierząt, zarodków i komórek jajowych zidentyfikowanych poprzez dochodzenie, o którym mowa w punkcie 1 (b), od drugiego do szóstego akapitu.

ZAŁĄCZNIK VIII

WPROWADZANIE NA RYNEK I EKSPORT

ROZDZIAŁ A

Warunki dotyczące wewnątrzspółnotowego handlu żywymi zwierzętami, zarodkami i komórkami jajowymi

I. Warunki mające zastosowanie niezależnie od kategorii Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego, pochodzenia lub pobytu zwierzęcia

1. Przy wysyłce do innych Państw Członkowskich należy przestrzegać zasad określonych w artykule 15 (1).
2. Następujące warunki mają zastosowanie do przemieszczania bydłych zarodków i komórek jajowych:

Bydłe zarodki i komórki jajowe muszą pochodzić od osobników żeńskich, które w momencie pobierania:

- nie były podejrzewane o skażenie BSE,
- spełniały warunki ustanowione w Części II.

3. Następujące warunki mają zastosowanie do handlu owcami i kozami:

(a) hodowlane owce i kozy muszą:

(i) pochodzić z gospodarstwa spełniającego następujące wymogi:

- podlega regularnym urzędowym kontrolom weterynaryjnym;
- zwierzęta są oznakowane;
- nie potwierdzono żadnego przypadku trzęsawki przez co najmniej trzy lata;
- w gospodarstwie przeprowadzane są kontrole w postaci pobierania próbek od starych samic przeznaczonych do uboju;
- osobniki żeńskie są wprowadzane do danego gospodarstwa wyłącznie gdy pochodzą z gospodarstwa, które spełnia takie same wymogi;

(ii) być nieprzerwanie utrzymywane w gospodarstwie lub gospodarstwach spełniających wymogi ustanowione w punkcie (i) od urodzenia lub przez ostatnie trzy lata;

(iii) jeżeli są przeznaczone dla Państwa Członkowskiego, które korzysta, dla całego swojego terytorium lub jego części, z przepisów ustanowionych w punkcie (b), zastosować się do gwarancji przewidzianych w programach, o których mowa w tym punkcie.

(b) Państwo Członkowskie, które ma obowiązkowy lub dobrowolny krajowy program zwalczania trzęsawki dla całego swojego terytorium lub jego części:

(i) może przedłożyć Komisji wspomniany program, nakreślając w szczególności:

- rozmieszczenie choroby w danym Państwie Członkowskim;
 - powody utworzenia programu, biorąc pod uwagę znaczenie choroby i wskaźnik koszt / korzyść;
 - obszar geograficzny na którym program będzie wdrażany;
 - kategorie statusu stosowane do gospodarstw, normy, które należy uzyskać w każdej kategorii oraz zastosowane procedury testów;
 - procedury programu monitorującego;
 - działania, które zostaną podjęte jeżeli, z jakiegokolwiek powodu, gospodarstwo traci swój status;
 - środki, które zostaną zastosowane jeżeli wyniki kontroli przeprowadzonych zgodnie z postanowieniami programu są dodatnie;
- (ii) programy, o których mowa w punkcie (i) mogą zostać zatwierdzone zgodnie z kryteriami ustanowionymi w tym punkcie zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2). Według tej samej procedury, dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczegółowe, które mogą być wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym, zostaną określone w tym samym czasie lub najpóźniej trzy miesiące po zatwierdzeniu programów. Gwarancje takie nie mogą wykraczać poza te, które dane Państwo Członkowskie wdraża na poziomie krajowym;
- (iii) programy przedłożone przez Państwa Członkowskie mogą zostać zmienione lub uzupełnione zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2). Według tej samej procedury, zmiana lub dodatek do programu, który został już zatwierdzony lub do gwarancji, które zostały określone zgodnie z podparagrafem (ii) może zostać zatwierdzony.
- (c) W przypadku gdy Państwo Członkowskie uważa, że jego terytorium lub część jego terytorium jest wolne od trzęsawki owiec:
- (i) przedkłada Komisji na poparcie odpowiednie dokumenty, przedstawiające w szczególności:
- historię występowania choroby na swoim terytorium;
 - wyniki testów kontrolnych opartych na badaniu serologicznym, mikrobiologicznym, patologicznym czy dochodzeniu epizootycznym;
 - okres przez który prowadzono nadzór;
 - uregulowania w zakresie weryfikowania nieobecności choroby;
- (ii) dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczegółowe, które mogą być wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym, zostaną określone zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2). Gwarancje takie nie mogą wykraczać poza te, które dane Państwo Członkowskie wdraża na poziomie krajowym;
- (iii) jedno Państwo Członkowskie powiadamia Komisję, o wszelkiej zmianie w uregulowaniach szczegółowych określonych w punkcie (i), które odnoszą się do choroby. Gwarancje określone zgodnie z punktem (ii) mogą, w świetle takiego powiadomienia, zostać zmienione lub wycofane zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

II. Warunki mające zastosowanie zależnie od kategorii Państwa Członkowskiego, pochodzenia lub pobytu zwierzęcia określonego zgodnie z Załącznikiem II, Rozdział C

1. Przy wysyłce do innych Państw Członkowskich należy przestrzegać zasad określonych w artykule 15 (1).
2. Należy powiadomić Państwo Członkowskie przeznaczenia o kategorii BSE Państwa Członkowskiego pochodzenia bydła, owiec i kóz.
3. Następujące warunki stosuje się do przemieszczeń, w sposób określony w punkcie 1, bydła pochodzącego z lub które przebywało w Państwach Członkowskich lub jednym z ich regionów zaklasyfikowanych do:

KATEGORII 3 I 4

Zwierzęta muszą:

- (a) urodzić się, być hodowane i pozostawać w stadach, w których nie potwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat; lub
- (b) urodzić się po dniu rzeczywistego wejścia w życie zakazu skarmiania przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków;

KATEGORII 5

Zwierzęta muszą:

- (a) urodzić się po dniu rzeczywistego wejścia w życie zakazu skarmiania zwierząt gospodarskich białkami pochodzącymi od ssaków; oraz
- (b) urodzić się, być hodowane i pozostawać w stadach, w których nie potwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat, oraz które zawierają wyłącznie bydło urodzone w gospodarstwie lub pochodzące ze stada o równorzędnym statusie.

ROZDZIAŁ B

Warunki odnoszące się do potomstwa od zwierząt, o których mowa w artykule 15 (2), podejrzanych o lub u których potwierdzono TSE

Należy zakazać umieszczania na rynku ostatnio urodzonego potomstwa, które zostało urodzone, przez osobniki żeńskie bydła zakażonego TSE lub przez owce czy też kozy z potwierdzoną BSE, w ciągu poprzedzającego okresu dwóch lat lub podczas okresu następującego po pojawieniu się pierwszych objawów klinicznych początku choroby.

ROZDZIAŁ C

Warunki odnoszące się do wewnątrzspółnotowego handlu pewnymi produktami pochodzenia zwierzęcego

I. Następujące produkty pochodzenia zwierzęcego są wyłączone spod zakazu, o którym mowa w artykule 16 (3), pod warunkiem, że pochodzą one od bydła, które spełnia wymogi poniższej Części II lub III:

- świeże mięso;
- mięso mielone;
- wyroby mięsne;
- produkty mięsne;
- karma, która jest przeznaczona dla domowych zwierząt mięsożernych.

System oparty na dacie

II. Świeże mięso odkostnione, z którego usunięto wszystkie przyległe tkanki, włączając w to oczywiste tkanki nerwowe i limfatyczne, oraz produkty pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w Części I, pochodzące z tego mięsa, uzyskane od kwalifikujących się zwierząt z krajów lub regionów z kategorii 5, mogą być wprowadzane na rynek zgodnie z drugim podparagrafem artykułu 16 (3), jeżeli zostały one uzyskane od zwierząt urodzonych po dacie rzeczywistego wejścia w życie norm w zakresie żywienia zwierząt ustanowionych w artykule 7 (2) oraz posiadają świadectwo stwierdzające spełnianie warunków ustanowionych w punkcie 1 oraz zostały wyprodukowane w zakładach, które spełniają warunki ustanowione w punkcie 9. Właściwe organy zapewnią aby warunki odnoszące się do kontroli ustanowionych w punktach od 2 do 8 i w punkcie 10 były wypełniane.

1. Bydło kwalifikuje się do systemu opartego na dacie jeżeli urodziło się i było hodowane w odnośnym Państwie Członkowskim oraz jeżeli w momencie uboju wykaże się, że następujące warunki są spełnione:
 - (a) zwierzę było wyraźnie oznakowane przez całe swoje życie, w sposób umożliwiający odtworzenie drogi wstecz do jego matki i stada pochodzenia; jego niepowtarzalny numer etykiety usznej, data i gospodarstwo urodzenia oraz każde przemieszczenie po urodzeniu są odnotowywane albo w urzędowym paszporcie zwierzęcia albo w urzędowym skomputeryzowanym systemie identyfikacji i śledzenia; znana jest tożsamość jego matki;
 - (b) zwierzę ma więcej niż sześć miesięcy, ale mniej niż 30 miesięcy życia, określonych na podstawie odwołania do urzędowego, komputerowego wpisu daty urodzenia, lub do urzędowego paszportu zwierzęcia;
 - (c) właściwe organy otrzymały i zweryfikowały konkretne dowody potwierdzające, że matka zwierzęcia żyła przez co najmniej sześć miesięcy po urodzeniu kwalifikującego się zwierzęcia;
 - (d) u matki zwierzęcia nie rozwinęła się BSE jak również nie jest ona podejrzana o zachorowanie na BSE.

Kontrole

2. Jeżeli zwierzę zgłoszone do uboju lub jakiejkolwiek okoliczności odnoszące się do jego uboju nie spełniają wszystkich wymogów niniejszego rozporządzenia, zwierzę musi zostać automatycznie odrzucone, a jego paszport skonfiskowany. Jeżeli takie informacje staną się dostępne po uboju, właściwe organy muszą natychmiast wstrzymać wystawianie świadectw oraz unieważnić wystawione świadectwa. Jeżeli wysyłka już została dokonana, właściwe organy muszą powiadomić właściwe organy miejsca przeznaczenia. Właściwe organy miejsca przeznaczenia muszą podjąć odpowiednie środki.
3. Ubój kwalifikowanych zwierząt musi zostać dokonany w rzeźni, która nie jest stosowana do uboju bydła innego niż to poddawane ubojowi w ramach systemu opartego na dacie lub też w ramach systemu certyfikowanych stad.
4. Właściwe organy muszą upewnić się, że procedury stosowane w zakładach rozbioru zapewniają aby następujące węzły limfatyczne były usuwane:
podkolanowe, kulszowe, pachwinowe powierzchowne, pachwinowe głębokie, przyśrodkowe i boczne biodrowe, nerkowe, podbiodrowe, lędźwiowe, żebrowoszyjne, mostkowe, szyjne powierzchowne, pachowe i szyjne głębokie tylne.
5. Musi istnieć możliwość odtworzenia drogi mięsa wstecz do kwalifikowanego zwierzęcia, lub po dokonaniu rozbioru, do zwierząt poddanych rozbiorowi z tej samej partii, poprzez urzędowy system śledzenia aż do momentu uboju. Po uboju, etykiety muszą pozwalać na prześledzenie drogi świeżego mięsa i produktów, o których mowa w Części I wstecz do kwalifikowanego zwierzęcia w celu umożliwienia przywołania danej wysyłki. W przypadku karmy dla zwierząt domowych, towarzyszące dokumenty i rejestry muszą pozwalać na śledzenie.
6. Wszystkie zatwierdzone kwalifikowane tusze muszą posiadać indywidualne numery skorelowane z numerem kolczyka usznego.
7. Państwo Członkowskie musi posiadać właściwe szczegółowe protokoły obejmujące:
 - (a) śledzenie oraz kontrole poprzedzające ubój;
 - (b) kontrole podczas uboju;
 - (c) kontrole podczas przetwarzania karmy dla zwierząt domowych;
 - (d) wszystkie wymogi odnoszące się do etykietowania i certyfikowania poubojowego obowiązujące w punkcie sprzedaży.
8. Właściwe organy muszą wdrożyć system rejestrowania kontroli zgodności, tak aby móc dowieść kontrolę.

Zakład

9. W celu otrzymania zatwierdzenia, zakład musi opracować i wdrożyć system, za pomocą którego można zidentyfikować kwalifikowane mięso i/lub kwalifikowany produkt oraz za pomocą którego można odtworzyć drogę każdego mięsa wstecz do kwalifikowanego zwierzęcia, lub po rozbiorze, do zwierząt poddanych rozbiorowi z tej samej partii. System musi pozwalać na pełne odtworzenie drogi mięsa lub produktów pochodzenia zwierzęcego na wszystkich etapach, natomiast rejestry muszą być przechowywane przez co najmniej dwa lata. Zarząd zakładu musi przekazać, na piśmie, właściwym organom szczegóły dotyczące wdrożonego systemu.

10. Właściwe organy muszą ocenić, zatwierdzić i monitorować system dostarczony przez zakład w celu zapewnienia, że system taki gwarantuje pełną segregację i możliwość odtworzenia drogi zarówno wstecz jak i wprzód.

System certyfikowanych stad

III. Odkostnione świeże mięso, z którego usunięto wszystkie przyległe tkanki, włączając w to oczywiste tkanki limfatyczne i nerwowe, oraz produkty pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w Części I, pochodzące z tego mięsa, które zostały uzyskane od kwalifikujących się zwierząt z krajów lub regionów z kategorii 5, mogą być wprowadzane na rynek zgodnie z drugim podparagrafem artykułu 16 (3), jeżeli zostały one uzyskane od zwierząt, które posiadają poświadczenie, że spełniają warunki ustanowione w punkcie 2 oraz pochodzą ze stad, w których nie wystąpił w ciągu ostatnich siedmiu lat żaden przypadek BSE oraz które posiadają poświadczenie, że spełniają warunki ustanowione w punkcie 1 oraz są wyprodukowane w zakładach, które spełniają warunki ustanowione w punkcie 11.

Właściwe organy zapewnią, aby były spełnione warunki ustanowione w punktach od 3 do 10 i 12 w odniesieniu do skomputeryzowanego systemu śledzenia i kontroli.

Warunki odnoszące się do stad:

1. (a) Stado jest to grupa zwierząt tworząca oddzielną i wyraźną część, która jest grupą zwierząt, która jest obsługiwana, przebywa i jest utrzymywana oddzielnie od innych grup zwierząt oraz która jest identyfikowana przy pomocy niepowtarzalnego numeru stada oraz numeru identyfikacyjnego zwierzęcia.
- (b) Stado jest kwalifikowane jeżeli przez co najmniej siedem lat ani nie potwierdzono żadnego przypadku BSE, ani też nie wystąpił żaden przypadek podejrzenia BSE, który nie został wykluczony, u żadnego zwierzęcia, które wciąż przebywa lub które zostało przemieszczone przez lub ze stada.
- (c) W drodze wyjątku od postanowień punktu (b), stado, które istnieje przez okres czasu krótszy niż siedem lat może być uważane za kwalifikowane, po dokładnym dochodzeniu przeprowadzonym przez właściwe organy weterynaryjne, pod warunkiem, że:
 - (i) wszystkie zwierzęta urodzone lub przemieszczone do nowo utworzonego stada spełniają warunki ustanowione w punkcie (2) (a), (d) i (e); oraz,
 - (ii) stado spełnia warunki ustanowione w punkcie (b) podczas całego okresu swojego istnienia.
- (d) Jeżeli nowoutworzone stado znajduje się w gospodarstwie, które doświadczyło potwierdzonego przypadku BSE u zwierzęcia, które wciąż przebywa w lub które zostało przemieszczone przez lub ze stada w tym gospodarstwie, takie nowoutworzone stado może być kwalifikowane wyłącznie po szczegółowym dochodzeniu przeprowadzonym przez właściwe organy weterynaryjne, potwierdzającym zgodność z każdym z następujących warunków w sposób zadowalający taki organ:

- (i) wszystkie zwierzęta dotkniętego stada poprzednio utrzymywane w tym samym gospodarstwie zostały usunięte lub uśmiercone;
- (ii) wszystkie środki żywienia zwierząt zostały usunięte i zniszczone a wszystkie pojemniki na pasze zostały dokładnie wyczyszczone;
- (iii) wszystkie budynki zostały opróżnione i dokładnie wyczyszczone przed wprowadzeniem nowych zwierząt;
- (iv) wszystkie warunki określone w punkcie (c) zostały spełnione.

Warunki odnoszące się do zwierzęcia

- 2. (a) wszystkie zapisy dotyczące urodzenia, tożsamości i przemieszczeń zwierzęcia są rejestrowane w urzędowym skomputeryzowanym systemie śledzenia;
- (b) zwierzę ma więcej niż sześć miesięcy, ale mniej niż 30 miesięcy życia, określonych na podstawie odniesienia do urzędowego skomputeryzowanego zapisu daty jego urodzenia;
- (c) jego matka żyła przez co najmniej sześć miesięcy po jego urodzeniu;
- (d) u jego matki nie rozwinęła się BSE jak również nie jest ona podejrzana o zachorowanie na BSE;
- (e) stado urodzenia zwierzęcia oraz wszystkie stada przez które zostało ono przemieszczone są kwalifikowane.

Skomputeryzowany system śledzenia

- 3. Urzędowy skomputeryzowany system śledzenia, o którym mowa w punkcie 2 (a) zostanie zatwierdzony wyłącznie jeżeli funkcjonuje przez czas wystarczający do zebrania wszelkich informacji, dotyczących długości życia i przemieszczeń zwierząt, niezbędnych do sprawdzenia zgodności z wymogami niniejszego rozporządzenia, oraz dotyczy wyłącznie zwierząt urodzonych po uruchomieniu systemu. Dane historyczne wprowadzone do komputera odnoszące się do okresu przed uruchomieniem systemu nie będą w tym celu dopuszczone.

Kontrole

- 4. Jeżeli zwierzę zgłoszone do uboju lub jakiegokolwiek okoliczności odnoszące się do jego uboju nie spełniają wszystkich wymogów niniejszego rozporządzenia, zwierzę musi zostać automatycznie odrzucone, a jego paszport skonfiskowany. Jeżeli takie informacje staną się dostępne po uboju, właściwe organy muszą natychmiast wstrzymać wystawianie świadectw, oraz unieważnić wystawione świadectwa. Jeżeli wysyłka już została dokonana, właściwe organy muszą powiadomić właściwe organy miejsca przeznaczenia. Właściwe organy miejsca przeznaczenia muszą podjąć odpowiednie środki.
- 4. Ubój kwalifikowanych zwierząt musi zostać dokonany w rzeźniach, przeznaczonych wyłącznie do uboju zwierząt w ramach systemu opartego na dacie bądź też w ramach systemu certyfikowanych stad.
- 5. Właściwe organy muszą upewnić się, że procedury stosowane w zakładach rozbioru zapewniają aby następujące węzły limfatyczne były usuwane:

podkolanowe, kulszowe, pachwinowe powierzchowne, pachwinowe głębokie, przyśrodkowe i boczne biodrowe, nerkowe, podbiodrowe, lędźwiowe, żebrowoszyjne, mostkowe, szyjne powierzchowne, pachowe i szyjne głębokie tylne.

7. Musi istnieć możliwość odtworzenia pochodzenia mięsa wstecz do stada kwalifikowanego zwierzęcia, lub po dokonaniu rozbioru, do zwierząt poddanych rozbiorowi z tej samej partii, poprzez skomputeryzowany system śledzenia aż do momentu uboju. Po uboju, etykiety muszą pozwalać na prześledzenie drogi świeżego mięsa i produktów, o których mowa w Części I wstecz do stada w celu umożliwienia przywołania danej wysyłki. W przypadku karmy dla zwierząt domowych na śledzenie muszą pozwalać towarzyszące jej dokumenty i rejestry .
8. Wszystkie zatwierdzone kwalifikowane tusze muszą posiadać indywidualne numery skorelowane z numerem kolczyka usznego.
9. Państwo Członkowskie musi posiadać właściwe szczegółowe protokoły obejmujące:
 - (a) śledzenie oraz kontrole poprzedzające ubój;
 - (b) kontrole podczas uboju;
 - (c) kontrole podczas przetwarzania karmy dla zwierząt domowych;
 - (d) wszystkie wymagania odnoszące się do etykietowania i certyfikowania poubojowego obowiązujące w punkcie sprzedaży.
10. Właściwe organy muszą wdrożyć system rejestrowania kontroli , tak aby móc wykazać odpowiednią kontrolę.

Zakład

11. W celu otrzymania zatwierdzenia, zakład musi opracować i wdrożyć system, za pomocą którego można zidentyfikować kwalifikowane mięso i/lub kwalifikowany produkt oraz za pomocą którego można odtworzyć drogę każdego mięsa wstecz do stada pochodzenia, lub po rozbiorze, do zwierząt poddanych rozbiorowi z tej samej partii. System musi ułatwiać pełne odtworzenie drogi mięsa lub produktów pochodzenia zwierzęcego na wszystkich etapach, natomiast rejestry muszą być przechowywane przez co najmniej dwa lata. Zarząd zakładu musi przekazać, na piśmie, właściwym organom szczegóły dotyczące wdrożonego systemu.
12. Właściwe organy muszą ocenić, zatwierdzić i monitorować system dostarczony przez zakład w celu zapewnienia, że system taki gwarantuje pełną segregację i możliwość odtworzenia drogi zarówno wstecz jak i wprzód.

ROZDZIAŁ D

Warunki odnoszące się do eksportu

Żywe bydło i produkty pochodzenia zwierzęcego od nich uzyskane muszą podlegać – w odniesieniu do eksportu do krajów trzecich – zasadom ustanowionym w niniejszym Rozporządzeniu w zakresie handlu wewnątrzspółnotowego.

ZAŁĄCZNIK IX

IMPORT DO WSPÓLNOTY ŻYWYCH ZWIERZĄT, ZARODKÓW, KOMÓREK JAJOWYCH ORAZ PRODUKTÓW POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO

ROZDZIAŁ A

W przypadku importu z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 1, właściwe organy muszą, w odniesieniu do bydła i wszystkich towarów pochodzenia bydłecyego dla których niniejsze Rozporządzenie ustanawia szczegółowe zasady, wziąć pod uwagę okazanie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że kraj lub region spełnia warunki określone w Załączniku II, Rozdział C, aby zostać zaklasyfikowanym do danej kategorii.

ROZDZIAŁ B

Import bydła

- A. Import bydła z kraju lub regionu zaklasyfikowanego do kategorii 2 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że:
- (a) skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie;
 - (b) bydło przeznaczone na eksport do Wspólnoty jest identyfikowane przy pomocy stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego odtworzenie ich drogi wstecz do matki oraz stada pochodzenia, jak również nie jest potomstwem osobników żeńskich podejrzanych o BSE.
- B. Import bydła z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 3 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że:
1. skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz został faktycznie wprowadzony w życie;
 2. bydło przeznaczone na eksport do Wspólnoty:
 - jest identyfikowane przy pomocy stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego odtworzenie jego drogi wstecz do matki oraz stada pochodzenia, jak również umożliwiającego stwierdzenie, że nie jest potomstwem osobników żeńskich podejrzanych o BSE czy też osobników żeńskich z potwierdzoną BSE;
 - urodziło się, było hodowane i pozostawało w stadach, w których nie potwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat; lub
 - urodziło się po dacie, od której zakaz skarmiania przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków został faktycznie wprowadzony w życie.

- C. Import bydła z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 4 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że:
1. skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz został faktycznie wprowadzony w życie;
 2. było przeznaczone na eksport do Wspólnoty:
 - (a) jest identyfikowane przy pomocy stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego odtworzenie jego drogi wstecz do matki oraz stada pochodzenia, jak również umożliwiającego stwierdzenie, że nie jest potomstwem osobników żeńskich podejrzanych o BSE czy też osobników żeńskich z potwierdzoną BSE;oraz
 - (b) urodziło się, było hodowane i pozostawało w stadach, w których nie potwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat; lub
 - (c) urodziło się po dacie, od której zakaz skarmiania przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków został faktycznie wprowadzony w życie.
- D. Import bydła z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 5 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że:
1. skarmianie zwierząt gospodarskich białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz został faktycznie wprowadzony w życie;
 2. zakażone bydło jest zabijane i całkowicie niszczone, jak również:
 - (a) w przypadku osobników żeńskich, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed, lub po pierwszych objawach klinicznych początku choroby;
 - (b) wszystkie sztuki bydła z tej samej kohorty, jeżeli takie zwierzęta są jeszcze przy życiu w kraju lub regionie;
 3. zwierzęta przeznaczone na eksport do Wspólnoty:
 - (a) urodziły się po dacie, od której zakaz skarmiania zwierząt gospodarskich białkami pochodzącymi od ssaków został faktycznie wprowadzony w życie;
 - (b) są identyfikowane przy pomocy stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego odtworzenie ich drogi wstecz do matki oraz stada pochodzenia, jak również nie są potomstwem osobników żeńskich podejrzanych o BSE czy też osobników żeńskich z potwierdzoną BSE;oraz
 - (c) albo urodziły się, były hodowane i pozostawały w stadach, w których nie potwierdzono nigdy żadnego przypadku BSE, oraz które składają się wyłącznie z bydła urodzonego w gospodarstwie lub pochodzącego ze stada o równorzędnym statusie zdrowotnym; albo
 - (d) urodziły się, były hodowane i pozostawały w stadach, w których nie potwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat, oraz które składają się wyłącznie z bydła urodzonego w gospodarstwie lub pochodzącego ze stada o równorzędnym statusie zdrowotnym.

ROZDZIAŁ C

Import świeżego mięsa i produktów pochodzenia bydłowego

- A. Import świeżego mięsa (z kością lub odkostnionego) oraz produktów pochodzenia bydłowego z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 2 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia potwierdzającego, że skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane oraz że zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie.
- B. Import świeżego mięsa (z kością lub odkostnionego) oraz produktów pochodzących od bydła z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 3 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia potwierdzającego, że:
- (a) skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie;
 - (b) świeże mięso i produkty pochodzenia bydłowego przeznaczone na eksport do Wspólnoty nie zawierają ani nie pochodzą od materiału szczególnego ryzyka, o którym mowa w Załączniku V lub mięsa mechanicznie odkostnionego uzyskanego z kości głowy lub kręgosłupa.
- C. Import świeżego mięsa (z kością lub odkostnionego) oraz produktów mięsnych pochodzących od bydła z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 4 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia potwierdzającego, że:
1. skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie;
 2. świeże mięso i produkty pochodzenia bydłowego przeznaczone na eksport do Wspólnoty nie zawierają ani nie pochodzą od materiału szczególnego ryzyka, o którym mowa w Załączniku V lub mięsa mechanicznie odkostnionego uzyskanego z głowy lub kręgosłupa.
- D. Import świeżego mięsa oraz produktów pochodzenia bydłowego z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 5 jest zakazany za wyjątkiem produktów pochodzenia zwierzęcego wymienionych w sekcji I Rozdziału C, Załącznika VIII. Import ten podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia potwierdzającego, że:
1. spełniają one warunki określone w artykule 16 (2) oraz warunki określone w sekcji II lub III Rozdziału C Załącznika VIII;
 2. produkty mięsne przeznaczone na eksport do Wspólnoty nie zawierają ani nie pochodzą od produktów, o których mowa w Rozdziale F, ani też od materiału szczególnego ryzyka, zdefiniowanego w Załączniku V;
 3. funkcjonuje system umożliwiający odtworzenie drogi świeżego mięsa i produktów pochodzenia bydłowego przeznaczonych na eksport do Wspólnoty, wstecz do zakładów, z których pochodzą;
 4. bydło, od którego pochodzi mięso lub produkty mięsne przeznaczone na eksport do Wspólnoty:
 - (a) zostało zidentyfikowane przy pomocy stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego odtworzenie jego drogi wstecz do matki oraz stada pochodzenia;

- (b) nie jest potomstwem osobników żeńskich podejrzanych o BSE ani też osobników żeńskich z potwierdzoną BSE; oraz albo:
 - urodziło się po dacie, od której zakaz skarmiania zwierząt gospodarskich białkami pochodzącymi od ssaków został faktycznie wprowadzony w życie; lub
 - urodziło się, było hodowane i pozostawało w stadach, w których nie potwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat;
- 5. skarmianie zwierząt gospodarskich białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie;
- 6. zakażone bydło jest zabijane i całkowicie niszczone, jak również:
 - (a) w przypadku osobników żeńskich, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed, lub po, pierwszych objawach klinicznych początku choroby;
 - (b) wszystkie sztuki bydła z tej samej kohorty, jeżeli takie zwierzęta są jeszcze przy życiu w kraju lub regionie.

ROZDZIAŁ D

Import zarodków i komórek jajowych bydła

- A. Import zarodków/komórek jajowych bydła z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 2 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że:
 - 1. skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie;
 - 2. zarodki/komórki jajowe zostały pobrane, poddane obróbce i były przechowywane zgodnie z postanowieniami Załączników A i B do Dyrektywy 89/556/EWG ⁽¹⁾.
- B. Import komórek jajowych/ zarodków bydła z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 3 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że:
 - 1. skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie;
 - 2. komórki jajowe/zarodki przeznaczone na eksport do Wspólnoty pochodzą od osobników żeńskich, które:
 - (a) są identyfikowane przy pomocy stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego odtworzenie ich drogi wstecz do matki oraz stada pochodzenia, jak również nie są potomstwem osobników żeńskich z potwierdzonym przypadkiem BSE;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989r. w sprawie warunków zdrowia zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i import z krajów trzecich zarodków zwierząt domowych z gatunku bydła (Dz.U. Nr L 302, 19.10.1989r., str. 1). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Decyzji Komisji 94/113/WE (Dz.U. Nr L 53, 24.02.1994r., str. 23).

- (b) nie są potomstwem osobników żeńskich podejrzanych o BSE ani też osobników żeńskich z potwierdzonym przypadkiem BSE;
 - (c) nie były podejrzewane o zakażenie BSE w czasie pobierania zarodków;
 - 3. komórki jajowe/zarodki zostały pobrane, poddane obróbce i były przechowywane zgodnie z postanowieniami Załączników A i B do Dyrektywy 89/556/EWG.
- C. Import komórek jajowych/ zarodków bydła z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 4 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że:
 - 1. skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie;
 - 2. komórki jajowe/zarodki przeznaczone na eksport do Wspólnoty pochodzą od osobników żeńskich, które:
 - (a) są identyfikowane przy pomocy stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego odtworzenie ich drogi wstecz do matki oraz stada pochodzenia, jak również nie są potomstwem osobników żeńskich podejrzanych o BSE czy też osobników żeńskich dotkniętych BSE;
 - (b) nie są dotknięte BSE;
 - (c) nie były podejrzewane o zakażenie BSE w czasie pobierania zarodków;oraz
 - (i) albo urodziły się po dacie, od której zakaz skarmiania przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków został faktycznie wprowadzony w życie; albo
 - (ii) urodziły się, były hodowane i pozostawały w stadach, w których nie potwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat;
 - 3. komórki jajowe/zarodki zostały pobrane, poddane obróbce i były przechowywane zgodnie z postanowieniami Załączników A i B do Dyrektywy 89/556/EWG.
- D. Import komórek jajowych/ zarodków bydła z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 5 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że:
 - 1. skarmianie zwierząt przeznaczonych do hodowli białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie;
 - 2. dotknięte bydło, oraz, w przypadku osobników żeńskich, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed, lub po, klinicznym początku choroby, jeżeli pozostają przy życiu w kraju lub regionie, jest uśmiercane i całkowicie niszczone;
 - 3. komórki jajowe/zarodki przeznaczone na eksport do Wspólnoty pochodzą od osobników żeńskich, które:
 - (a) są identyfikowane przy pomocy stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego odtworzenie ich drogi wstecz do matki oraz stada pochodzenia, jak również nie są potomstwem osobników żeńskich podejrzanych o BSE czy też osobników żeńskich z potwierdzonym przypadkiem BSE;
 - (b) nie są dotknięte BSE;

- (c) nie były podejrzewane o zakażenie BSE w momencie pobierania zarodków;
oraz
 - (i) albo urodziły się po dacie, od której zakaz skarmiania zwierząt przeznaczonych do hodowli białkami pochodzącymi od ssaków został faktycznie wprowadzony w życie;
 - (ii) albo nigdy nie były skarmiane białkami pochodzącymi od ssaków jak również urodziły się, były hodowane i pozostawały w stadach, w których nie potwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat, oraz które składają się wyłącznie z bydła urodzonego w gospodarstwie lub pochodzącego ze stada o równorzędnym statusie zdrowotnym;
4. komórki jajowe/zarodki zostały pobrane, poddane obróbce i były przechowywane zgodnie z postanowieniami Załączników A i B do Dyrektywy 89/556/EWG.

ROZDZIAŁ E

Import owiec i kóz

Owce i kozy importowane do Wspólnoty muszą spełniać wymagania, które zapewniają gwarancje zdrowotne równorzędne do tych wymaganych na mocy niniejszego rozporządzenia lub stosownie do niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ F

Import do Wspólnoty z krajów trzecich lub ich regionów, zaklasyfikowanych do kategorii 5, produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w Załączniku VIII, Rozdział C, zgodnie z artykułem 16 (3) jest zakazany jeżeli zawierają one lub zostały one uzyskane z następujących produktów lub materiału uzyskanego od przeżuwaczy:

- mięso mechanicznie odkostnione;
- fosforan (V) dwuwapniowy przeznaczony do skarmiania żywego inwentarza;
- żelatyna, chyba że jest wytwarzana ze skór;
- stopiony tłuszcz od przeżuwaczy oraz pochodne otrzymane od niego, chyba że zostały one wytworzone z oddzielonej tkanki tłuszczowej, która sama została uznana jako zdatna do spożycia przez ludzi, lub też wytworzone z surowców, które zostały przetworzone zgodnie z normami, o których mowa w Decyzji 1999/534/WE.

ROZDZIAŁ G

W przypadku importu produktów pochodzenia zwierzęcego z krajów trzecich lub ich regionów, które nie zostały zaklasyfikowane do kategorii 1, odpowiednie świadectwa, wymagane na mocy ustawodawstwa wspólnotowego, muszą zostać uzupełnione oświadczeniem podpisanym przez właściwe organy kraju produkcji, o następującej treści:

‘Niniejszy produkt pochodzenia zwierzęcego nie zawiera, ani nie został uzyskany z, materiału szczególnego ryzyka, zdefiniowanego w Załączniku V do Rozporządzenia (WE) Nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001r. ustanawiającego przepisy w zakresie zapobiegania, zwalczania oraz likwidacji pewnych zakaźnych encefalopatii gąbczastych, ani mięsa mechanicznie odkostnionego otrzymanego z kości głowy lub kręgosłupa bydła. Zwierzęta nie zostały poddane ubojowi po oszołomieniu przy użyciu gazu wstrzykiwanego do jamy czaszki lub nie zostały uśmiercone w sposób natychmiastowy tą samą metodą lub też nie zostały poddane ubojowi przez uszkodzenie, po oszołomieniu, centralnej tkanki nerwowej przy użyciu wysuwającego się przyrządu w kształcie bolca (przyrządu radical) wprowadzanego do jamy czaszki.’

ZAŁĄCZNIK X

LABORATORIA REFERENCYJNE, PRÓBOBRANIE ORAZ METODY BADAŃ LABORATORYJNYCH

ROZDZIAŁ A

Krajowe laboratoria referencyjne

1. Wyznaczone krajowe laboratorium referencyjne:

- (a) posiada do dyspozycji urządzenia oraz personel ekspercki pozwalający na wskazanie za każdym razem, a szczególnie gdy odnośna choroba pojawia się po raz pierwszy, typu oraz szczepu czynnika TSE, jak również pozwalający na potwierdzenie wyników otrzymywanych przez regionalne laboratoria diagnostyczne. W przypadku gdy nie jest ono w stanie zidentyfikować szczep-typ czynnika, należy ustanowić procedurę zapewniającą, że zadanie polegające na identyfikacji szczepu zostanie przekazane do wspólnotowego laboratorium referencyjnego;
- (b) weryfikuje metody diagnostyczne stosowane w regionalnych laboratoriach diagnostycznych;
- (c) jest odpowiedzialne za koordynację norm diagnostycznych i metod w ramach danego Państwa Członkowskiego. W tym celu, krajowe laboratorium referencyjne:
 - może dostarczać odczynniki diagnostyczne do laboratoriów zatwierdzonych przez dane Państwo Członkowskie;
 - kontroluje jakość wszystkich odczynników diagnostycznych stosowanych w danym Państwie Członkowskim;
 - okresowo organizuje testy porównawcze;
 - przechowuje izolaty czynników odnośnej choroby, lub odpowiadających tkanek zawierających takie czynniki, pochodzące z potwierdzonych przypadków w danym Państwie Członkowskim;
 - zapewnia potwierdzenie wyników otrzymanych w laboratoriach diagnostycznych wyznaczonych przez dane Państwo Członkowskie;
- (d) współpracuje z wspólnotowym laboratorium referencyjnym.

2. Jednakże, w drodze derogacji od punktu 1, Państwa Członkowskie, które nie posiadają krajowego laboratorium referencyjnego, korzystają z usług wspólnotowego laboratorium referencyjnego lub krajowych laboratoriów referencyjnych w innych Państwach Członkowskich.

3. Krajowymi laboratoriami referencyjnymi są:

Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling

Robert-Koch-Gasse 17

A-2340 Mödling

Belgia: CERVA-CODA-VAR

Centre d'Étude et de Recherches Vétérinaires et Agrochimiques

Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie

Veterinary and Agrochemical Research Centre

Groeselenberg 99

B-1180 Bruxelles

Dania: Danish Veterinary Laboratory

Bülowsvej 27

DK-1790 København V

Finlandia: Eläinääkintä-ja elintarvikelaitos

Hämeentie 57

FIN-00550 Helsinki

Francja: Agence Française de Sécurité Sanitaire des Aliments

Laboratoire de pathologie bovine

31, avenue Tony Garnier

BP 7033

F-69342 Lyon Cédex

Niemcy: Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere

Anstaltsteil Tübingen

Postfach 1149

D-72001 Tübingen

Grecja:

1. Department of Pathology, Faculty of Veterinary Medicine

University of Thessaloniki

Giannitson & Voutyra St.

GR-54627 Thessaloniki

2. Athens Centre of Veterinary Institutes

Laboratory of Pathology

25 Neapoleos St.

GR-14310 Athens

Irlandia: The Central Veterinary Research Laboratory

Abbotstown

Castleknock

Dublin 15

Ireland

Włochy: Istituto Zooprofilattico Sperimentale del Piemonte

Liguria e Valle D'Aosta

CEA

Via Bologna

I-148-10150 Torino

Luksemburg: CERVA-CODA-VAR

Centre d'Étude et de Recherches Vétérinaires et Agrochimiques

Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie

Veterinary and Agrochemical Research Centre

Groeselenberg 99

B-1180 Bruxelles

Holandia: Instituut voor Dierhouderij en Diergezondheid, ID-Lelystad

Edelhertweg 15

Postbus 65

8200 AB Lelystad

Netherlands

Portugalia: Laboratório Nacional de Investigação Veterinária

Estrada de Benfica, 701

P-1500 Lisboa

Hiszpania:

1. Laboratorio de la Facultad de Veterinaria
Departamento de Patología Animal (Anatomía Patológica)
Zaragoza
España
 2. Laboratorio Central de Veterinaria de Algete
Madrid
España
- Szwecja: The National Veterinary Institute
S-751 89 Uppsala
- Zjednoczone Królestwo: The Veterinary Laboratories Agency
Woodham Lane
New Haw
Addlestone
Surrey KT15 3NB
United Kingdom

ROZDZIAŁ B

Wspólnotowe laboratorium referencyjne

1. Wspólnotowym laboratorium referencyjnym dla chorób TSE jest:
The Veterinary Laboratories Agency
Woodham Lane
New Haw
Addlestone
Surrey KT15 3NB
United Kingdom
2. Wspólnotowe laboratorium referencyjne ma następujące funkcje i obowiązki:
 - (a) koordynacja, w porozumieniu z Komisją, metod stosowanych w Państwach Członkowskich do diagnozowania BSE, szczególnie poprzez:

- przechowywanie i dostarczanie odpowiadających tkanek zawierających czynnik, dla celów rozwijania i produkcji odnośnych testów diagnostycznych lub dla celów typowania szczepów czynnika;
 - dostarczanie wzorcowych surowic i innych odczynników referencyjnych do krajowych laboratoriów referencyjnych w celu znormalizowania testów i odczynników używanych w Państwach Członkowskich;
 - tworzenie i przechowywanie zbioru odpowiadających tkanek zawierających czynniki i szczepy chorób TSE;
 - organizowanie okresowych testów porównawczych procedur diagnostycznych na poziomie wspólnotowym;
 - gromadzenie i zestawianie danych i informacji dotyczących stosowanych metod diagnostycznych i wyników testów wykonanych we Wspólnocie;
 - opisywanie izolatów czynnika TSE najaktualniejszymi metodami w celu umożliwienia szerszego zrozumienia epidemiologii choroby;
 - podążanie za najnowszymi, światowymi trendami w zakresie nadzoru, epizootiologii i zapobiegania chorobom TSE;
 - przeprowadzanie ekspertyz dotyczących chorób prionowych w celu umożliwienia szybkiej diagnostyki różnicowej;
 - nabywanie dogłębnej wiedzy w zakresie przygotowywania i stosowania metod używanych do zwalczania i likwidacji chorób TSE;
- (b) aktywne uczestnictwo w diagnozowaniu ognisk chorób TSE w Państwach Członkowskich poprzez badanie próbek pobranych od zwierząt zarażonych TSE, przesłanych w celu potwierdzenia diagnozy, opisu oraz badań epidemiologicznych;
- (c) ułatwianie szkolenia lub przeszkalanie ekspertów w zakresie badań laboratoryjnych, mając na względzie harmonizację technik diagnostycznych w ramach Wspólnoty

ROZDZIAŁ C

Pobieranie próbek oraz przeprowadzanie badań laboratoryjnych

1. Pobieranie próbek i przeprowadzanie badań laboratoryjnych na obecność BSE u bydła
 - 1.1. Pobieranie próbek

Właściwe organy zapewnią, aby próbki były pobierane przy zastosowaniu metod oraz protokołów określonych w Podręczniku Norm dla Testów Diagnostycznych oraz Szczepionek Międzynarodowej Urząd ds. Zwalczania Epizootii (Office International des Epizooties – OIE), (zwanym następnie ‘Podręcznikiem’). W przypadku braku takich metod i protokołów, właściwe organy zapewnią, aby próbki były pobierane w sposób odpowiedni dla poprawnego stosowania testów.
 - 1.2. Przeprowadzanie badań laboratoryjnych
 - 1.2.1. Przypadki co do których zachodzą podejrzenia

Tkanki pochodzące od bydła, przekazane do badań laboratoryjnych zgodnie z

postanowieniami artykułu 12 (2) są poddawane badaniu histopatologicznemu w sposób określony w najnowszej edycji Podręcznika, z wyjątkiem przypadków gdy materiał ulega autolizie. W przypadku gdy wynik badania histopatologicznego jest nierozstrzygający lub ujemny bądź też w przypadku gdy materiał ulega autolizie, tkanki są poddawane badaniu przy zastosowaniu jednej spośród innych metod diagnostycznych, określonych w powyższym Podręczniku (immunocytochemia, *immuno-blotting* lub przedstawienie charakterystycznych włókienek przy zastosowaniu mikroskopii elektronowej)

1.2.2. Zwierzęta przebadane w ramach rocznego programu monitorowania

Bydło przebadane w ramach rocznego programu monitorowania w sposób określony w Załączniku III, Rozdziale A, punkcie I, oraz ukierunkowanego programu nadzoru w sposób określony w Załączniku III, Rozdziale A, Części III, jest badane przy zastosowaniu jednego z testów wyszczególnionych w punkcie 4.

W przypadku gdy wynik szybkiego testu jest nie rozstrzygający lub dodatni, tkanki są poddawane badaniu histopatologicznemu pnia mózgu w sposób określony w najnowszej edycji Podręcznika, z wyjątkiem przypadków gdy materiał ulega autolizie lub w jakikolwiek inny sposób nie nadaje się do badania histopatologicznego. W przypadku gdy wynik badania histopatologicznego jest nie rozstrzygający lub ujemny bądź też w przypadku gdy materiał ulega autolizie, tkanki są poddawane badaniu przy zastosowaniu jednej spośród innych metod diagnostycznych, określonych w punkcie 1.2.1.; jednakże, metoda ta nie może być taka sama jak metoda zastosowana w teście skriningowym.

1.3. Interpretacja wyników

Zwierzę przebadane w sposób opisany w punkcie 1.2.1. jest uważane za dodatni przypadek BSE, jeżeli wynik jednego z testów jest dodatni.

Zwierzę przebadane w sposób opisany w punkcie 1.2.2. jest uważane za dodatni przypadek BSE, jeżeli wynik testu skriningowego jest dodatni lub nierozstrzygnięty, oraz:

- wynik kolejnego badania histopatologicznego jest dodatni, lub
- wynik innej metody diagnostycznej wspomnianej w punkcie 1.2.1. jest dodatni.

2. Pobieranie próbek i przeprowadzanie badań laboratoryjnych na obecność choroby TSE u owiec i kóz

Pobieranie próbek i przeprowadzanie badań laboratoryjnych na obecność choroby TSE u owiec i kóz jest wykonywane zgodnie z metodami i protokołami ustanowionymi w najnowszej edycji Podręcznika.

Zasady dotyczące pobierania próbek i przeprowadzania badań laboratoryjnych na obecność BSE u owiec i kóz zostaną opracowane zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

3. Potwierdzenie obecności innych chorób TSE

Testy wykonane w celu potwierdzenia podejrzenia obecności choroby TSE innej niż te, o których mowa w punktach 1 i 2 obejmują co najmniej badanie histopatologiczne tkanki mózgu. Właściwe organy mogą również wymagać testów laboratoryjnych, takich jak testy immunocytochemiczne i immunodiagnostyczne na wykrycie włókienek związanych z trzęsawką, jeżeli uważa się to za konieczne. W każdym przypadku należy przeprowadzić co najmniej jedno inne badanie laboratoryjne,

zgodnie z poprzednim zdaniem, jeżeli wstępne badanie histopatologiczne jest ujemne. W przypadku pierwszego pojawienia się choroby należy przeprowadzić trzy testy.

4. Szybkie testy

Dla celów wykonywania testów zgodnie z artykułem 5 (3) i artykułem 6 (1), należy stosować następujące metody jako szybkie testy w rozumieniu niniejszego Rozporządzenia:

- Test Western blotting na wykrycie odpornego na proteazę fragmentu białka PrP^{Res} (test *Prionics Check*);
- Chemoluminiscencyjna ELISA wymagająca procedury ekstrakcyjnej oraz technika ELISA, stosująca wzmocniony odczynnik chemoluminiscencyjny (test *Enfer*);
- Sandwiczowe badanie immunologiczne na PrP^{Res} wykonane zgodnie z etapami denaturacji oraz koncentracji (test BIORADE).

5. Testy alternatywne

(Zostaną zdefiniowane)

ZAŁĄCZNIK XI
ŚRODKI PRZEJŚCIOWE

ŚRODKI PRZEJŚCIOWE, O KTÓRYCH MOWA W ARTYKULE 22

A. Dotyczące usuwania materiału szczególnego ryzyka

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby materiał szczególnego ryzyka wskazany poniżej był usuwany i niszczone zgodnie z punktami od 6 do 11.
 - (a) Następujące tkanki zostają wyszczególnione jako materiał szczególnego ryzyka:
 - (i) czaszka, włączając w to mózgowie oraz gałki oczne, migdałki, rdzeń kręgowy, oraz jelita od dwunastnicy do prostnicy od bydła niezależnie od wieku;
 - (ii) czaszka, włączając w to mózgowie i gałki oczne, migdałki oraz rdzeń kręgowy od owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub od tych, u których wyróżnił się stały siekacz, oraz śledziona od owiec i kóz niezależnie od wieku.
 - (b) Dodatkowo do materiału szczególnego ryzyka wymienionego w punkcie (a), następujące tkanki zostają wyszczególnione jako materiał szczególnego ryzyka w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz w Portugalii, z wyłączeniem Autonomicznego Regionu Wysp Azorskich:
 - (i) cała głowa, z wyłączeniem języka, włączając w to mózgowie, gałki oczne, zwój trójdzielnny oraz migdałki; grasica; śledziona oraz kręgosłup od bydła w wieku powyżej sześciu miesięcy, jak również jelita od dwunastnicy do prostnicy od bydła niezależnie od wieku;
 - (ii) kręgosłup, włączając w to zwoje nerwowe korzeni grzbietowych, pochodzący od bydła powyżej 30 miesięcy życia.
2. Materiał szczególnego ryzyka lub uzyskany z niego przetworzony materiał może zostać wysłany wyłącznie w celu dalszego spopielenia, zgodnie z punktem 11 lub, tam gdzie ma to zastosowanie, punktem 7 (b).
3. Państwa Członkowskie zapewnią, aby kości z głowy i kręgosłupa bydła, owiec i kóz nie były używane do produkcji mięsa mechanicznie odkostnionego.
4. Państwa Członkowskie zapewnią, aby uszkodzenie, po oszołomieniu, centralnej tkanki nerwowej przy użyciu wysuwającego się przyrządu w kształcie bolca (przyrządu radical) wprowadzanego do jamy czaszki nie było wykonywane na ich terytorium w stosunku do bydła, owiec lub kóz, których mięso przeznaczone jest do spożycia przez ludzi lub zwierzęta.
5. Materiał szczególnego ryzyka, o którym mowa w punkcie 1 (a) nie będzie importowany do Wspólnoty po 31 marca 2001r.

Produkty pochodzenia zwierzęcego wyszczególnione poniżej podlegają ograniczeniom w zakresie importu do Wspólnoty:

- świeże mięso: mięso zdefiniowane przez Dyrektywę 64/433/EWG,

- mięso mielone i wyroby mięsne: mięso mielone i wyroby mięsne zdefiniowane przez Dyrektywę 94/65/WE ⁽¹⁾;
- produkty mięsne: produkty mięsne zdefiniowane przez Dyrektywę 77/99/EWG ⁽²⁾;
- przetworzone białka zwierzęce, o których mowa w Dyrektywie 92/118/EWG;
- jelita bydłace, o których mowa w artykule 2 (b) podparagraf (v) Dyrektywy 77/99/EWG.

(a) W przypadku gdy powyżej wspomniane produkty pochodzenia zwierzęcego, zawierające materiał uzyskany od bydła, owiec lub kóz, są importowane do Wspólnoty po 31 marca 2001r. z krajów trzecich lub ich regionów, świadectwom zdrowia powinno towarzyszyć oświadczenie podpisane przez właściwe organy kraju produkcji, o następującym brzmieniu:

„Niniejszy produkt pochodzenia zwierzęcego nie zawiera, ani nie został uzyskany z jakiegokolwiek produktu, o którym mowa w Rozdziale F Załącznika IX do Rozporządzenia (WE) Nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001r. ustanawiającego przepisy w zakresie zapobiegania, zwalczania oraz likwidacji pewnych zakaźnych encefalopatii gąbczastych, ani z materiału szczególnego ryzyka, zdefiniowanego w Załączniku V do tego Rozporządzenia, wyprodukowanego po 31 marca 2001r., ani też mięsa mechanicznie odkostnionego otrzymanego z kości głowy lub kręgosłupa bydła, owiec lub kóz, wyprodukowanego po 31 marca 2001r. Po 31 marca 2001r. zwierzęta nie zostały poddane ubojowi po oszołomieniu przy użyciu gazu wstrzykiwanego do jamy czaszki lub nie zostały uśmiercone tą samą metodą lub też nie zostały poddane ubojowi przez uszkodzenie, po oszołomieniu, centralnej tkanki nerwowej przy użyciu wysuwającego się przyrządu w kształcie bolca (przyrządu radical) wprowadzanego do jamy czaszki.”

(b) Każde odniesienie do „produktów pochodzenia zwierzęcego” oznacza produkty pochodzenia zwierzęcego wyszczególnione w niniejszym punkcie i nie dotyczy produktów pochodzenia zwierzęcego zawierających lub uzyskanych z takich produktów pochodzenia zwierzęcego.

6. Punkt 5 ma zastosowanie wyłącznie do importu z krajów trzecich:

- (a) które nie przedłożyły dokumentacji na poparcie swoich wniosków o wyłączenie spod takich przepisów;
- (b) które przedłożyły taką dokumentację, ale dla której wynik oceny ryzyk określających wszystkie potencjalne czynniki ryzyka jest mimo wszystko niezadowolający.

7. Państwa Członkowskie przeprowadzają częste inspekcje w celu weryfikacji poprawnego wdrożenia niniejszego Załącznika oraz zapewniają, aby podjęto środki mające na celu uniknięcie skażenia, w szczególności w rzeźniach, zakładach rozbioru, zakładach przetwarzających odpady zwierzęce, zakładach przetwarzających materiał wysokiego ryzyka lub obiektach zatwierdzonych przez Państwa Członkowskie zgodnie z artykułem 7 Dyrektywy 90/667/EWG, punktach sprzedaży klientowi, grzebowiskach oraz innych

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 94/65/WE z dnia 14 grudnia 1994r. ustanawiająca wymogi w zakresie produkcji i umieszczania na rynku mięsa mielonego i wyrobów mięsnych (Dz.U. Nr L 368, 31.12.1994r., str. 10).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na wewnątrzwspólnotowy handel produktami mięsnymi (Dz.U. Nr L 26, 31.01.1977r., str. 85). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Dyrektywy Rady 97/76/WE (Dz.U. Nr L 10, 16.01.1998r., str. 25).

obiektach do przechowywania lub spopielenia. Państwa Członkowskie w szczególności utworzą system zapewniający i sprawdzający, że:

- (a) materiał szczególnego ryzyka używany do produkcji produktów, o których mowa w artykule 1 (2) jest używany wyłącznie w dozwolonych celach;
- (b) materiał szczególnego ryzyka, szczególnie gdy usuwanie ma miejsce w zakładach lub obiektach innych niż rzeźnie, jest całkowicie oddzielany od innych odpadów nie przeznaczonych do spopielenia, jest gromadzony oddzielnie oraz jest usuwany zgodnie z punktem I oraz punktami od 8 do 11. Państwa Członkowskie mogą zdecydować o zezwoleniu na wysyłkę głów lub tusz zawierających materiał szczególnego ryzyka do innego Państwa Członkowskiego, po uzyskaniu zgody tego innego Państwa Członkowskiego na otrzymanie takiego materiału i zatwierdzeniu przez nie warunków szczególnych odnoszących się do takiego transportu.

8. Państwa Członkowskie zapewnią, aby materiał szczególnego ryzyka był usuwany w:

- (a) rzeźniach;
- (b) zakładach rozbioru, zakładach przetwarzających materiał wysokiego ryzyka lub obiektach, o których mowa w artykułach 3 i 7 Dyrektywy 90/667/EWG, pod nadzorem wyznaczonego przedstawiciela ustanowionego przez właściwe organy. Takie zakłady są zatwierdzane dla takiego celu przez właściwe organy.

Jednakże, kręgosłup może być usuwany w konsumenckich punktach sprzedaży, znajdujących się na ich terytorium.

W przypadku gdy materiał szczególnego ryzyka nie został usunięty u martwych zwierząt, które nie zostały poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi, części ciała zawierające materiał szczególnego ryzyka lub całe ciało muszą być traktowane jako materiał szczególnego ryzyka.

9. Państwa Członkowskie zapewnią, aby cały materiał szczególnego ryzyka został zabarwiony barwnikiem oraz, odpowiednio, oznaczony markerem natychmiast podczas usuwania, oraz całkowicie zniszczony:

- (a) w drodze spopielenia bez obróbki wstępnej; lub,
- (b) pod warunkiem, że barwnik lub marker pozostaje wykrywalny, po obróbce wstępnej:
 - (i) zgodnie z systemami opisanymi w Rozdziałach od I do IV, VI i VII Załącznika do Decyzji 92/562/EWG:
 - w drodze spopielenia,
 - w drodze spopielenia zbiorczego;
 - (ii) zgodnie co najmniej z normami, o których mowa w Załączniku I do Decyzji Rady 1999/534/WE, przez zakopanie w zatwierdzonym grzebowisku.

10. Państwa Członkowskie mogą ustanowić derogacje od postanowień punktów 8 i 9 w celu umożliwienia spopielenia lub zagrzebywania materiału szczególnego ryzyka lub całych ciał, bez wcześniejszego zabarwienia, lub, odpowiednio, usunięcia materiałów szczególnego ryzyka, w okolicznościach wyszczególnionych w artykule 3 (2) Dyrektywy 90/667/EWG oraz przy zastosowaniu metody która wyklucza ryzyko przeniesienia TSE i która jest zatwierdzona i weryfikowana przez właściwe organu, w szczególności gdy zwierzęta zdechły lub zostały zabite w ramach środków zwalczania chorób.

11. Państwa Członkowskie mogą wysyłać materiał szczególnego ryzyka lub materiał będący wynikiem jego przetworzenia do innych Państw Członkowskich w celu spopielenia zgodnie z warunkami ustanowionymi w artykule 4 (2) Decyzji Komisji 97/735/WE, tam gdzie ma to zastosowanie.

Punkt ten może zostać zmieniony na wniosek Państwa Członkowskiego w celu umożliwienia wysyłki materiału szczególnego ryzyka lub materiału będącego wynikiem jego przetworzenia do krajów trzecich w celu spopielenia, po przyjęciu warunków regulujących taki eksport.

B. Dotyczące badań statystycznych

Badanie statystyczne, o którym mowa w artykule 22 musi obejmować wszystkie zwierzęta, o których mowa w Załączniku III, Rozdziale A, Sekcji I, punktach 1.1 i 1.2.

Niniejszy przepis, obowiązujący przez okres jednego roku, może zostać zrewidowany w świetle nabytego doświadczenia w ciągu pierwszych sześciu miesięcy.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) Nr 1248/2001

z dnia 22 czerwca 2001r.

zmieniające Załączniki III, X i XI do Rozporządzenia (WE) Nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady odnośnie nadzoru epidemiologicznego oraz przeprowadzania testów w kierunku zakaźnych gąbczastych encefalopatii

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Rozporządzenie (WE) Nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001r. ustanawiające przepisy w zakresie zapobiegania, zwalczania oraz likwidacji określonych zakaźnych gąbczastych encefalopatii ⁽¹⁾, a w szczególności zaś jego artykuły 20 (2) i 23,

Zważywszy, że:

- (1) Szczegółowe zasady odnoszące się do monitorowania zakaźnych gąbczastych encefalopatii (TSE) u bydła, owiec i kóz zostały ustanowione w Załączniku III do Rozporządzenia (WE) Nr 999/2001. Zasady takie obejmują systematyczne poddawanie testom bydła powyżej 30 miesiąca życia wprowadzanego do łańcucha pokarmowego oraz losowe poddawanie testom bydła powyżej 30 miesiąca życia nie wprowadzanego do łańcucha pokarmowego. Dodatkowo, wszystkie sztuki bydła poddane ubojowi z konieczności w wyniku wypadku lub stwierdzenia choroby powinny zostać poddane testom w ramach systemu „powyżej trzydziestu miesięcy” (OMTS). Owce i kozy z objawami klinicznymi TSE są poddawane czynnemu nadzorowi.
- (2) Uwzględniając wykrycie gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) u dwóch sztuk bydła w wieku 28 miesięcy w ramach rutynowych testów zwierząt poddanych ubojowi z konieczności oraz w celu budowy systemu wczesnego ostrzegania o nagłym wystąpieniu niekorzystnych tendencji w zachorowalności na BSE u młodszych zwierząt, granica wieku powinna zostać obniżona do 24 miesięcy dla zwierząt należących do niektórych populacji objętych ryzykiem.
- (3) W ramach monitorowania przeprowadzonego podczas pierwszego trymestru roku 2001, stwierdzono dodatnie przypadki BSE we wszystkich Państwach Członkowskich za wyjątkiem Grecji, Luksemburga, Austrii, Finlandii i Szwecji. Liczba bydła należącego do niektórych grup ryzyka przetestowanego w powyższych Państwach Członkowskich wynosiła: 248 w Grecji, 763 w Luksemburgu, 3295 w Austrii, 4527 w Finlandii i 8254 w Szwecji.
- (4) W swojej opinii z 6 lipca 2000r. dotyczącej geograficznego ryzyka BSE (GBR), Naukowy Komitet Sterujący (SSC) stwierdził, że poziom GBR dla Luksemburga wynosi III (BSE potwierdzona na niskim poziomie) a poziom GBR dla Austrii, Finlandii i Szwecji wynosi II (BSE nieprawdopodobne, ale niewykluczone). Grecja nie przedłożyła dokumentacji do przeprowadzenia oceny, odwołując się do prawnej i technicznej niepewności.

⁽¹⁾ Dz. U. nr L 147 z 31.05.2001, str. 1.

- (5) W świetle monitorowania przeprowadzonego w Austrii, Finlandii i Szwecji oraz oceny SSC, obecność BSE w tych Państwach Członkowskich jest nieprawdopodobna, ale niewykluczona. W razie istnienia, BSE zostałyby najprawdopodobniej stwierdzone poprzez badanie bydła, które padło w gospodarstwach, które zostały poddane ubojowi z konieczności lub, u którego stwierdzono chorobę podczas uboju. Powinno się, zatem zezwolić takim Państwom Członkowskim na obniżenie liczby dokonywanych testów u zdrowego bydła poddawanego ubojowi.
- (6) Wobec dodatkowych informacji dotyczących występowania BSE w Zjednoczonym Królestwie, poddawanie testom w ramach OTMS powinno zostać rozszerzone tak, aby objąć wszystkie zwierzęta urodzone w ciągu roku od rzeczywistego wdrożenia zakazu skarmiania.

Inne sztuki bydła poddane ubojowi w ramach OTMS powinny być poddawane testom w sposób losowy.
- (7) Należy zezwolić Państwom Członkowskim na przeprowadzanie testów innych sztuk bydła na zasadzie dobrowolności, w szczególności, gdy uważa się, że takie zwierzęta stanowią wyższe ryzyko, pod warunkiem, że testy takie nie naruszają handlu.
- (8) Należy wyjaśnić środki podjęte w następstwie poddawania testom bydła jak również wprowadzić środki w celu zapobieżenia wprowadzania do łańcucha pokarmowego człowieka tusz potencjalnie skażonych przez tusze, które uznano za dodatnie na podstawie testów.
- (9) Należy wprowadzić losowo szybkie testy poubojowe w celu wzmocnienia wykrywania trzęsawki u owiec i kóz. W celu uzyskania pełniejszego obrazu sytuacji, należy dokonać losowego pobrania próbek u dwóch różnych populacji docelowych: zwierzęta padłe w gospodarstwach oraz zwierzęta poddane ubojowi.
- (10) W Państwach Członkowskich o małym krajowym pogłowie owiec i kóz trudno jest przeprowadzić statystycznie istotne pobranie próbek w obu grupach docelowych. Należy, zatem zezwolić takim Państwom Członkowskim na stosowanie mniejszej liczby próbek, ale skierowanie ich do zwierząt, u których prawdopodobieństwo znalezienia dodatnich przypadków jest największe.
- (11) Uwzględniając znaczenie odporności genetycznej w rozwoju klinicznym trzęsawki oraz możliwość wykorzystania programów hodowlanych w zapobieganiu, zwalczaniu i likwidacji trzęsawki, należy określić genotyp wszystkich przypadków trzęsawki a wszystkie przypadki, w których stwierdzi się odporne genotypy powinny zostać poddane typowaniu szczepów.
- (12) Należy uaktualnić listę krajowych laboratoriów referencyjnych.
- (13) W następstwie wprowadzenia szybkich testów w programach monitorowania owiec i kóz należy ustanowić odpowiednie metody oraz metodyki diagnostyczne. Ponadto, należy uaktualnić metody i metodyki diagnostyczne ustanowione dla bydła.
- (14) Stosownie do artykułu 22 Rozporządzenia (WE) Nr 999/2001, rozstrzygające badanie statystyczne jest wykorzystywane do potwierdzania lub obalania wyników analizy ryzyka przeprowadzanej jako pierwszy krok w określaniu statusu BSE państwa lub regionu. Kryteria minimalne odnoszące się do badania statystycznego są ustanowione w Części B Załącznika XI. Wobec niższego ryzyka w zakresie BSE w Austrii, Finlandii i Szwecji, jak zostało to oszacowane przez SSC, oraz wobec zaangażowanych nieproporcjonalnych zasobów, należy przewidzieć derogację dla takich Państw

Członkowskich, aby wyłączyć z badań zwierzęta padłe w gospodarstwach na odległych obszarach o małej gęstości zwierząt.

- (15) W celu uzyskania przejrzystości należy uchylić Decyzję Komisji 98/272/WE ⁽²⁾ w sprawie nadzoru epidemiologicznego w kierunku zakaźnych gąbczastych encefalopatii, ostatnio zmienioną Decyzją 2001/8/WE ⁽³⁾, oraz Decyzję Komisji 2000/764/WE ⁽⁴⁾ w sprawie badań bydła w kierunku gąbczastej encefalopatii bydła, zmienioną Decyzją 2001/8/WE.
- (16) Środki przewidziane w niniejszym Rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJĘŁA NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Rozporządzenie (WE) Nr 999/2001 zostaje zmienione w sposób następujący:

1. Treść Załącznika III zostaje zastąpiona treścią Załącznika I do niniejszego Rozporządzenia.
2. Treść Załącznika X, Rozdział A, punkt 3, zostaje zastąpiona treścią Załącznika II do niniejszego Rozporządzenia.
3. Treść Załącznika X, Rozdział C, zostaje zastąpiona treścią Załącznika III do niniejszego Rozporządzenia.
4. Treść Załącznika XI, Rozdział B, zostaje zastąpiona treścią Załącznika IV do niniejszego Rozporządzenia.

Artykuł 2

1. Decyzje 98/272/WE oraz 2000/764/WE zostają uchylone.
2. Odniesienia do uchylonych Decyzji powinny być rozumiane jako odniesienia do Rozporządzenia (WE) Nr 999/2001. W szczególności, odniesienia do Załącznika IV A Decyzji 98/272/WE powinny być rozumiane jako odniesienia do Załącznika X, Rozdziału C, punktu 4, do Rozporządzenia (WE) Nr 999/2001.

Artykuł 3

Niniejsze Rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

⁽²⁾ Dz. U. nr L 122 z 24.04.1998, str. 59.

⁽³⁾ Dz. U. nr L 2 z 05.01.2001, str. 28.

⁽⁴⁾ Dz. U. nr L 305 z 06.12.2000, str. 28.

Ma ono zastosowanie od dnia 1 lipca 2001r. Jednakże, postanowienia Załącznika III, Rozdział A, sekcja II, do Rozporządzenia (WE) Nr 999/2001, w postaci ustanowionej w Załączniku I do niniejszego Rozporządzenia, mają zastosowanie od 1 stycznia 2002r.

Postanowienia Załącznika III do Rozporządzenia (WE) Nr 999/2001, w postaci ustanowionej w Załączniku I do niniejszego Rozporządzenia, zostaną poddane przeglądowi w świetle wyników otrzymanych podczas pierwszych sześciu miesięcy monitorowania.

Niniejsze Rozporządzenie jest wiążące w całej swojej rozciągłości, jak również jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 czerwca 2001r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK III

SYSTEM MONITOROWANIA

ROZDZIAŁ A

I. MONITOROWANIE BYDŁA

1. Uwagi ogólne

Monitorowanie bydła jest przeprowadzane zgodnie z metodami laboratoryjnymi ustanowionymi w Załączniku X, Rozdziale C, punkcie 3.1(b).

2. Monitorowanie zwierząt poddawanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi

2.1. Wszystkie sztuki bydła powyżej 24 miesiąca życia:

- poddawane „specjalnemu ubojowi z konieczności”, określone w artykule 2 (n) Dyrektywy Rady 64/433/EWG ⁽⁵⁾, lub
- poddawane ubojowi zgodnie z postanowieniami Załącznika I, Rozdziału VI, punkt 28 (c), do Dyrektywy 64/433/EWG,

są poddawane testom w kierunku BSE.

2.2. Wszystkie sztuki bydła powyżej 30 miesiąca życia poddawane ubojowi w celu spożycia przez ludzi, są poddawane testom w kierunku BSE.

2.3. W drodze derogacji od punktu 2.2, a także w odniesieniu do bydła urodzonego, hodowanego i poddanego ubojowi na ich terytorium, Austria, Finlandia i Szwecja mogą podjąć decyzję o poddaniu badaniom wyłącznie próbek losowych. Próbki powinny być pobrane, od co najmniej 10 000 zwierząt na rok.

3. Monitorowanie zwierząt nie poddawanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi

Sztuki bydła w wieku powyżej 24 miesięcy, które padły lub zostały zabite, ale które nie zostały:

- zabite w celu zniszczenia stosownie do Rozporządzenia Komisji (WE) Nr 716/962 ⁽⁶⁾,
- zabite w ramach zwalczania choroby, takiej jak pryszczycyca,
- poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi,

są losowo poddawane testom w kierunku BSE. Liczebność prób nie powinna być mniejsza niż liczebność prób wskazana w tabeli. Pobieranie próbek musi być reprezentatywne dla każdego regionu i dokonywane w sposób ciągły.

⁽⁵⁾ Dz. U. nr L 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁽⁶⁾ Dz. U. nr L 99 z 20.04.1996, str. 14.

Całkowita populacja powyżej 24 miesięcy	Wielkość prób (*)	Całkowita populacja powyżej 24 miesięcy	Wielkość prób (*)
100.000	950	4.500.000	6.000
200.000	1.550	5.000.000	6.500
300.000	1.890	5.500.000	7.000
400.000	2.110	6.000.000	7.500
500.000	2.250	6.500.000	8.000
600.000	2.360	7.000.000	8.500
700.000	2.440	7.500.000	9.000
800.000	2.500	8.000.000	9.500
900.000	2.550	8.500.000	10.000
1.000.000	2.590	9.000.000	10.500
1.500.000	3.000	9.500.000	11.000
2.000.000	3.500	10.000.000	11.500
2.500.000	4.000	10.500.000	12.000
3.000.000	4.500	11.000.000	12.500
3.500.000	5.000	11.500.000	13.000
4.000.000	5.500	12.000.000	13.500

(*)Wielkość prób została obliczona w celu wykrycia występowania 0,1% przy wiarygodności 95% w podgrupach, o których mowa w punkcie 3, opartej na założeniu, że proporcja tej podgrupy w całkowitej populacji była powyżej 24 miesiąca życia stanowi 1%. W przypadku, gdy liczebność całkowitej populacji była powyżej 24 miesiąca życia wynosi 1 500 000 zwierząt lub więcej, wielkość prób została zwiększona o 500 próbek na każde 500 000 zwierząt jako proporcjonalne dostosowanie, tak, aby uwzględnić większe prawdopodobieństwo wahań ryzyka związanego z BSE w ramach populacji.

4. Monitorowanie zwierząt zakupionych w celu zniszczenia stosownie do Rozporządzenia (WE) Nr 716/96

- 4.1. Wszystkie zwierzęta poddawane ubojowi z konieczności lub, u których stwierdzono chorobę podczas badania przedubojowego są poddawane testom w kierunku BSE.
- 4.2. Wszystkie zwierzęta urodzone pomiędzy 1 sierpnia 1996r. a 1 sierpnia 1997 r. są poddawane testom w kierunku BSE.
- 4.3. Próba losowa obejmująca rocznie, co najmniej 50 000 zwierząt ze zwierząt nie objętych postanowieniami punktów 4.1 lub 4.2, jest poddawana testom w kierunku BSE.

5. Monitorowanie innych zwierząt

Dodatkowo oprócz testów, o których mowa w punktach od 2 do 4, Państwa Członkowskie mogą na zasadzie dobrowolności zdecydować o poddaniu testom innych sztuk bydła na ich terytorium, w szczególności w przypadku, gdy zwierzęta takie pochodzą z krajów z rodzimymi przypadkami BSE, gdy spożywały potencjalnie skażone środki żywienia zwierząt bądź też, które urodziły się lub wywodzą się od matek zakażonych BSE.

6. Środki podjęte w następstwie testów

- 6.1. W przypadku, gdy zwierzę poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi jest poddawane testom w kierunku BSE, oznakowanie zdrowotności przewidziane w Rozdziale XI Załącznika I do Dyrektywy 64/433/EWG nie jest umieszczane na tuszy takiego zwierzęcia do momentu uzyskania ujemnego wyniku w szybkim teście.
- 6.2. Państwa Członkowskie mogą dokonywać derogacji od postanowień punktu 6.1 w przypadku, gdy istnieje w rzeźni oficjalny system zapewniający, że żadna część badanych zwierząt noszących znak zdrowotności nie opuszcza rzeźni do momentu uzyskania ujemnego wyniku w szybkim teście.
- 6.3. Wszystkie części tuszy zwierzęcej poddane testom w kierunku BSE, włączając w to skórę pozostają pod urzędową kontrolą do momentu uzyskania ujemnego wyniku w szybkim teście, chyba, że zostaną one zniszczone zgodnie z postanowieniami Załącznika V, punkt 3 lub 4.
- 6.4. Wszystkie części tuszy zwierzęcej, dla którego uzyskano dodatni wynik w szybkim teście, włączając w to skórę są niszczone zgodnie z postanowieniami Załącznika V, punkt 3 lub 4, oprócz materiału, który zostaje zatrzymany w związku z rejestrami przewidzianymi w Rozdziale B, Sekcji III.
- 6.5. W przypadku, gdy dla zwierzęcia poddanego ubojowi w celu spożycia przez ludzi uzyskany zostanie dodatni wynik w szybkim teście, należy zniszczyć dodatkowo przynajmniej tuszę bezpośrednio poprzedzającą tuszę, z dodatnim wynikiem testu, jak również dwie tusze bezpośrednio następujące po tuszy, z dodatnim wynikiem testu, z tej samej linii ubojowej, zgodnie z punktem 6.4, oprócz tuszy z dodatnim wynikiem testu.
- 6.6. Państwa Członkowskie mogą ustanowić derogację od postanowień punktu 6.5 w przypadku istnienia w rzeźni systemu zapobiegającego skażeniu pomiędzy tuszami.

II. MONITOROWANIE OWIEC I KÓZ

1. Uwagi ogólne

Monitorowanie owiec i kóz jest przeprowadzane zgodnie z metodami laboratoryjnymi ustanowionymi w Załączniku X, Rozdziale C, punkcie 3.2 (b).

2. Monitorowanie zwierząt poddawanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi

Zwierzęta w wieku powyżej 18 miesięcy, poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi, są poddawane testom zgodnie z liczbą prób wskazaną w tabeli. Pobranie próbek musi być reprezentatywne dla każdego regionu i pory roku. Dobór próbek musi zostać tak zaplanowany, aby unikał zwiększonej reprezentacji jakiegokolwiek grupy odnośnie pochodzenia, gatunku, wieku, rasy, typu produkcyjnego lub jakiegokolwiek innej cechy. Wiek zwierząt oszacowuje się w oparciu o uzębienie, oczywiste oznaki dojrzałości lub inne wiarygodne informacje. Należy unikać wielokrotnego pobierania próbek w tym samym stadzie, tam gdzie jest to możliwe.

Całkowita liczba zwierząt poddanych ubojowi powyżej 18 miesięcy życia	Minimalna wielkość prób, zwierzęta poddane ubojowi (*)
5 000	4 750
10 000	7 760
15 000	9 470

20 000	10 540
25 000	11 270
30 000	11 790
40 000	12 490
50 000	12 940
60 000	13 260
70 000	13 490
80 000	13 660
90 000	13 800
100 000	13 910
150 000	14 250
200 000	14 430
250 000	14 540
300 000	14 610
350 000	14 660
400 000	14 700
450 000	14 730
500 000	14 760
600 000	14 790
700 000	14 820
800 000	14 840
900 000	14 850
1 000 000	14 870
1 100 000	14 880
1 200 000	14 890
1 300 000	14 890
1 400 000	14 900
1 500 000	14 900
1 600 000	14 910
1 700 000	14 910
1 800 000	14 920
1 900 000	14 920
2 000 000	14 920
2 100 000	14 920
2 200 000 lub więcej	14 930

(*) Wielkość prób została obliczona w celu wykrycia występowania 0,02 % przy wiarygodności 95% dla zwierząt poddanych ubojowi.

3. Monitorowanie zwierząt nie poddawanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi

Zwierzęta w wieku powyżej 18 miesięcy, które padły lub zostały zabite, ale które nie zostały:

- zabite w ramach zwalczania choroby, takiej jak pryszczycza,
- poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi,

są poddawane testom zgodnie z liczbą próbek wskazaną w tabeli. Pobieranie próbek musi być reprezentatywne dla każdego regionu i pory roku. Dobór próbek musi zostać tak zaplanowany, aby unikał zwiększonej reprezentacji jakiegokolwiek grupy odnośnie pochodzenia, gatunku, wieku, rasy, typu produkcyjnego lub jakiegokolwiek innej cechy. Wiek zwierząt oszacowuje się w oparciu o uzębienie, oczywiste oznaki dojrzałości lub inne wiarygodne informacje. Należy unikać wielokrotnego pobierania próbek w tym samym stadzie, tam gdzie jest to możliwe.

Całkowita liczba zwierząt w wieku powyżej 18 miesięcy (*)	Minimalna wielkość prób, zwierzęta padłe (**)
100.000	950
200 000	1 550
300 000	1 890
400 000	2 110
500 000	2 250
600 000	2 360
700 000	2 440
800 000	2 500
900 000	2 550
1 000 000	2 590
1 500 000 lub więcej	3 000

(*) W przypadku, gdy całkowita liczba owiec i kóz powyżej 18 miesiąca życia nie jest znana, należy w zastępstwie oprzeć się na całkowitej liczbie „maciorek i młodych owiec dopuszczanych do tryka” oraz „kóz, które wydały już potomstwo i kóz dopuszczonych”.

(**) Wielkość prób została obliczona w celu wykrycia występowania 0,1 % przy wiarygodności 95% dla zwierząt padłych, opartej na założeniu, że proporcja zwierząt padłych w całkowitej populacji owiec i kóz powyżej 18 miesięcy życia stanowi 1 %.

4. Monitorowanie w Państwach Członkowskich posiadających małe populacje owiec i kóz

Państwa Członkowskie, w przypadku, gdy całkowita liczba owiec i kóz powyżej 18 miesiąca życia wynosi 500 000 lub mniej mogą, w drodze derogacji od pobierania próbek

przewidzianego w punktach 2 i 3, podjąć decyzję o monitorowaniu następującej, łączonej podgrupy:

- (a) zwierząt w wieku powyżej 18 miesięcy, które padły lub zostały zabite, ale które nie zostały:
 - zabite w ramach zwalczania choroby, takiej jak pryszczycza,
 - poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi („padłe zwierzęta”); oraz
- (b) zwierząt w wieku powyżej 18 miesięcy, których wygląd sugeruje stan chronicznego wycieńczenia („chronicznie wycieńczone zwierzęta”).

Liczebność prób corocznie poddawanych testom w każdym Państwie Członkowskim pochodzących z powyższej łączonej podgrupy nie jest mniejsza niż liczebność prób wskazana w tabeli.

Pobieranie próbek musi być reprezentatywne dla każdego regionu i pory roku. Dobór próbek musi zostać tak zaplanowany, aby unikał zwiększonej reprezentacji jakiegokolwiek grupy odnośnie pochodzenia, gatunku, wieku, rasy, typu produkcyjnego lub jakiegokolwiek innej cechy. W przypadku pobierania próbek od zwierząt martwych, wiek zwierząt jest oszacowywany w oparciu o uzębienie, oczywiste oznaki dojrzałości lub inne wiarygodne informacje. W przypadku pobierania próbek od chronicznie wycieńczonych zwierząt, wyłącznie zwierzęta zbadane przez urzędowego lekarza weterynarii, oraz w odniesieniu, do których wiek i objawy kliniczne są dobrze udokumentowane, są dobierane do pobierania próbek. Należy unikać wielokrotnego pobierania próbek w tym samym stadzie, tam gdzie jest to możliwe.

Całkowita liczba owiec i kóz w wieku powyżej 18 miesięcy (*)	Minimalna wielkość prób, zwierzęta padłe i chronicznie wycieńczone
10.000	100
20 000	200
30 000	300
40 000	400
50 000	500
60 000	600
70 000	700
80 000	800
90 000	900
100 000	950
200 000	1 550
300 000	1 890
400 000	2 110
500 000	2 250

(*) W przypadku, gdy całkowita liczba owiec i kóz powyżej 18 miesięcy życia nie jest znana, należy w zastępstwie oprzeć się na całkowitej liczbie „maciorek i młodych owiec dopuszczanych do tryka” oraz „kóz, które wydały już potomstwo i kóz dopuszczonych”.

5. Monitorowanie innych zwierząt

Dodatkowo oprócz programów monitorowania ustanowionych w punktach od 2 do 4, Państwa Członkowskie mogą na zasadzie dobrowolności dokonywać monitorowania innych zwierząt, w szczególności:

- zwierząt wykorzystywanych w produkcji mleka,
- zwierząt pochodzących z krajów z rodzimymi przypadkami chorób TSE,
- zwierząt, które spożywały potencjalnie skażone środki żywienia zwierząt,
- zwierząt urodzonych lub wywodzących się od matek zarażonych TSE,
- zwierząt ze stad dotkniętych TSE.

6. Środki podjęte w następstwie testów przeprowadzonych u owiec i kóz

Wszystkie części tuszy zwierzęcia poddanego testom, włączając w to skórę pozostają pod urzędową kontrolą do momentu uzyskania ujemnego wyniku w szybkim teście, chyba, że zostaną one zniszczone zgodnie z postanowieniami Załącznika V, punkt 3 lub 4.

Wszystkie części tuszy zwierzęcia, dla którego uzyskano dodatni wynik w szybkim teście, włączając w to skórę są niszczone zgodnie z postanowieniami Załącznika V, punkt 3 lub 4, oprócz materiału, który zostaje zatrzymany w związku z rejestrami przewidzianymi w Rozdziale B, Sekcji III.

7. Genotypowanie

Należy oznaczyć genotyp białka prionowego dla każdego dodatniego przypadku TSE u owiec. Komisja jest natychmiast informowana o przypadkach TSE stwierdzonych u odpornych genotypów (owce z genotypami, które kodują alaninę na obu allelach w kodonie 136, argininę na obu allelach w kodonie 154 i argininę na obu allelach w kodonie 171). Tam, gdzie jest to możliwe, przypadki takie są poddawane typowaniu szczepów. W przypadku, gdy typowanie szczepów takich przypadków nie jest możliwe, stado pochodzenia oraz wszystkie pozostałe stada, w których zwierzę przebywało, zostaną poddane wzmocnionemu monitorowaniu w celu wykrycia innych przypadków choroby TSE dla potrzeb typowania szczepów.

ROZDZIAŁ B

I. INFORMACJE PRZEDSTAWIANE W RAPORTACH PRZYGOTOWANYCH PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE

1. Liczba podejrzanych przypadków przypadających na poszczególne gatunki zwierząt poddanych ograniczeniom w zakresie przemieszczania zgodnie z artykułem 12 (1).
2. Liczba podejrzanych przypadków przypadających na poszczególne gatunki zwierząt poddanych badaniu laboratoryjnemu zgodnie z postanowieniami artykułu 12 (2) oraz wyniki badania.
3. Liczba stad, w których stwierdzono i zbadano, stosownie do postanowień artykułu 12 (1) i (2), podejrzane przypadki owiec i kóz.

4. Szacowana liczebność każdej podgrupy, o której mowa w Rozdziale A, Sekcji I, punktach 3 i 4.
5. Liczba sztuk bydła poddanych testom w ramach każdej podgrupy w sposób określony w Rozdziale A, Sekcji I, punktach od 2 do 5, metoda doboru próbek oraz wyniki testów.
6. Szacowana liczebność takich podgrup, o których mowa w Rozdziale A, Sekcji II, punktach od 2 do 4, które zostały dobrane do pobierania próbek.
7. Liczba owiec i kóz oraz stad poddanych testom w ramach każdej podgrupy w sposób opisany w Rozdziale A, Sekcji II, punktach od 2 do 5, metoda doboru próbek oraz wyniki testów.
8. Liczba, rozpiętość wiekowa oraz rozmieszczenie geograficzne dodatnich przypadków BSE i trzęsawki. Państwo pochodzenia, jeżeli jest innym państwem, niż sporządzający raport, dodatnich przypadków BSE i trzęsawki. Liczba oraz rozmieszczenie geograficzne stad dodatnich w kierunku trzęsawki. Rok oraz, w przypadku, gdy jest to możliwe, miesiąc urodzenia powinny zostać podane dla każdego przypadku BSE.
9. Dodatnie przypadki TSE potwierdzone u zwierząt innych niż bydło, owce oraz kozy.

II. INFORMACJE PRZEDSTAWIANE W STRESZCZENIU PRZYGOTOWANYM PRZEZ KOMISJĘ

Streszczenie przedstawiane jest w formie tabeli zawierającej przynajmniej informacje, o których mowa w Części I dla każdego Państwa Członkowskiego.

III. REJESTRY

1. Właściwe organy przechowują, przez okres siedmiu lat, rejestry dotyczące:
 - liczby oraz typów zwierząt poddanych ograniczeniom w zakresie przemieszczania w sposób przedstawiony w artykule 12 (1),
 - liczby oraz wyników wywiadów klinicznych i dochodzeń epizootycznych w sposób przedstawiony w artykule 12 (1),
 - liczby oraz wyników badań laboratoryjnych w sposób przedstawiony w artykule 12 (2),
 - liczby, tożsamości oraz pochodzenia zwierząt, od których pobrano próbki w ramach programów monitorowania w sposób przedstawiony w Rozdziale A oraz, w przypadku gdy jest to możliwe, wieku, rasy oraz informacji z wywiadu klinicznego,
 - genotyp białka prionowego dla dodatnich przypadków TSE u owiec,
 - w przypadku gdy chronicznie wycięzione owce i kozy zostały dobrane do pobierania próbek, metody określania wieku oraz objawów klinicznych zaobserwowanych u każdego zwierzęcia, od którego pobrano próbki.
2. Laboratorium prowadzące dochodzenie przechowuje, przez okres siedmiu lat, wszystkie rejestry testów, w szczególności księgi badań laboratoryjnych oraz, jeżeli dotyczy, bloki parafiny oraz zdjęcia *Western blots*.”

ZALĄCZNIK II

„3. Krajowymi laboratoriami referencyjnymi są:

Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling
Robert-Koch-Gasse 17
A-2340 Mödling

Belgia: CERVA-CODA-VAR
Centre d'Étude et de Recherches Vétérinaires et Agrochimiques
Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie
Veterinary and Agrochemical Research Centre
Groeselenberg 99

Dania: Danish Veterinary Laboratory
Bülowsvej 27
DK-1790 Copenhagen V

Finlandia: Eläinääkintä-ja elintarvikelaitos
Hämeentie 57
FIN-00550 Helsinki

Francja: Agence Française de Sécurité Sanitaire des Aliments
Laboratoire de pathologie bovine
31, avenue Tony Garnier
BP 7033
F-69342 Lyon Cédex

Niemcy: Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere
Anstaltsteil Insel Riems
Boddenblick 5A
D-17498 Insel Riems

Grecja: Laboratory of Microbiology and Infectious Diseases
Faculty of Veterinary Medicine
Aristotelian University of Thessaloniki
University Campus
GR-54006 Thessaloniki
(testy: szybki i immunologiczny)

Laboratory of Gross Pathology (Morgue
Faculty of Veterinary Medicine)
Aristotelian University of Thessaloniki
Giannitson & Voutyra St.
GR-54627 Thessaloniki
(histopatologia)

Irlandia: Central Veterinary Research Laboratory
Abbotstown
Castleknock
Dublin 15
Ireland

Włochy: Istituto Zooprofilattico Sperimentale del Piemonte
Liguria e Valle D'Aosta
CEA
Via Bologna
I-148-10150 Torino

Luksemburg: CERVA-CODA-VAR
Centre d'Étude et de Recherches Vétérinaires et Agrochimiques
Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie
Veterinary and Agrochemical Research Centre

Groeselenberg 99

B-1180 Bruxelles

Holandia: Instituut voor Dierhouderij en Diergezondheid, ID-DLO Lelystad

Edelhertweg 15

Postbus 65

8200 AB Lelystad

Netherlands

Portugalia: Laboratório Nacional de Investigação Veterinária

Estrada de Benfica, 701

P-1500 Lisboa

Hiszpania: Laboratorio de la Facultad de Veterinaria

Departamento de Patología Animal (Anatomía Patológica)

Zaragoza

Spain

(BSE i trzęsawki, metody inne niż szybkie testy)

Laboratorio Central de Veterinaria de Algete

Madrid

Spain

(szybkie testy)

Centro de Investigacion en Sanidad Animal (CISA)

Crta, De Algete al Casar de Talamanca

28130 Valdeolmos (Madrid)

Spain

(choroby TSE inne niż BSE lub trzęsawka)

Szwecja: National Veterinary Institute

S-751 89 Uppsala

Zjednoczone Królestwo:

Veterinary Laboratories Agency

Woodham Lane

New Haw

Addlestone

Surrey KT15 3NB

United Kingdom”

ZAŁĄCZNIK III

„ROZDZIAŁ C

Pobieranie próbek oraz przeprowadzanie badań laboratoryjnych

1. Pobieranie próbek

Wszelkie próbki przeznaczone do badania w kierunku TSE są pobierane przy zastosowaniu metod oraz metodyk określonych w najnowszej edycji *Podręcznika norm dla testów diagnostycznych oraz szczepionek* Międzynarodowego Urzędu ds. Zwalczenia Epizootii (Office International des Epizooties – IOE/OIE), (zwanym dalej „Podręcznikiem”). W przypadku braku takich metod i metodyk, próbki są pobierane w sposób odpowiedni dla poprawnego stosowania testów. Próbki są właściwie znakowane, aby odnosiły się do tożsamości zwierzęcia, od którego pobrano próbkę.

2. Laboratoria

Każde badanie laboratoryjne w kierunku TSE jest przeprowadzane w laboratoriach zatwierdzonych do tego celu.

3. Metody i metodyki

3.1. Testy laboratoryjne na obecność BSE u bydła

(a) Przypadki, co, do których zachodzą podejrzenia

Tkanki pochodzące od bydła, przekazane do badań laboratoryjnych zgodnie z postanowieniami artykułu 12 (2) są poddawane badaniu histopatologicznemu w sposób określony w najnowszej edycji Podręcznika, z wyjątkiem przypadków, gdy materiał ulega autolizie. W przypadku, gdy wynik badania histopatologicznego jest nie rozstrzygający lub ujemny, bądź też w przypadku, gdy materiał ulega autolizie, tkanki są poddawane badaniu przy zastosowaniu jednej spośród innych metod diagnostycznych, określonych w powyższym Podręczniku (immunocytochemia, *immunoblotting* lub stwierdzenia charakterystycznych włókienek w badaniu przy zastosowaniu mikroskopu elektronowego). Jednakże, nie można stosować szybkich testów w tym celu.

Jeżeli wynik jednego z powyższych badań jest dodatni, zwierzęta są uznawane za dodatnie.

(b) Monitorowanie BSE

Tkanki pochodzące od bydła, przekazane do badań laboratoryjnych zgodnie z postanowieniami Załącznika III, Rozdziałem A, Sekcją I (Monitorowanie bydła) są badane przy zastosowaniu szybkiego testu.

W przypadku, gdy wynik szybkiego testu jest nie rozstrzygający lub dodatni, tkanki są natychmiast poddawane badaniom potwierdzającym w urzędowym laboratorium. Badanie potwierdzające rozpoczyna się badaniem histopatologicznym pnia mózgu w sposób określony w najnowszej edycji Podręcznika, z wyjątkiem przypadków, gdy materiał ulega autolizie lub w jakikolwiek inny sposób nie nadaje się do badania histopatologicznego. W

przypadku, gdy wynik badania histopatologicznego jest nie rozstrzygający lub ujemny bądź też w przypadku, gdy materiał ulega autolizie, tkanki są poddawane badaniu przy zastosowaniu jednej spośród innych metod diagnostycznych, określonych w punkcie (a).

Zwierzę jest uważane za dodatni przypadek BSE, jeżeli wynik szybkiego testu jest dodatni lub nie rozstrzygający, oraz gdy

- wynik kolejnego badania histopatologicznego jest dodatni, lub
- wynik innej metody diagnostycznej wymienionej w (a) jest dodatni.

3.2. Testy laboratoryjne na obecność trzęsawki u owiec i kóz

(a) Przypadki, co do których zachodzą podejrzenia

Tkanki pochodzące od owiec i kóz, przekazane do badań laboratoryjnych zgodnie z postanowieniami artykułu 12 (2) są poddawane badaniu histopatologicznemu w sposób określony w najnowszej edycji Podręcznika, z wyjątkiem przypadków, gdy materiał ulega autolizie. W przypadku, gdy wynik badania histopatologicznego jest nie rozstrzygający lub ujemny bądź też w przypadku, gdy materiał ulega autolizie, tkanki są poddawane badaniu przy zastosowaniu immunocytochemii lub *immuno-blotting*, w sposób określony w Podręczniku. Jednakże, nie można stosować szybkich testów w tym celu.

Jeżeli wynik jednego z powyższych badań jest dodatni, zwierzęta są uznawane za dodatnie.

(b) Monitorowanie trzęsawki

Tkanki pochodzące od owiec i kóz, przekazane do badań laboratoryjnych zgodnie z postanowieniami Załącznika III, Rozdziałem A, Sekcją II (Monitorowanie owiec i kóz) są badane przy zastosowaniu szybkiego testu.

W przypadku, gdy wynik szybkiego testu jest nie rozstrzygający lub dodatni, pień mózgu jest natychmiast przekazywany urzędowemu laboratorium w celu przeprowadzenia badań potwierdzających przy zastosowaniu immunocytochemii lub *immuno-blotting*, w sposób określony w punkcie (a).

Zwierzę jest uważane za dodatnie, jeżeli wynik badania potwierdzającego jest dodatni.

3.3. Testy laboratoryjne na obecność chorób TSE, innych niż te, o których mowa w punktach 3.1 i 3.2

Testy wykonane w celu potwierdzenia podejrzenia obecności choroby TSE inne niż te, o których mowa w punktach 3.1 i 3.2 obejmują, co najmniej badanie histopatologiczne tkanki mózgowia. Właściwe organy mogą również wymagać testów laboratoryjnych, takich jak immunocytochemia, *immuno-blotting*, przedstawienie charakterystycznych włókienek przy zastosowaniu mikroskopii elektronowej lub innych metod opracowanych do wykrywania formy białka prionowego związanego z chorobą. W każdym przypadku, należy przeprowadzić, co najmniej jedno inne badanie laboratoryjne, jeżeli wstępne badanie histopatologiczne jest ujemne lub nie rozstrzygające. W przypadku pierwszego

wystąpienia choroby, należy przeprowadzić, co najmniej trzy różne badania.

W szczególności, w przypadku, gdy BSE jest podejrzewane u gatunków innych niż bydło, należy dostarczyć próbki do typowania szczepów, o ile jest to możliwe.

4. Szybkie testy

Dla celów wykonywania testów zgodnie z artykułem 5 (3) i artykułem 6 (1), należy stosować następujące metody jako szybkie testy w rozumieniu niniejszego Rozporządzenia:

- Test *immuno-blotting* oparty na procedurze *Western blotting* na wykrycie odpornego na proteazę fragmentu białka PrP^{Res} (test *Prionics Check*);
- Chemoluminiscencyjna ELISA wymagająca procedury ekstrakcyjnej oraz technika ELISA, stosująca wzmocniony odczynnik chemoluminiscencyjny (test *Enfer*);
- Sandwiczowe badanie immunologiczne na PrP^{Res} wykonane zgodnie z etapami denaturacji oraz koncentracji (test Bio-Rad Platelia).

5. Testy alternatywne

(Zostaną zdefiniowane)”

ZAŁĄCZNIK IV

„B. Dotyczące badań statystycznych

1. Badanie statystyczne, o którym mowa w artykule 22 musi obejmować:

- zwierzęta, od których pobrano próbki zgodnie z postanowieniami Załącznika III, Rozdziału A, Sekcji I, punkty 2.1 i 4.1,
- wszystkie zwierzęta w podgrupie, o której mowa w Załączniku III, Rozdziale A, Sekcji I, punkt 3, zamiast próbki losowej.

Niniejszy przepis, obowiązujący przez okres jednego roku, może zostać zrewidowany w świetle nabytego doświadczenia w ciągu pierwszych sześciu miesięcy.

2. Austria, Finlandia i Szwecja mogą podjąć decyzję o ustanowieniu derogacji od postanowień punktu 1, drugi myślnik, dla odległych obszarów o małej gęstości zwierząt.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1326/2001

z dnia 29 czerwca 2001 r.

ustanawiające środki przejściowe, umożliwiające przejście do przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 ustanawiającego zasady w celu zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii, oraz zmieniające załączniki VII i XI do tego rozporządzenia

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady w celu zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii¹, ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1248/2001², w szczególności jego art. 23,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) art. 7, 9 oraz 15-18 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 ustanawiają zasady dotyczące żywienia zwierząt i nakładają dalsze restrykcje w odniesieniu do produktów pochodzących od przeżuwaczy oraz w zakresie sprzedaży żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego. Różnice w wymogach określonych tymi przepisami zależą od sklasyfikowania pod względem statusu w zakresie BSE Państwa Członkowskiego lub określonych państw trzecich. Klasyfikacji pod względem określenia statusu BSE dokonuje się na podstawie kryteriów ustanowionych w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 999/2001. Do dzisiejszego dnia nie podjęto decyzji o sklasyfikowaniu któregośkolwiek z Państw Członkowskich lub państwa trzeciego według kategorii opartych na nowych przepisach na mocy art. 5. Przepisy tego rozporządzenia powinny wejść w życie w całości od dnia 1 lipca 2001 r., jeżeli na podstawie art. 23 nie zostaną przyjęte środki przejściowe. W przypadku braku decyzji w zakresie klasyfikacji, nie można stosować art. 7, 9 oraz 15-18; w związku z tym niezbędne jest wprowadzenie środków przejściowych.
- 2) środki przejściowe odnośnie niektórych przepisów opartych na klasyfikacji, w szczególności zasad dotyczących materiałów określonego ryzyka, zostały już przewidziane w art. 22, który przewiduje, że stosuje się je, co najmniej do dnia 1 stycznia 2002 r. i przestają obowiązywać niezwłocznie po dniu przyjęcia decyzji w sprawie klasyfikacji zgodnie z art. 5, z którym to dniem stosuje się art. 8 dotyczący materiałów określonego ryzyka. Do celów jasności do innych artykułów opartych na klasyfikacji powinno się stosować takie same przepisy przejściowe dotyczące przejścia z przepisów przejściowych na przepisy rozporządzenia.
- 3) reguły wspólnotowe dotyczące przenośnej gąbczastej encefalopatii w sprawie zakazów dotyczących żywienia zwierząt, obowiązujące bezpośrednio przed wprowadzeniem w

¹ Dz. U. L 147 z 31.05.2001, str. 1.

² Dz. U. L 173 z 27.06.2001, str. 12.

życie rozporządzenia (WE) nr 999/2001, zostały ustanowione w decyzji Rady 2000/766/WE³ dotyczącej niektórych środków ochronnych w odniesieniu do przenośnych gąbczastych encefalopatii oraz do stosowania białek zwierzęcych w żywieniu zwierząt oraz w decyzji Komisji 2001/9/WE⁴, ostatnio zmienionych decyzją 2001/165/WE⁵ dotyczącej środków kontroli niezbędnych do wykonania decyzji 2000/766/WE. Decyzja 2000/766/WE zawiesza do dnia 30 czerwca 2001 r. możliwość żywienia, z niektórymi wyjątkami, przetworzonym białkiem zwierzęcym wszelkich zwierząt gospodarskich. W dniu 24 kwietnia 2001 r. Rada postanowiła, że okres stosowania tej decyzji należy przedłużyć. Ze względu na to, jako środek przejściowy niezbędne jest wprowadzenie stosownych zmian w tej ostatniej z decyzji. Wszelkie dalsze zmiany będą uzależnione od decyzji w sprawie klasyfikacji Państw Członkowskich, jak również od skuteczności środków kontroli wprowadzonych przez poszczególne Państwa Członkowskie.

- 4) wspólnotowe reguły dotyczące przenośnej gąbczastej encefalopatii w zakresie wprowadzania do obrotu i wywozu żywego bydła oraz niektórych produktów pochodzenia bydłowego, obowiązujące bezpośrednio przed wprowadzeniem w życie rozporządzenia (WE) nr 999/2001, zostały ustanowione w, albo zostały przyjęte zgodnie z, decyzją Komisji 92/290/EWG z dnia 14 maja 1992 r. dotyczącej niektórych środków ochronnych odnoszących się do zarodków bydłowych w związku z gąbczastą encefalopatią bydła (BSE) w Zjednoczonym Królestwie⁶, decyzją Rady 98/256/WE z dnia 16 marca 1998 r. dotyczącą wyjątkowych środków w celu ochrony przed gąbczastą encefalopatią bydła, zmieniającą decyzję 94/474/WE i uchylającą decyzję 96/239/WE⁷, decyzją Komisji 98/351/WE z dnia 29 maja 1998 r. ustalającą datę rozpoczęcia wysyłania produktów bydłowych z Irlandii Północnej w ramach Systemu Stad Certyfikowanych na Wywóz na mocy z art. 6 ust. 5 decyzji Rady 98/256/WE⁸, decyzją Komisji 1999/514/WE z dnia 23 lipca 1999 r. ustalającą datę rozpoczęcia wysyłania produktów bydłowych ze Zjednoczonego Królestwa w ramach systemu wywozu opartego na dacie na mocy art. 6 ust. 5 decyzji Rady 98/256/WE⁹, decyzją Komisji 2000/345/WE z dnia 22 maja 2000 r. ustalającą datę rozpoczęcia wysyłania niektórych produktów z Portugalii do Niemiec w celu spalania na mocy art. 3 ust. 6 decyzji 98/653/WE¹⁰, decyzją Komisji 2000/371/WE z dnia 6 czerwca 2000 r. ustalającą datę rozpoczęcia wysyłania byków do walk z Portugalii do Francji na mocy art. 3 ust. 7 decyzji 98/653/WE¹¹, decyzją Komisji 2000/372/WE z dnia 6 czerwca 2000 r. ustalającą datę rozpoczęcia wysyłania byków do walk z Portugalii do Hiszpanii na mocy art. 3 ust. 7 decyzji 98/653/WE¹², oraz decyzją Komisji 200/376/WE z dnia 18 kwietnia 2001 r. w sprawie środków wymaganych w związku z wystąpieniem gąbczastej encefalopatii bydła w Portugalii oraz w sprawie wprowadzenia w życie systemu wywozu opartego na dacie¹³. Z tego względu, podczas okresu przejściowego decyzje te pozostają w mocy.

³ Dz. U. L 306 z 7.12.2000, str. 32.

⁴ Dz. U. L 2 z 5.01.2001, str. 32.

⁵ Dz. U. L 58 z 28.02.2001, str. 43.

⁶ Dz. U. L 152 z 4.06.1992, str. 37.

⁷ Dz. U. L 113 z 15.04.1998, str. 32.

⁸ Dz. U. L 157 z 30.05.1998, str. 110.

⁹ Dz. U. L 195 z 28.07.1999, str. 42.

¹⁰ Dz. U. L 121 z 23.05.2000, str. 9.

¹¹ Dz. U. L 134 z 7.06.2000, str. 34.

¹² Dz. U. L 134 z 7.06.2000, str. 35.

¹³ Dz. U. L 132 z 15.05.2001, str. 17.

- 5) wspólnotowe reguły dotyczące przenośnej gąbczastej encefalopatii w zakresie materiałów określonego ryzyka, obowiązujące bezpośrednio przed wprowadzeniem w życie rozporządzenia (WE) nr 999/2001, zostały ustanowione, albo zostały przyjęte zgodnie z decyzją Komisji 2000/418/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. regulującej wykorzystanie materiałów określonego ryzyka w zakresie przenośnych gąbczastych encefalopatii oraz zmieniającą decyzję 94/474/WE¹⁴, ostatnio zmienioną decyzją 2001/384/WE¹⁵. W decyzji tej wprowadzono zmiany w odniesieniu do kręgosłupa bydła, odzyskiwanego mechanicznie mięsa oraz przywozu z państw trzecich, po przyjęciu przez Radę w dniu 12 lutego 2001 r. wspólnego stanowiska (WE) nr 8/2001 w sprawie przyjęcia rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego zasady w celu zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii¹⁶. Załącznik XI do tego rozporządzenia ustanawia przepisy dotyczące materiałów określonego ryzyka, stosowanych w okresie przejściowym. Z tego względu należy uaktualnić sekcję A tego załącznika w taki sposób, aby objęte zostały przepisy w zakresie materiałów określonego ryzyka, przyjęte od czasu przyjęcia wspólnego stanowiska przez Radę.
- 6) do czasu podjęcia decyzji w zakresie klasyfikacji państw trzecich, oraz w charakterze środka zapobiegawczego, należy ustanowić przepisy, na mocy których minimalne środki ochronne przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 w odniesieniu do przywozu ze wszystkich państw trzecich, nie uważanych za wolne od BSE, stosuje się do wszystkich przypadków przywozu żywego bydła, zarodków i komórek jajowych. Ponadto usunięcie materiałów określonego ryzyka z produktów przeznaczonych na żywność i pasze stanowi jedyny i najistotniejszy środek ochrony zdrowia publicznego. Z tego względu wskazane jest rozszerzenie, w charakterze środka przejściowego, wykazu produktów objętych ograniczeniami w przywozie, zgodnie z decyzją 2000/418/WE, w celu objęcia wszystkich produktów zawierających materiał bydłocy, owczy lub kozi, w stosunku do których wystawiono wspólnotowe świadectwa zdrowia. Jednakże, te państwa trzecie, które odniosą korzyści z odstępstwa od przepisów decyzji 2000/418/WE, powinny także skorzystać z odstępstwa od tego środka przejściowego. W celu przestrzegania zobowiązań międzynarodowych w ramach Porozumienia Światowej Organizacji Handlu w sprawie stosowania środków sanitarnych i fitosanitarnych, w szczególności procedur notyfikacyjnych, przepisów odnoszących się do przywozu nie powinno się stosować aż do dnia 1 października 2001 r.
- 7) załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 ustanawia szczegółowe zasady dotyczące środków, jakie mają zostać wprowadzone po potwierdzeniu wystąpienia TSE. Zasady te powinny zostać uaktualnione w taki sposób, aby odzwierciedlały szczegółowe techniczne przepisy w zakresie zwalczania BSE, stosowane przez Państwa Członkowskie, biorąc pod uwagę opinię Naukowego Komitetu Sterującego (SSC), z dnia 15 września 2000 r. w sprawie uboju bydła związanego z BSE. SSC stwierdził w tej opinii, że „na obecnym etapie (całkowity) ubój stada odniósł już pewien skutek, zarówno, w zakresie wyeliminowania w inny sposób nie podlegających stwierdzeniu przypadków, jak i w zakresie zabezpieczenia przed występowaniem przyszłych przypadków. Jednakże, (...) zasadniczo taki sam skutek można osiągnąć w drodze uboju stad wszystkich zwierząt urodzonych lub wyhodowanych w tym samym stadzie, co

¹⁴ Dz. U. L 158 z 30.06.2000, str. 76.

¹⁵ Dz. U. L 137 z 19.05.2001, str. 29.

¹⁶ Dz. U. C 88 z 19.03.2001, str. 1.

stado z potwierdzonym przypadkiem choroby w okresie w przybliżeniu dwunastu miesięcy przed i po dniu urodzenia przypadku zarejestrowanego ubój ze względu na grupę urodzenia”. SSC zalecił ubój, co najmniej ze względu na grupę urodzenia, we wszystkich przypadkach wystąpienia lokalnego przypadku BSE, niezależnie od ogólnej sytuacji epidemiologicznej. Z tego względu wskazane jest wprowadzenie odpowiednich zmian w szczegółowych przepisach dotyczących zwalczania BSE, odpowiednio poprzez wprowadzenie zasady swobody wyboru uboju całego stada w zależności od ogólnej sytuacji lokalnej.

- 8) do celów jasności decyzji Komisji 94/474/WE z dnia 27 lipca 1994 r. dotyczącej niektórych środków ochronnych odnoszących się do gąbczastej encefalopatii bydła i uchylającej decyzje 89/469/EWG oraz 90/200/EWG¹⁷, należy uchylić decyzję Komisji 94/381/WE z 27 czerwca 1994 r. dotyczącą niektórych środków ochronnych w odniesieniu do gąbczastej encefalopatii bydła i żywienia białkami pochodzącymi od ssaków¹⁸ oraz decyzję 2000/418/WE regulującą wykorzystanie materiałów stanowiących ryzyko w zakresie przenośnych gąbczastych encefalopatii i zmieniającą decyzję 94/474/WE.
- 9) Stały Komitet Weterynaryjny nie wyraził opinii; z tego powodu w dniu 15 czerwca 2001 r. Komisja przedstawiła propozycję środków Radzie zgodnie z art. 24 rozporządzenia (WE) nr 999/2001, przy czym Rada zobowiązana jest do podjęcia działań w ciągu trzech miesięcy.
- 10) jednakże, Rada ani nie przyjęła środków, ani nie sprzeciwiła się propozycji, oraz w dniu 19 czerwca 2001 r. postanowiła, że w wyznaczonym okresie jej stanowisko nie ulegnie zmianie.
- 11) w okolicznościach wymagających uwzględnienia pilnej potrzeby wprowadzenia w życie takich środków, oraz wobec faktu, iż Parlament Europejski został prawidłowo poinformowany zgodnie z przepisami decyzji Rady 1999/468/WE¹⁹, oraz bez uszczerbku dla przepisów art. 8 tej decyzji, środki takie powinny zostać obecnie przyjęte przez Komisję bez zbędnej zwłoki,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Jako środek przejściowy wprowadzający odstępstwa od przepisów rozporządzenia (WE) nr 999/2001:

1. Przepisy rozporządzenia (WE) nr 999/2001 wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego do dnia wejścia w życie decyzji określającej status tego Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego pod względem BSE przyjętej na podstawie art. 5 rozporządzenia (WE) nr 999/2001. Do tego dnia do określonego Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego stosuje się załącznik XI sekcja D. Decyzja taka nie wchodzi w życie przed dniem 1 stycznia 2002 r.;

¹⁷ Dz. U. L 194 z 29.07.1994, str. 96.

¹⁸ Dz. U. L 172 z 7.07.1994, str. 23.

¹⁹ Dz. U. L 184 z 17.07.1999, str. 23.

2. Art. 7 ust. 2, 3 i 4 nie ma zastosowania do Państwa Członkowskiego do czasu wejścia w życie decyzji określającej status tego Państwa Członkowskiego pod względem BSE oraz do czasu skutecznego obowiązywania na terytorium tego Państwa Członkowskiego przepisów wspólnotowych dotyczących żywienia zwierząt w zakresie przenośnych gąbczastych encefalopatii. Załącznik XI sekcja C ma zastosowanie do tego Państwa Członkowskiego do czasu, gdy na jego terytorium będą miały zastosowanie przepisy art. 7 ust. 2-4.

Artykuł 2

1. W art. 4 decyzji 2000/766/WE skreśla się akapit drugi i trzeci.
2. Decyzje 94/381/WE, 94/474/WE oraz 2000/418/WE tracą moc.

Artykuł 3

W rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1. Tekst załącznika VII zastępuje się tekstem załącznika II do niniejszego rozporządzenia.
2. Tekst załącznika XI sekcja A zastępuje się tekstem załącznika III do niniejszego rozporządzenia.
3. Tekst załącznika XI uzupełnia się tekstem załącznika IV do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2001 r.

Jednakże, przepisy załącznika XI sekcja A pkt. 5, tiret czwarte do tiret siódme, tiret dziewiąte i tiret dziesiąte, oraz sekcji D pkt. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 999/2001, ostatnio zmienione niniejszym rozporządzeniem, stosuje się od dnia 1 października 2001 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 czerwca 2001 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

- Art. 9 dotyczący niektórych produktów pochodzących od przeżuwaczy,
- art. 15 ust. 1 dotyczący wprowadzania do obrotu żywych zwierząt, ich nasienia, zarodków i komórek jajowych,
- art. 16 ust. 2, 3, 4 i 6 dotyczące wprowadzania do obrotu produktów pochodzenia zwierzęcego,
- art. 17 dotyczący świadectw zdrowia lub dokumentów handlowych odnoszących się do handlu,
- art. 18 dotyczący świadectw zdrowia odnoszących się do przywozu,
- załącznik VIII rozdział A(II) dotyczący wprowadzania do obrotu żywego bydła w obrębie Wspólnot,
- załącznik VIII rozdział C dotyczący wprowadzania do obrotu produktów pochodzenia bydłęcego w obrębie Wspólnot,
- załącznik IX, rozdziały A, B, C, D, F i G, dotyczące przywozu z państw trzecich żywego bydła, produktów pochodzenia bydłęcego, bydłych zarodków i komórek jajowych oraz innych produktów pochodzących od przeżuwaczy.

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK VII

ZWALCZANIE PRZENOŚNEJ GĄBCZASTEJ ENCEFALOPATII

1. Dochodzenie, określone w art. 13 ust. 1 lit. b) musi ustalać:

a) w przypadku bydła:

- wszystkie inne przeżuwacze w gospodarstwie, w którym hodowano zwierzę, u którego potwierdzono przypadek wystąpienia choroby,
- w przypadku, gdy chorobę stwierdzono u zwierzęcia płci żeńskiej, wszystkie jego zarodki, komórki jajowe i potomstwo, pobrane lub urodzone w okresie dwóch lat przed lub po klinicznym rozwoju choroby,
- wszystkie zwierzęta w obrębie grupy zwierzęcia, u którego stwierdzono chorobę,
- możliwe źródło pochodzenia choroby,
- inne zwierzęta, zarodki lub komórki jajowe w gospodarstwie, w którym hodowano zwierzę, u którego stwierdzono chorobę lub z innych gospodarstw, które mogły zostać zarażone wirusem TSE lub mogły być narażone na styczność z tą samą paszą lub źródłem zakażenia,
- przemieszczenie potencjalnie zarażonej paszy lub innego materiału albo wszelkich innych środków przenoszenia, które mogły spowodować przeniesienie wirusa TSE do lub z danego gospodarstwa;

b) w przypadku owiec i kóz:

- wszystkie przeżuwacze z wyjątkiem owiec i kóz w gospodarstwie, w którym hodowano zwierzę, u którego stwierdzono chorobę,
- o ile możliwa jest identyfikacja, rodzice, wszystkie zarodki, komórki jajowe i ostatnie potomstwo zwierzęcia, u którego stwierdzono chorobę,
- wszystkie zwierzęta w obrębie grupy zwierzęcia, u którego stwierdzono chorobę, określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24 ust. 2,
- wszystkie pozostałe owce i kozy w gospodarstwie zwierzęcia, u której stwierdzono chorobę poza wskazanymi w tiret drugie i trzecie,
- możliwe źródło choroby oraz identyfikacja innych gospodarstw, na obszarze których znajdują się zwierzęta, zarodki lub komórki jajowe, które mogły zostać zarażone wirusem TSE albo mogły być narażone na styczność z tą samą paszą lub źródłem zakażenia,

- przemieszczanie potencjalnie zakażonej paszy, innych materiałów lub wszelkich innych środków przenoszenia, które mogły spowodować przeniesienie wirusa TSE do lub z danego gospodarstwa.

2. Środki ustanowione w art. 13 ust. 1 lit. c) obejmują, co najmniej:

- a) w przypadku stwierdzenia BSE u bydła, ubój sanitarny i całkowite zniszczenie bydła oraz zniszczenie zarodków i komórek jajowych zidentyfikowanych podczas dochodzenia określonego w pkt. 1 lit. a) tiret pierwsze, drugie i trzecie. Państwo Członkowskie może zdecydować o nie przeprowadzaniu uboju sanitarnego bydła z gospodarstwa rolnego, zwierzęcia, u której stwierdzono chorobę, jak określono w pkt. 1 lit. a) tiret pierwsze, w zależności od sytuacji epidemiologicznej oraz możliwości prześledzenia pochodzenia zwierząt z tego gospodarstwa;
- b) w przypadku stwierdzenia BSE u owiec lub kóz, ubój sanitarny i całkowite zniszczenie całego pogłowia, zarodków i komórek jajowych zidentyfikowanych podczas dochodzenia, określonego w pkt. 1 lit. b) tiret drugie do tiret szóste.”

ZAŁĄCZNIK III

„ZAŁĄCZNIK XI

A. Dotyczący usunięcia materiału określonego ryzyka

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że wskazane poniżej materiały określonego ryzyka podlegają usunięciu i zniszczeniu zgodnie z pkt. 7-11.

a) Następujące tkanki uznaje się za materiał określonego ryzyka:

- (i) czaszka, w tym mózgowie i gałki oczne, migdałki, kręgosłup, z wyłączeniem odcinka kręgowego ogona oraz wyrostków poprzecznych kręgu odcinka lędźwiowego, jednakże wraz ze zwojem nerwowym korzenia grzbietowego oraz rdzeń kręgowy u bydła w wieku powyżej 12 miesięcy oraz jelita od dwunastnicy do prostnicy u bydła bez względu na wiek zwierzęcia;
- (ii) czaszka, w tym mózgowie oraz gałki oczne, migdałki oraz rdzeń kręgowy owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub u których wyrzyna się stały siekacz w obrębie dziaśła, a także śledziona u owiec i kóz bez względu na wiek.

Decyzja może zostać podjęta zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2, w szczególności w celu dostosowania wieku, w przypadku usunięcia kręgosłupa bydłowego, w świetle statystycznego prawdopodobieństwa wystąpienia BSE w odpowiednich grupach wiekowych w populacji bydła wspólnotowego, na podstawie wyników monitorowania w zakresie BSE, w szczególności w odniesieniu do badań bydła, jak ustanowiono w załączniku III.

b) Poza materiałami określonego ryzyka, wymienionymi w lit. a), następujące tkanki należy uważać za materiały określonego ryzyka w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz w Portugalii, z wyłączeniem autonomicznego regionu Azorów:

- cała głowa z wyłączeniem języka, w tym mózgowie, gałki oczne, nerw trójdzielny oraz migdałki; grasica, śledziona oraz rdzeń kręgowy u bydła w wieku powyżej sześciu miesięcy.

2. Materiały określonego ryzyka lub materiały pozyskane w wyniku ich przetworzenia mogą być wysyłane wyłącznie w celu późniejszego spalania, zgodnie z pkt. 11 lub, gdzie stosowne, zgodnie z pkt. 7 lit. b).

3. Państwa Członkowskie zapewniają, aby kości bydła, owiec i kóz nie są wykorzystywane do produkcji mięsa mechanicznie odzyskiwanego.

4. Państwa Członkowskie zapewniają, że uszkodzenie powłok czaszki po ogłuszeniu centralnej tkanki nerwowej za pomocą podłużnego instrumentu o kształcie pręta, wprowadzanego do jamy czaszki, nie jest wykonywane na ich terytorium w odniesieniu do bydła, owiec i kóz, których mięso jest przeznaczone do spożycia przez ludzi lub

zwierzęta.

5. Zabroniony jest przywóz do Wspólnoty materiałów określonego ryzyka, określonych w pkt. 1 lit. a) po dniu 31 marca 2001 r.

Niżej wymienione produkty pochodzenia zwierzęcego podlegają ograniczeniom przy przywozie do Wspólnoty:

- świeże mięso: mięso określone w dyrektywie 64/433/EWG,
- mięso mielone i wyroby mięsne: mięso mielone i wyroby mięsne, określone w dyrektywie 94/65/WE¹;
- produkty mięsne: produkty mięsne określone w dyrektywie 77/99/EWG²,
- inne produkty pochodzenia zwierzęcego: inne produkty pochodzenia zwierzęcego, jak określono w dyrektywie 77/99/EWG,
- wytopione tłuszcze, jak określono w dyrektywie 92/118/EWG,
- żelatyna, jak określono w dyrektywie 92/118/EWG,
- karma dla zwierząt domowych, jak określono w dyrektywie 92/118/EWG,
- przetworzone białko zwierzęce, określone w dyrektywie 92/118/EWG,
- kości i produkty kostne, jak określono w dyrektywie 92/118/EWG,
- surowce do produkcji pasz zwierzęcych, jak określono w dyrektywie 92/118/EWG,
- jelita bydlęce, jak określono w art. 2 lit. b (v) dyrektywy 77/99/EWG.

- a) W przypadku przywozu do Wspólnoty wyżej wymienionych produktów pochodzenia zwierzęcego, zawierających materiał bydlęcy, owczy lub kozi z państw trzecich bądź ich regionów, do świadectw zdrowia załącza się deklarację podpisywaną przez właściwe władze państwa produkcji, o następującym brzmieniu:

„Produkt pochodzenia zwierzęcego nie zawiera i nie jest otrzymany z materiałów określonego ryzyka, jak określono w załączniku XI sekcja A do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 ustanawiającego zasady w celu zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii, wyprodukowanych po dniu 31 marca 2001 r., ani mięsa mechanicznie odzyskanego pochodzącego z kości bydła, owiec lub kóz, wyprodukowanego po dniu 31 marca 2001 r. Po dniu

¹ Dyrektywa Rady 94/65/z dnia 14 grudnia 1994 r. ustanawiająca wymogi w odniesieniu do produkcji i wprowadzenia do obrotu mięsa mielonego i wyrobów mięsnych (Dz.U. L 368 z 31.12.1994, str. 10).

² Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na wewnątrzspółnotowy handel produktami mięsnymi (Dz.U. L 26 z 31.01.1977, str. 25). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 97/76/WE (Dz.U. L 10 z 16.01.1998, str. 25).

31 marca 2001 r. nie dokonywano uboju zwierząt po uprzednim ogłuszeniu za pomocą gazu wstrzykiwanego do jamy czaszki ani uboju taką samą metodą czy też uboju sanitarnego poprzez uszkodzenie powłok czaszki po ogłuszeniu centralnej tkanki nerwowej za pomocą podłużnego instrumentu w kształcie pręta, wprowadzonego do jamy czaszki.

Przy przywozie tusze, półtusze i ćwierćtusze mogą zawierać kręgosłup.”

- b) Każde odniesienie do „produktów pochodzenia zwierzęcego” oznacza produkty pochodzenia zwierzęcego wymienione w tej literze i nie dotyczy innych produktów pochodzenia zwierzęcego zawierających lub otrzymanych z tych produktów pochodzenia zwierzęcego.

6. Pkt. 5 nie ma zastosowania do przywozu z następujących państw:

Australia

Argentyna

Botswana

Brazylia

Chile

Kostaryka

Namibia

Nowa Zelandia

Nikaragua

Paragwaj

Urugwaj

Singapur

Suazi.

7. Państwa Członkowskie przeprowadzają częste urzędowe inspekcje w celu sprawdzenia prawidłowego stosowania przepisów niniejszej sekcji oraz zapewniają, że podejmowane są środki mające na celu zapobiec zakażeniu, w szczególności w ubojniach, zakładach rozbioru, zakładach utylizacji odpadów zwierzęcych, zakładach przetwórczych lub miejscach wysokiego ryzyka zatwierdzonych przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 7 dyrektywy 90/667/EWG, punktach sprzedaży bezpośredniej, miejscach i innych urządzeniach przeznaczonych do przechowywania bądź spalania. Państwa Członkowskie ustanawiają w szczególności system mający na celu zapewnianie i sprawdzanie, czy:

- a) materiały określonego ryzyka stosowane przy wytwarzaniu produktów, określone w art. 1 ust. 2, stosuje się wyłącznie w celach, w odniesieniu do których przyznano zezwolenie;
- b) materiały określonego ryzyka, w szczególności w przypadkach gdy usunięcie odbywa się w przedsiębiorstwach lub pomieszczeniach innych niż ubojnie, są całkowicie odseparowane od pozostałych odpadów nie przeznaczonych do spalania, są zbierane oddzielnie i usuwane zgodnie z pkt. 1 oraz pkt. 8-11. Państwa Członkowskie mogą podjąć decyzję zezwalającą na wysyłanie głów lub tusz zawierających materiały określonego ryzyka do innego Państwa Członkowskiego po wyrażeniu przez dane Państwo Członkowskie zgody na przyjęcie takich materiałów oraz po zatwierdzeniu szczególnych warunków stosowanych przy takim transporcie.

Jednakże, tusze, półtusze i ćwierćtusze nie zawierające materiałów określonego ryzyka, z wyjątkiem kręgosłupa, w tym zwojów nerwowych korzenia grzbietowego, mogą być przywożone do Państwa Członkowskiego lub wysyłane do innego Państwa Członkowskiego bez wcześniejszej zgody tego ostatniego.

8. Państwa Członkowskie zapewniają, że materiały określonego ryzyka usuwa się w:

- a) ubojniach;
- b) zakładach rozbioru, zakładach przetwórczych lub pomieszczeniach wysokiego ryzyka określonych w art. 3 i 7 dyrektywy 90/667/EWG, pod nadzorem mianowanego przedstawiciela, wyznaczonego przez właściwe władze. Przedsiębiorstwa takie uzyskały odpowiednie w tym celu zatwierdzenie udzielone przez właściwe władze.

Jednakże, Państwa Członkowskie mogą wprowadzić przepisy w sprawie usuwania kręgosłupa w punkcie sprzedaży bezpośredniej.

W przypadku, gdy materiały określonego ryzyka zwierząt padłych, które nie zostały poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi nie są usuwane, części ciała zawierające materiały określonego ryzyka lub całe ciało uznaje się materiały określonego ryzyka.

9. Państwa Członkowskie zapewniają, że materiały określonego ryzyka są stemplowane, oraz, w miarę potrzeb, znakowane bezpośrednio przy usuwaniu oraz poddane całkowitemu zniszczeniu:

- a) poprzez spalanie bez przetwarzania wstępnego; lub,
- b) pod warunkiem że stempel lub znak pozostają widoczne, po przetworzeniu wstępnym:
 - (i) zgodnie z systemem określonym w rozdziałach I-IV, VI i VII Załącznika do decyzji 92/562/EWG:
 - poprzez spalanie,

- poprzez wspólnie - spalanie;

(ii) co najmniej zgodnie z normami określonymi w załączniku I do decyzji 1999/534/WE, poprzez zakopanie w zatwierdzonym miejscu.

10. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów pkt. 8 i 9 w celu dopuszczenia spalania lub zakopania materiałów określonego ryzyka lub całych ciał bez wcześniejszego stemplowania lub, w stosownych przypadkach, bez oddzielania materiałów określonego ryzyka, w okolicznościach określonych w art. 3 ust. 2 dyrektywy 90/667/EWG oraz z zastosowaniem metody wykluczającej wszelkie ryzyko przeniesienia TSE, która jest zatwierdzona i zweryfikowana przez właściwe władze, w szczególności w przypadkach, gdy zwierzęta padły lub zostały poddane ubojowi sanitarnemu w ramach środków kontroli chorób.
11. Tam, gdzie jest to właściwe, Państwa Członkowskie mogą wysyłać materiały określonego ryzyka lub materiały pozyskanych przez ich przetworzenie do innych Państw Członkowskich w celu spalania na warunkach określonych w art. 4 ust. 2 decyzji 97/735/WE.

Do niniejszego punktu, na wniosek Państwa Członkowskiego można wprowadzić zmiany zezwalające na wysyłanie materiałów określonego ryzyka lub materiałów pozyskanych przez ich przetworzenie do państw trzecich w celu spalania, po przyjęciu zasad regulujących taki wywóz.

12. Na zasadzie odstępstwa od przepisów pkt. 1 lit. a) (i), można podjąć decyzję zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2 w celu umożliwienia wykorzystania kręgosłupa i zwojów nerwowych korzenia grzbietowego, pochodzących od bydła:
- a) urodzonego, nieprzerwanie hodowanego i poddanego ubojowi w Państwach Członkowskich, w przypadku których ocena naukowa wykazała, że wystąpienie BSE u bydła krajowego jest bardzo mało prawdopodobne lub mało prawdopodobne, ale nie wykluczone; lub
- b) urodzonego po dniu skutecznego stosowania zakazu żywienia przeżuwaczy białkiem pochodzącym od ssaków w Państwach Członkowskich, w których odnotowano przypadki BSE u zwierząt krajowych lub w przypadku których w ocenie naukowej wykazano, że wystąpienie BSE u bydła krajowego jest prawdopodobne.

Zjednoczone Królestwo, Portugalia, Finlandia, Szwecja i Austria mogą korzystać z tego odstępstwa na podstawie uprzednio złożonych i ocenionych dowodów. Inne Państwa Członkowskie mogą wystąpić z wnioskiem o przyznanie takiego odstępstwa, dostarczając Komisji wiarygodne dowody dotyczące lit. a) lub b), gdy dotyczy.

Państwa Członkowskie, korzystające z tego odstępstwa, poza wymogami ustanowionymi w załączniku III rozdział A sekcja I, zapewniają, że jeden z zatwierdzonych szybkich testów, wymienionych w załączniku X rozdział C pkt 4, stosuje się w przypadku wszystkich sztuk bydła w wieku powyżej 30 miesięcy, które:

- a) padły w gospodarstwie lub podczas transportu, jednakże nie zostały poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi, z wyjątkiem padłych zwierząt w odległych obszarach o niskim zagęszczeniu pogłowa, w granicach terytoriów Państw Członkowskich, gdzie wystąpienie BSE jest mało prawdopodobne;
- b) zostały poddane zwykłemu ubojowi w celu spożycia przez ludzi.

Niniejszego odstępstwa nie można przyznać w celu dopuszczenia wykorzystywania kręgosłupa i zwojów nerwowych korzenia grzbietowego, pochodzących od bydła w wieku powyżej 30 miesięcy ze Zjednoczonego Królestwa lub z Portugalii, z wyłączeniem autonomicznego regionu Azorów.

Eksperti Komisji mogą przeprowadzać kontrole na miejscu w celu dalszego zbadania przedstawionych dowodów zgodnie z art. 21.”

ZAŁĄCZNIK IV

„C. W sprawie zakazów w zakresie żywienia zwierząt

Decyzja Rady 2000/766/WE w sprawie niektórych środków ochronnych w odniesieniu do gąbczastej encefalopatii oraz do stosowania białek zwierzęcych w żywieniu zwierząt, oraz decyzja Komisji 2001/9/WE w sprawie środków kontroli koniecznych do wykonania decyzji Rady 2000/766/WE, pozostają w mocy.

Decyzję można podjąć zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2 w celu dostosowania decyzji 2000/766/WE do sytuacji w każdym Państwie Członkowskim w świetle wyników inspekcji Komisji oraz występowania BSE, na podstawie wyników monitorowania BSE, ze szczególnym uwzględnieniem badania bydła, jak ustanowiono w załączniku III.

D. W sprawie wprowadzania do obrotu i wywozu

1. Następujące przepisy pozostają w mocy jako środki przejściowe:

Decyzja Komisji 92/290/EWG z dnia 14 maja 1992 r. dotycząca niektórych środków ochronnych w odniesieniu do zarodków bydłowych w związku z gąbczastą encefalopatią (BSE) w Zjednoczonym Królestwie.

Decyzja Rady 98/256/WE z dnia 16 marca 1998 r. w sprawie nadzwyczajnych środków w celu ochrony przed gąbczastą encefalopatią bydła, zmieniająca decyzję 94/474/WE i uchylająca decyzję 96/239/WE.

Decyzja Komisji 98/351/WE z dnia 29 maja 1998 r. ustalająca datę rozpoczęcia wysyłania produktów bydłowych z Irlandii Północnej w ramach Systemu Stad Certyfikowanych w celach Wywozu na mocy art. 6 ust. 5 decyzji Rady 98/256/WE.

Decyzja Komisji 1999/514/WE z dnia 23 czerwca 1999 r. ustalająca datę rozpoczęcia wysyłania produktów bydłowych ze Zjednoczonego Królestwa w ramach systemu wywozu opartego na dacie na mocy art. 6 ust. 5 decyzji Rady 98/256/WE.

Decyzja Komisji 2000/345/WE z dnia 22 maja 2000 r. ustalająca datę rozpoczęcia wysyłania niektórych produktów z Portugalii do Niemiec w celu spalania na mocy art. 3 ust. 6 decyzji 98/653/WE.

Decyzja Komisji 2000/371/WE z dnia 6 czerwca 2000 r. ustalająca datę rozpoczęcia wysyłania byków do walk z Portugalii do Francji na mocy art. 3 ust. 7 decyzji 98/653/WE.

Decyzja Komisji 2000/372/WE z dnia 6 czerwca 2000 r. ustalająca datę rozpoczęcia wysyłania byków do walk z Portugalii do Hiszpanii na mocy art. 3 ust. 7 decyzji 98/653/WE.

Decyzja Komisji 2001/376/WE z dnia 18 kwietnia 2001 r. w sprawie środków wymaganych w przypadku wystąpienia gąbczastej encefalopatii bydła w Portugalii oraz w sprawie wprowadzenia systemu wywozu opartego na dacie.

2. Przywóz bydła podlega wymogowi przedstawienia międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt, potwierdzającego, że:
 - a) żywienie przeżuwaczy białkiem pochodzącym od ssaków zostało zakazane i zakaz ten był skutecznie wykonywany;
 - b) bydło przeznaczone do przywozu do Wspólnoty zostało poddane identyfikacji za pomocą stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego ustalenie pochodzenia od określonej matki i z określonego stada oraz ustalenie, że zwierzę nie stanowi potomstwa matki podejrzanej o BSE.
3. Przywóz zarodków bydlęcych i komórek jajowych bydlęcych podlega wymogowi przedstawienia międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierzęcia, potwierdzającego, że żywienie przeżuwaczy białkiem pochodzącym od ssaków zostało zakazane i zakaz ten był skutecznie wykonywany.
4. Pkt. 2 i 3 nie ma zastosowania przy przywozie z następujących państw:

Australia

Argentyna

Botswana

Brazylia

Chile

Kostaryka

Namibia

Nowa Zelandia

Nikaragua

Paragwaj

Urugwaj

Singapur

Suazi.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) nr 270/2002

z dnia 14 lutego 2002

zmieniające Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące materiałów szczególnego ryzyka oraz epizootycznego nadzoru zakaźnych gąbczastych encefalopatii oraz zmieniające Rozporządzenie (WE) nr 1326/2001 dotyczące żywienia zwierząt oraz umieszczania na rynku zwierząt z gatunku owiec i kóz oraz produktów od nich pochodzących

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego oraz Rady z dnia 22 maja 2001 ustanawiające zasady zapobiegania, kontrolowania oraz likwidowania pewnych, zakaźnych gąbczastych encefalopatii ¹, ostatnio poprawione przez Zarządzenie Komisji (WE) nr 1326/2001² a zwłaszcza jego art. 23,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. szczegółowe uregulowania dla monitorowania zakaźnych gąbczastych encefalopatii (TSE) u owiec oraz kóz zostały ustanowione w załączniku III do Rozporządzenie (WE) nr 999/2001.
2. Te uregulowania powinny być ponownie skorygowane, tak, aby brały pod uwagę opinię Naukowego Komitetu Sterującego z dnia 18-19 października 2001, który zalecił szybkie przeprowadzenie badań dotyczących występowania przypadków TSE, stosując dostępne, szybkie testy oraz używając przykładowego statystycznego wzoru oraz wielkości.
3. Naukowy Komitet Sterujący wskazał w swojej opinii z 29-30 listopada 2001, dotyczącej potrzeby statystycznie autorytatywnych badań odnoszących się do BSE/TSE, że według Państwa Członkowskiego, występowanie TSE u dorosłych owiec może zawierać się w granicach od 20 do 500 dodatknych przypadków na 1 milion owiec. W Państwach Członkowskich z dużym pogłowiem owiec, wielkość próby wystarczająca do wykrycia występowania jednego wyniku dodatniego na 20000 zdrowych zwierzętach rzeźnych na

¹ Dz. U. nr L 147 z 31.05.2001, str.1

² Dz. U. nr L 177 z 30.06.2001, str. 60

poziomie 95% pewności jest największą realną, jaką można uzyskać w tym momencie. Wielkość próby dla Państw z małym pogłowiem owiec powinna być dopasowywana tak, aby brać pod uwagę praktyczną liczbę zwierząt dostępnych do przebadania.

4. Kryteria wieku dla celu określenia populacji dla celów badawczych powinny być, ze względów praktycznych rozszerzone, czyniąc odniesienia do uzębienia. Państwa Członkowskie, które mają opracowane inne metody pozwalające na określanie wieku zwierzęcia powinny uzyskać zezwolenie na kontynuację stosowania wieku 18 miesięcy.
5. Opinia Sterującego Komitetu Naukowego z dnia 29-30 listopada 2001 zaleca również, aby określony został genotyp białka prionowego wybranych losowo pod-próbek monitorowanych owiec. Wielkość próby dla państw z małym pogłowiem owiec powinna być dopasowywana tak, aby brać pod uwagę praktyczną liczbę zwierząt dostępnych do przebadania.
6. Finlandia i Austria potwierdziły, odpowiednio w dniach 7 oraz 13 grudnia 2001 wystąpienie u nich pierwszych przypadków, gąbczastej encefalopatii bydła (BSE). Z tego względu nie jest wskazane, aby zwolnić te Państwa Członkowskie z monitorowania zdrowego bydła rzeźnego, usuwania kręgosłupa i przeprowadzania ostatecznych badań statystycznych.
7. W okresie przejściowym szczegółowe zasady dotyczące usuwania i niszczenia wymienionych materiałów szczególnego ryzyka są zawarte w załączniku XI, część A do Rozporządzenia (WE) nr 999/2001.
8. W celu uniknięcia niepotrzebnych zakłóceń na rynku wewnętrznym, oraz biorąc pod uwagę opinię Naukowego Komitetu Sterującego, do której odnosi się Decyzja Komisji 2001/233/WE³, tusze oraz części tusz bydła, które wciąż jeszcze zawierają kręgosłup powinny być przyjmowane dla celów handlowych pomiędzy Państwami Członkowskimi oraz gdy są importowane z krajów trzecich. W Państwach Członkowskich powinno zostać ustanowione specjalne postępowanie kontrolne w celu zapewnienia kontroli usuwania kręgosłupów.
9. Państwa Członkowskie powinny mieć również możliwość wydania zgody na usuwanie kręgosłupów w specjalnie uprawnionych sklepach rzeźniczych, monitorowanych i zarejestrowanych dla tego celu.
10. Naukowy Komitet Sterujący wskazał w swojej opinii z dnia 29 czerwca 2001 dotyczącej tkanki tłuszczowej związanej z przewodem pokarmowym bydła, owiec i kóz, że

³ Dz. U. nr L 84 z 23.03.2001, str. 59

potencjalną zakaźność można było znaleźć u bydła w nerwach krezki oraz w węzłach chłonnych krezki znajdujących się blisko tętnicy krezkowej. Ponieważ kontrola usuwania tylko tej specyficznej okolicy jest niewykonalna, dlatego cała krezka pochodząca od bydła powinna być uważana za materiał szczególnego ryzyka (SRM).

11. Konieczne jest wyjaśnienie zasad dotyczących usuwania materiałów szczególnego ryzyka, a w szczególności tych, odnoszących się do materiału barwionego w celach mikroskopowych.
12. Usuwanie materiałów szczególnego ryzyka z produktów przewidzianych na żywność i paszę jest najważniejszym środkiem ochrony zdrowia publicznego. Do czasu podjęcia decyzji dotyczących klasyfikacji dla krajów trzecich oraz jako zabezpieczenie, wskazane jest utrzymanie minimalnych środków zabezpieczających przewidzianych przez Rozporządzenie (WE) 999/2001 dotyczących importu ze wszystkich krajów trzecich, które nie są uważane za wolne od BSE. Niektóre kraje trzecie, w stosunku, do których ocena ryzyka przeprowadzona przez Naukowy Komitet Sterujący wykazała, że ryzyko występowania BSE w rodzimych stadach bydła jest mało prawdopodobne, korzystają z zaniechania środków przejściowych. Konieczne jest wyjaśnienie warunków, na których import z tych zwolnionych państw jest dozwolony a w szczególności tych warunków odnoszących się do źródeł produktów przeznaczonych do importu.
13. Naukowy Komitet Sterujący, w swojej opinii z dnia 29 czerwca 2001 dotyczącej geograficznego ryzyka występowania BSE w pewnych krajach trzecich, stwierdził, że poza poprzednio ocenionymi państwami, wystąpienie BSE u lokalnego bydła jest wysoce nieprawdopodobne w Panamie oraz Salwadorze. Z tego względu Panama oraz Salwador powinny być dodane do listy krajów trzecich korzystających ze zwolnień dla całego importu produktów pochodzenia zwierzęcego, żywego bydła, zarodków oraz komórek jajowych.
14. Z tego względu należy odpowiednio dostosować Rozporządzenie (WE) 999/2001.
15. Doświadczenie wykazało, że konieczne jest wyjaśnienie środków postępowania odnoszących się do żywienia zwierząt, ustanowionych w Rozporządzeniu (WE) nr 1326/2001, przy równoczesnym utrzymaniu, w okresie przejściowym, prohibicji ustalonej Decyzją Komisji 2000/766/WE¹. Powinno zostać również wyjaśnione, że przepisy w tym Rozporządzeniu, dotyczące umieszczania na rynku żywych owiec oraz kóz, ich nasienia, zarodków oraz komórek jajowych mają zastosowanie podczas okresu przejściowego.

¹ Dz. U. nr L 306 z 7.12.2000, str. 32

16. W związku z tym Rozporządzenie (WE) nr 1326/2001 powinno zostać odpowiednio zmienione.

17. Środki zaradcze podane w tym Rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Do Rozporządzenia (WE) 999/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1. Załącznik III zostaje zastąpiony tekstem Załącznika I do niniejszego rozporządzenia.

2. Do Załącznika XI wprowadza się następujące zmiany:

a. Część A zostaje zastąpiona tekstem załącznika II do niniejszego rozporządzenia.

b. W części B, punkt 2 zostaje zastąpiony przez:

„2. Szwecja może zdecydować o odstąpieniu od warunków podanych w punkcie 1, drugi akapit, na odległych terenach o małym pogłowie zwierzęcym.”

c. W części D, punkt 4 zostaje zastąpiony przez:

„4. Punkty 2 oraz 3 nie mają zastosowania do importu bydła urodzonego i stale hodowanego oraz do importu zarodków oraz komórek jajowych pochodzących od tych zwierząt z następujących państw:

Argentyna

Australia

Botswana

Brazylia

Chile

Kostaryka

Salwador

Namibia

Nowa Zelandia

Nikaragua

Panama

Paragwaj

Urugwaj

Singapur

Suazi.”

Artykuł 2

Do Rozporządzenia (WE) nr 1326/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 1, punkt 2 zostaje zastąpiony przez:

„2. Art. 7 nie dotyczy Państwa Członkowskiego do momentu wejścia w życie decyzji określającej status BSE tego państwa oraz do czasu, gdy przepisy Wspólnoty dotyczące karmienia zwierząt odnoszące się do zakaźnych gąbczastych encefalopatii zostaną tam efektywnie wprowadzone. Załącznik XI, część C dotyczy tego Państwa Członkowskiego do momentu, gdy art. 7 znajdzie tam zastosowanie.”

2. W załączniku I drugi myślnik zostaje zastąpione przez:
„- art. 15, ust. 1 dotyczący umieszczania na rynku żywego bydła, ich nasienia, zarodków oraz komórek jajowych.”

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje począwszy od dnia 1 kwietnia 2002 r.

Jednakże przepisy, o których mowa w art. 1, ust. 2, lit. (c) oraz w załączniku XI, rozdział A, ust. 10 do Rozporządzenia (WE) nr 999/2001, ze zmianami wprowadzonymi przez załącznik II do niniejszego Rozporządzenia, obowiązują od 1 marca 2002.

Niniejsze Rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 14 lutego 2002 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK III

SYSTEM MONITOROWANIA

ROZDZIAŁ A

I. Monitorowanie bydła

1. Ogólnie

Monitorowanie bydła musi być wykonane zgodnie z metodami laboratoryjnymi ustanowionymi z załączniku X, rozdział C, punkt 3.1, lit.(b).

2. Monitorowanie bydła poddanego ubojowi w celu spożycia przez ludzi

2.1. Całe bydło w wieku powyżej 24 miesięcy:

- poddane „ubojowi z konieczności” jak określono w art. 2, lit. (n) Dyrektywy Rady 64/433/EWG¹ lub
- poddane ubojowi zgodnie z załącznikiem I, rozdział VI, punkt 28, lit. (c) do Dyrektywy 64/433/EWG, muszą być badane na BSE.

2.2. Całe bydło w wieku powyżej 30 miesięcy przeznaczone uboju w celu spożycia przez ludzi musi być badane w kierunku BSE.

2.3. Szwecja może, w drodze odstąpienia od punktu 2.2, i w odniesieniu do bydła urodzonego, hodowanego i poddanego ubojowi na jej obszarze zdecydować się na badanie tylko próbek losowych. Próbką ta musi obejmować, co najmniej 10000 zwierząt rocznie.

3. Monitorowanie zwierząt poddanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi

Bydło w wieku powyżej 24 miesięcy, które padło lub zostało zabite, lecz które nie zostało:

- zabite w celu zniszczenia zgodnie z Rozporządzeniem Komisji (WE) nr 716/96²,
- zabite w wyniku zwalczania choroby, takiej jak pryszczycyca,
- poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi,

musi być losowo badane w kierunku BSE. Wielkość prób nie może być mniejsza niż wielkość prób podana w tabeli. Probki muszą być reprezentatywne dla każdego regionu oraz stałe.

¹ Dz. U. nr L 121 z 29.07.1964, str.2012/64

² Dz. U. nr L 99 z 20.04.1996, str.14

Cała populacja powyżej 24 miesięcy	Minimalna wielkość prób rocznie*
100 000	950
200 000	1 550
300 000	1 890
400 000	2 110
500 000	2 250
600 000	2 360
700 000	2 440
800 000	2 500
900 000	2 550
1 000 000	2 590
1 500 000	3 000
2 000 000	3 500
2 500 000	4 000
3 000 000	4 500
3 500 000	5 000
4 000 000	5 500

Cała populacja powyżej 24 miesięcy	Minimalna wielkość prób rocznie*
4 500 000	6 000
5 000 000	6 500
5 500 000	7 000
6 000 000	7 500
6 500 000	8 000
7 000 000	8 500
7 500 000	9 000
8 000 000	9 500
8 500 000	10 000
9 000 000	10 500
9 500 000	11 000
10 000 000	11 500
10 500 000	12 000
11 000 000	12 500
11 500 000	13 000
12 000 000	13 500

* Wielkość próbki została obliczona, w sposób umożliwiający wykrycie występowania 0,1% przy wiarygodności 95% w podgrupach, o których mowa w punkcie 3, opartej na założeniu, że proporcja tej podgrupy w całkowitej populacji była powyżej 24 miesiąca życia stanowi 1 %. W przypadku, gdy liczebność całkowitej populacji była powyżej 24 miesiąca życia wynosi 1 500 000 zwierząt lub więcej, wielkość prób została zwiększona o 500 próbek na każde 500 000 zwierząt jako proporcjonalne dostosowanie, tak, aby uwzględnić większe prawdopodobieństwo wahań ryzyka związanego z BSE w ramach populacji.

4. Monitorowanie zwierząt zakupionych w celu zniszczenia, zgodnie z Rozporządzeniem (WE) nr 716/96

4.1. Wszystkie zwierzęta podlegające ubojowi z tytułu wypadku lub, u których stwierdzono chorobę w czasie badania poubojowego, muszą być badane w kierunku BSE.

4.2. Wszystkie zwierzęta urodzone pomiędzy 1 sierpnia 1996 i 1 sierpnia 1997 muszą być badane w kierunku BSE.

4.3. Próbkę losową obejmującą, co najmniej 50 000 zwierząt rocznie z pośród zwierząt nie objętych punktami 4.1 lub 4.2, musi być badana w kierunku BSE.

5. Monitorowanie innych zwierząt

Poza badaniami, o których mowa w punktach 2 do 4, Państwa Członkowskie mogą dobrowolnie zdecydować o przebadaniu na swoim terytorium innych gatunków bydłowych, zwłaszcza tam, gdzie te zwierzęta pochodzą z państw, gdzie występuje lokalnie BSE, gdy były karmione paszą, która mogła być zakażona lub zostały urodzone lub pozyskane od matek zakażonych BSE.

6. Środki podjęte w następstwie testów

6.1. Tam, gdzie zwierzę jest poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi jest badane w kierunku BSE, nie wolno umieścić na tuszy tego zwierzęcia znaku zdrowotnego podanego w Rozdziale XI Załącznika I do Dyrektywy 64/433/EWG do momentu otrzymania ujemnego wyniku uzyskanego za pomocą szybkiego testu.

6.2. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów w punkcie 6.1 tam, gdzie w rzeźniach działa urzędowy system zapewniający, że żadna część badanego zwierzęcia mającego znak zdrowotny nie opuści rzeźni do momentu otrzymania ujemnego wyniku uzyskanego za pomocą szybkiego testu.

6.3. Wszystkie części tuszy zwierzęcia badanego w kierunku BSE, włącznie ze skórą, muszą pozostawać pod urzędową kontrolą do momentu otrzymania ujemnego wyniku uzyskanego za pomocą szybkiego testu chyba, że zostały zniszczone zgodnie z załącznikiem V, punkt 3 lub 4.

6.4. Wszystkie części tuszy zwierzęcia, włącznie ze skórą, u którego uzyskano wynik dodatni w szybkim teście muszą być zniszczone zgodnie z załącznikiem V, punkt 3 lub 4, poza materiałem, który musi być zatrzymany w nawiązaniu do zapisów, o których mowa w rozdziale B, sekcja III.

6.5. W przypadku, gdy u zwierzęcia poddanego ubojowi w celu spożycia przez ludzi wynik szybkiego testu jest dodatni, to tusza znajdująca się bezpośrednio przed tuszą z wynikiem ujemnym i dwie tusze następujące po tuszy z wynikiem ujemnym na tej samej linii uboju, muszą zostać zniszczone zgodnie z punktem 6.4, dotyczy to także tuszy z wynikiem dodatnim.

6.6. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów podanych w punkcie 6.5. tam, gdzie w ubojni istnieje urzędowy system zapobiegający wystąpieniu zakażeń pomiędzy tuszami.

II Monitorowanie owiec i kóz

1. Ogólnie

Monitorowanie owiec i kóz musi być wykonane zgodnie z metodami laboratoryjnymi ustanowionymi w załączniku X, rozdział C, punkt 3.2., lit. (b).

2. Monitorowanie zwierząt poddanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi

Zwierzęta w wieku powyżej 18 miesięcy lub te, u których wyróżniły się więcej niż dwa stałe siekacze, i które zostały poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi muszą być badane zgodnie z wielkością prób wskazaną w tabeli. Wielkość ta musi być reprezentatywna dla każdego regionu oraz sezonu. Dobór próbek musi być ustalony tak, aby uniknąć nad-reprezentacji jakiejkolwiek grupy biorąc pod uwagę pochodzenie, gatunek, wiek, hodowlę, typ produkcji lub jakikolwiek inny charakter. Wiek zwierząt musi być określony na podstawie uzębienia, wyraźnych oznak dojrzałości lub innych wiarygodnych informacji. Tam, gdzie to możliwe należy unikać pobierania zbiorowych próbek z tego samego stada.

Państwa Członkowskie	Minimalna wielkość rocznych prób Zwierzęta poddane ubojowi *
Belgia	3 750
Dania	3 000
Niemcy	60 000
Grecja	60 000
Hiszpania	60 000
Francja	60 000
Irlandia	60 000
Włochy	60 000
Luksemburg	250
Holandia	39 000
Austria	8 200
Portugalia	22 500
Finlandia	1 900
Szwecja	5 250
Zjednoczone Królestwo	60 000

* Wielkość prób została obliczona, w sposób umożliwiający wykrycie występowania 0,005%, przy wiarygodności 95% w zwierzętach poddanych ubojowi w Państwach Członkowskich, w których poddaje się ubojowi duże ilości dorosłych owiec. W tych Państwach Członkowskich,

w których ubój dotyczy mniejszej ilości dorosłych owiec, wielkość prób jest obliczona jako 25% założonej próbki lub zarejestrowanej ilości owiec poddanych ubojowi w roku 2000.

3. Monitorowanie zwierząt nie przeznaczonych do uboju w celu spożycia przez ludzi

Zwierzęta w wieku powyżej 18 miesięcy lub, które posiadają więcej niż dwa wyrżnięte stałe siekacze, i które padły lub zostały zabite, lecz które nie były:

- zabite z powodu zwalczania choroby, takiej jak pryszczycza,
- poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi,

muszą być badane zgodnie z wielkością prób wskazaną w tabeli. Wielkość ta musi być reprezentatywna dla każdego regionu oraz sezonu. Dobór próbek musi być ustalony tak, aby uniknąć nad-reprezentacji jakiegokolwiek grupy biorąc pod uwagę pochodzenie, gatunek, wiek, hodowlę, typ produkcji lub jakikolwiek inny charakter. Wiek zwierząt musi być określony na podstawie uzębienia, wyraźnych oznak dojrzałości lub innych wiarygodnych informacji. Tam, gdzie to możliwe należy unikać pobierania zbiorowych próbek z tego samego stada.

Państwa Członkowskie	Minimalna wielkość rocznej próbki Zwierzęta padłe*
Belgia	450
Dania	400
Niemcy	6 000
Grecja	6 000
Hiszpania	6 000
Francja	6 000
Irlandia	6 000
Włochy	6 000
Luksemburg	30
Holandia	5 000
Austria	1 100
Portugalia	6 000
Finlandia	250
Szwecja	800
Zjednoczone Królestwo	6 000

* Wielkość prób została obliczona, w sposób umożliwiający wykrycie występowania 0,005%, przy wiarygodności 95% u zwierząt padłych w Państwach Członkowskich, w których są duże ilości dorosłych owiec. W tych Państwach Członkowskich, w których ubój dotyczy mniejszej ilości dorosłych owiec wielkość prób jest obliczony jako 50% założonej liczby zwierząt padłych (zakładana śmiertelność 1%).

4. Monitorowanie innych zwierząt

Poza programowym monitorowaniem ustalonym w punktach 2 oraz 3, Państwa Członkowskie mogą dobrowolnie zdecydować o przebadaniu innych zwierząt, w szczególności:

- zwierząt przeznaczonych do produkcji mleka,
- zwierząt pochodzących z państw, w których występuje TSE,
- zwierząt, które otrzymywały potencjalnie zakażoną paszę,
- zwierząt urodzonych lub pozyskanych od matek zakażonych TSE,
- zwierząt ze stad zakażonych TSE.

5. Środki podjęte w następstwie testów owiec i kóz

Wszystkie części tuszy zwierzęcia badanego w kierunku BSE, włącznie ze skórą, muszą pozostawać pod urzędową kontrolą do momentu otrzymania ujemnego wyniku uzyskanego za pomocą szybkiego testu chyba, że zostały zniszczone zgodnie z załącznikiem V, punkt 3 lub 4.

Wszystkie części tuszy zwierzęcia, włącznie ze skórą, u którego uzyskano wynik dodatni w szybkim teście muszą być zniszczone zgodnie z załącznikiem V, punkt 3 lub 4, poza materiałem, który musi być zatrzymany w nawiązaniu do zapisów, o których mowa w rozdziale B, sekcja III.

6. Genotypowanie

6.1 Genotyp białka prionowego musi zostać określony w przypadku każdego dodatniego wyniku w kierunku TSE u owcy. Przypadki TSE znalezione w opornych genotypach (owce o genotypie, który posiada alaninę na obu allelach kodonu 136, argininę na obu allelach kodonu 154 oraz argininę na obu allelach kodonu 171) muszą być natychmiast zgłaszane Komisji. Przypadki takie muszą być poddane, tam gdzie to możliwe, typowaniu szczepu. Tam gdzie typowanie szczepu takiego przypadku nie jest możliwe, stado pochodzenia oraz wszystkie inne stada, w którym dane zwierze przebywało muszą podlegać dokładnemu monitorowaniu w celu wykrycia innych przypadków TSE tak, aby można było przeprowadzić typowanie szczepu.

6.2. Poza zwierzętami genotypowanymi zgodnie z przepisami punktu 6.1., należy określić genotyp białka prionowego w losowej pod-próbce owiec badanych zgodnie z przepisami

rozdziału A, sekcja II, punkt 2. Ta pod-próbka musi reprezentować, co najmniej 1 % całej próbki każdego Państwa Członkowskiego i musi liczyć nie mniej, niż 100 zwierząt na Państwo Członkowskie. Państwo Członkowskie może, na podstawie odstępstwa, wybrać w celu określenia genotypu, odpowiadającą liczbę żywych zwierząt w podobnym wieku.

ROZDZIAŁ B

I. Informacje, które mają być przedstawione przez Państwa Członkowskie w ich sprawozdaniach

1. Liczba podejrzanych przypadków na gatunek zwierząt objętych ograniczeniem poruszania się zgodnie z art. 12, ust. 1.
2. Liczba podejrzanych przypadków na gatunek zwierząt podlegająca badaniu laboratoryjnemu zgodnie z art. 12, ust. 1 oraz wynik tego badania.
3. Liczba stad, w których zgłoszono podejrzane przypadki dotyczące owiec i kóz, i gdzie przeprowadzono badania zgodnie art. 12, ust. 1 oraz 2.
4. Szacunkowa wielkość każdej pod-populacji, o której mowa w rozdziale A, sekcja I, punkty 3 oraz 4.
5. Liczba bydła przebadanego w obrębie każdej pod-populacji, o której mowa w rozdziale A, sekcja I, punkty 2 do 5, metoda wybierania próbek i wyniki testów.
6. Szacunkowa wielkość tych pod-populacji, o których mowa w rozdziale A, sekcja II, punkty 2 oraz 3, i które zostały wybrane do prób.
7. Liczba owiec i kóz oraz stad badanych w obrębie każdej pod-populacji, o której mowa w rozdziale A, sekcja II, punkty 2 do 4, metoda wybierania próbek i wyniki testów.
8. Liczba, rozmieszczenie pod względem wieku oraz pod względem geograficznym przypadków BSE oraz trzęsawki. Liczba i geograficzne rozmieszczenie stad wykazujących wynik dodatni w kierunku trzęsawki. W przypadku każdego przypadku BSE należy podać rok oraz, gdy możliwe, miesiąc urodzenia.
9. Potwierdzone dodatnie przypadki TSE u zwierząt innych niż bydło, owce i kozy.
10. Genotyp, a gdzie możliwe rasę każdego zwierzęcia badanego w obrębie każdej pod-populacji, o której mowa w rozdziale A, część II, punkty 6.1 oraz 6.2.

II. Informacje, które mają być przedstawione przez Komisję w jej podsumowaniu

Podsumowanie powinno być przedstawione w formie tabeli obejmującej, co najmniej te informacje, o których mowa w części I dla każdego Państwa Członkowskiego.

III. Rejestry

1. Właściwe organy muszą trzymać przez siedem lat, rejestry dotyczące:

- liczby i rodzajów zwierząt objętych ograniczeniem przemieszczania się zgodnie z art. 12, ust. 1,
- liczby oraz wyników badań klinicznych i dochodzeń epizootycznych zgodnie z art. 12, ust. 1,
- liczby oraz wyników badań laboratoryjnych zgodnie z art. 12, ust. 2,
- liczby, tożsamości oraz pochodzenia zwierząt badanych w ramach programów monitorujących, zgodnie z rozdziałem A oraz gdzie to możliwe wieku, hodowli oraz informacji z wywiadu klinicznego,
- genotyp białka prionowego dodatnich przypadków TSE u owiec.

2. Laboratorium przeprowadzające badania musi przetrzymywać przez siedem lat wszystkie zapisy dotyczące testowania, zwłaszcza księgi laboratoryjne, a gdy wskazane bloki parafinowe oraz zdjęcia Western blot.”

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK XI

PRZEJŚCIOWE ŚRODKI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 22 ORAZ 23

A. Dotyczące materiału szczególnego ryzyka, mięsa odzyskanego mechanicznie oraz technik ubojowych

1. Materiał szczególnego ryzyka określony poniżej powinien być usunięty i zniszczony zgodnie z punktami 5 do 8 oraz, jeśli dotyczy, punktem 11.

(a) Następujące tkanki są określone jako materiał szczególnego ryzyka:

(i) czaszka, łącznie z mózgiem i gałkami ocznymi, migdałki, kręgosłup z wyłączeniem kręgów ogonowych i wyrostków poprzecznych kręgów lędźwiowych, lecz łącznie ze zwojami nerwowymi korzeni grzbietowych i rdzeniem kręgowym bydła w wieku powyżej 12 miesięcy oraz jelita od dwunastnicy do prostnicy oraz krezka bydła w każdym wieku;

(ii) czaszka, łącznie z mózgiem i oczami, migdałki oraz rdzeń kręgowy owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub tych, które posiadają stałe siekacze, oraz śledziona owiec i kóz bez względu na wiek.

Wiek ustalony powyżej odnoszący się do usunięcia kręgosłupa można dopasować przez zmianę niniejszego rozporządzenia biorąc pod uwagę statystyczne prawdopodobieństwo wystąpienia BSE w odpowiednich grupach wiekowych wśród bydła we Wspólnocie, w oparciu o wyniki monitorowania BSE zgodnie z ustaleniem rozdziału A.I załącznika III oraz rozdziału B, punkt 1 tego załącznika.

b) Dodatkowo do materiału szczególnego ryzyka wymienionego w (a), na terenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej jak też Portugalii z wyjątkiem autonomicznego regionu Azorów, za materiał szczególnego ryzyka muszą być uznane niżej podane tkanki:

- cała głowa z wyłączeniem języka, łącznie z mózgiem, gałkami ocznymi, trójdzielnym zwojem nerwowym oraz migdałkami; grasica, śledziona oraz rdzeń kręgowy bydła, mającego powyżej 6 miesięcy.

2. W drodze odstępstwa od punktu 1, lit. (a)(i) zgodnie z procedurą, o której mowa, w art. 24, ust. 2 może być podjęta decyzja pozwalająca na wykorzystanie kręgosłupa i zwojów nerwowych korzeni grzbietowych pochodzących od bydła:

a) urodzonego, stale hodowanego i poddawanego ubojowi w Państwach Członkowskich dla których ocena naukowa ustala, że wystąpienie BSE u rodzimego bydła jest bardzo mało prawdopodobne, lub nieprawdopodobne lecz nie wykluczone, lub

b) urodzonego po efektywnym wprowadzeniu zakazu karmienia przeżuwaczy białkiem ssaków, w Państwach Członkowskich ze zgłoszonymi przypadkami BSE wśród krajowych zwierząt lub dla których ocena naukowa ustala, że wystąpienie BSE u rodzimego bydła jest prawdopodobne.

Zjednoczone Królestwo, Portugalia i Szwecja mogą korzystać z tego odstępstwa na podstawie wcześniej dostarczonego i oszacowanego świadectwa. Inne Państwa Członkowskie mogą wystąpić o takie odstępstwo dostarczając wiarygodne świadectwo do Komisji w odniesieniu do punktu (a) lub, (b), jeśli to ich dotyczy.

Państwa Członkowskie korzystające z tego odstępstwa powinny zapewnić, dodatkowo do wymagań podanych w załączniku III, rozdziale A, sekcji I, że jeden z zatwierdzonych szybkich testów wymienionych w Załączniku X, rozdziale C, punkt 4 jest zastosowany dla wszystkich osobników bydłych w wieku powyżej 30 miesięcy, które:

a) padły w gospodarstwie lub podczas transportu, lecz nie były poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi, z wyjątkiem zwierząt padłych w odległych rejonach, charakteryzujących się małą populacją zwierząt, a znajdujących się w Państwach Członkowskich, gdzie wystąpienie BSE nie jest prawdopodobne;

b) były przeznaczone do uboju w celu spożycia przez ludzi.

Odstępstwa te nie mogą być udzielone w celu zezwolenia na wykorzystanie kręgosłupa i zwojów nerwowych korzeni grzbietowych od bydła w wieku przekraczającym 30 miesięcy, a pochodzących ze Zjednoczonego Królestwa lub Portugalii z wyjątkiem autonomicznego regionu Azorów.

Eksperti Komisji mogą na miejscu dokonywać kontroli w celu dalszego zweryfikowania dostarczonego świadectwa, zgodnie z art. 21.

3. Kości bydła, owiec i kóz nie mogą być użyte do produkcji mięsa odzyskanego mechanicznie.

4. Uszkodzenie tkanki centralnego układu nerwowego poprzez wydłużony w kształcie pręta przyrząd wprowadzony do jamy czaszki po oszołomieniu przed ubojem nie może być przeprowadzane na bydle, owcach i kozach, których mięso jest przeznaczone do spożycia przez ludzi lub zwierzęta.

5. Określony materiał szczególnego ryzyka musi być usunięty w:

a) rzeźniach;

b) pomieszczeniach do rozbioru mięsa, w przypadku kręgosłupa bydła;

c) zakładach przetwórstwa materiału wysokiego ryzyka lub w pomieszczeniach, o których mowa w art. 3 oraz 7 Dyrektywy 90/667/EWG, pod nadzorem wyznaczonego przez właściwy organ pośrednika. Ustalenie to powinno być w tym celu zaaprobowane przez właściwy organ. Tam gdzie określony materiał szczególnego ryzyka nie został usunięty z padłego zwierzęcia, jako określony materiał szczególnego ryzyka należy traktować całe padłe zwierzę lub części ciała zawierające materiał szczególnego ryzyka. Jakkolwiek, całe ciała padłych zwierząt mogą zostać wyłączone z wymaganego barwienia ustanowionego w punkcie 7.

6. W drodze odstępstwa od punktu 5, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na:

- a) pozyskiwanie mięsa z policzków i języka głów bydła, owiec i kóz w zakładach rozbioru upoważnionych do tego celu;
- b) usuwanie rdzenia kręgowego w przypadku owiec i kóz w zakładach rozbioru specjalnie upoważnionych do tego celu;
- c) usuwanie kręgosłupa z tuszy lub części tuszy w sklepach rzeźniczych, specjalnie upoważnionych, monitorowanych i zarejestrowanych do tego celu.

7. Wszelki materiał szczególnego ryzyka powinien być zabarwiony farbą lub, jeśli jest to właściwe, natychmiast oznaczony po usunięciu i całkowicie zniszczony:

- a) przez spalenie na popiół bez przetworzenia wstępnego, lub
- b) po przetworzeniu wstępnym:
 - i) zgodnie z systemami określonymi w rozdziałach I do IV, VI oraz VII załącznika do Decyzji 92/562/EWG:
 - przez spalenie na popiół
 - przez współspalenie na popiół;
 - ii) co najmniej w zgodzie ze standardami ustanowionymi w załączniku I do Decyzji 1999/534/WE, przez zakopanie w zatwierdzonym miejscu.

Materiał przetworzony wstępnie powinien być ponownie zabarwiony, lub, jeśli dotyczy, ponownie oznakowany, jeśli farba nie jest widoczna lub znacznik niewykrywalny.

8. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów punktów 5 i 7 w celu zezwolenia na spalenie na popiół lub zakopanie materiału szczególnego ryzyka lub całych ciał, bez uprzedniego barwienia, lub, jeśli dotyczy, bez usuwania materiału szczególnego ryzyka, w okolicznościach ustalonych w art. 3, ust. 2 Dyrektywy 90/667/EWG oraz przy metodach, które:

- wykluczają wszelkie ryzyko przenoszenia TSE, oraz
- są zatwierdzone i zweryfikowane przez właściwy organ.

9. Państwa Członkowskie mogą wysyłać materiał szczególnego ryzyka lub przetworzony z nich materiał do innych Państw Członkowskich tylko w celu późniejszego spalenia na popiół, stosownie do warunków ustanowionych, w art. 4, punkt 2 Decyzji 97/735/WE, lub, jeśli jest właściwe, zgodnie z punktem 11, lit. (b).

Punkt ten może zostać zmieniony na wniosek Państwa Członkowskiego w celu umożliwienia wysłania materiału szczególnego ryzyka lub przetworzonego z niego materiału do krajów trzecich do spalenia na popiół, jeśli zostały przyjęte warunki rządzące takim eksportem.

10. (a) Wymienione poniżej produkty pochodzenia zwierzęcego podlegają warunkom ustanowionym w (b) przy imporcie do Wspólnoty:

- materiał szczególnego ryzyka, o którym mowa w punkcie 1, lit. (a),
- mięso świeże: mięso określone przez Dyrektywę 64/433/EWG,
- mięso mielone lub mięso przygotowywane: mięso mielone oraz przygotowywane określone Dyrektywą 94/65/WE¹,
- produkty mięsne: produkty mięsne określone Dyrektywą 77/99/EWG²,
- inne produkty pochodzenia zwierzęcego; inne produkty pochodzenia zwierzęcego zgodnie z określeniem przez Dyrektywę 77/99/EWG,
- wytopiony, tłuszcz o którym mowa w Dyrektywie 92/118/EWG,
- żelatyna, o której mowa w Dyrektywie 92/118/EWG,
- pokarm dla zwierząt towarzyszących, o którym mowa w Dyrektywie 92/118/EWG,
- przetworzone białko zwierzęce, o którym mowa w Dyrektywie 92/118/EWG,
- kości i produkty z kości, o których mowa w Dyrektywie 92/118/EWG,
- surowce pasz dla zwierząt o których mowa w Dyrektywie 92/118/EWG.

Każde odniesienie do „produktów pochodzenia zwierzęcego” określa produkty pochodzenia zwierzęcego wymienione w tym punkcie i nie dotyczy innych produktów pochodzenia zwierzęcego, zawierających lub pochodzących od tych produktów pochodzenia zwierzęcego.

b) Gdy do Wspólnoty importuje się z krajów trzecich lub innych regionów, wyżej wymienione produkty pochodzenia zwierzęcego zawierające surowce bydłace, owcze lub kozie, wówczas powinny im towarzyszyć świadectwa zdrowia wraz z deklaracją podpisaną przez właściwy organ państwa produkcji, o następującym brzmieniu:

¹ Dyrektywa Rady 94/65/WE z dnia 14 grudnia 1994 ustalająca wymagania dla produkcji i wprowadzenia na rynek mielonego mięsa i przygotowywania mięsa (Dz. U. nr L 368 z 31.12.1994, str. 10)

„Ten produkt nie zawiera i nie pochodzi od:

albo (*)

materiał szczególnego ryzyka zgodnie z definicją zawartą w załączniku XI, sekcji A do Rozporządzenia (WE) 999/2001 wyprodukowany po dniu 31 marca 2001r., lub mechanicznie odzyskane mięso z kości bydła, owiec lub kóz wyprodukowane po dniu 31 marca 2001r. Po dniu 31 marca 2001r. bydło, owce i kozy, z których pochodzi ten produkt nie zostały poddane ubojowi po oszołomieniu za pomocą wstrzyknięciu gazu do jamy czaszki lub zabite przy zastosowaniu tej samej metody, lub poddane ubojowi, po oszołomieniu, przez pokaleczenie tkanki centralnego układu nerwowego za pomocą wydłużonego przyrządu w kształcie pręta wprowadzonego do jamy czaszki.

Tusze, półtusze lub ćwierćtusze mogą zawierać kręgosłup przy imporcie;

lub (*)

materiały bydłecze, owcze i kozie inne niż te, które uzyskano od zwierząt urodzonych, stale hodowanych i poddanych ubojowi w następujących państwach:

Argentyna

Australia

Botswana

Brazylia

Chile

Kostaryka

Salwador

Namibia

Nowa Zelandia

Nikaragua

Panama

Paragwaj

Urugwaj

Singapur

Suazi”

(*) usunąć jedno z nich, jeśli nie dotyczy

² Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 dotycząca problemów zdrowotnych dotyczących wewnątrz wspólnotowy handel produktami mięsnymi (Dz. U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85). Dyrektywa zmieniona przez Dyrektywę Rady 97/76/WE (Dz. U. nr L 10 z 16.01.1998, str. 25).

11. Państwa Członkowskie powinny przeprowadzać częste oficjalne inspekcje w celu weryfikacji poprawności wniosku tej części i powinny zapewnić, że zostały podjęte środki dla uniknięcia jakiegokolwiek zanieczyszczenia, szczególnie w rzeźniach, zakładach rozbioru mięsa, zakładach przetwórczych odpadów zwierzęcych, zakładów przetwórczych wysokiego ryzyka lub pomieszczeń zaaprobowanych przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 7 Dyrektywy 90/667/EWG, sklepach rzeźniczych zarejestrowanych zgodnie z punktem 6, wyrobiskach ziemnych lub innych miejscach składowania lub spalania na popiół.

Państwa Członkowskie powinny w szczególności ustanowić system dla zapewnienia i sprawdzania, czy:

a) materiał szczególnego ryzyka użyty w produkcji produktów o których mowa w art. 1, ust. 2 został użyty jedynie dla zatwierdzonych celów;

b) materiał szczególnego ryzyka, szczególnie, gdy dokonuje się usuwania go w jednostkach lub pomieszczeniach innych niż ubojnie, jest całkowicie odseparowany od innych odpadów nie przeznaczonych do spalania na popiół, jest zbierany osobno i pozbyto się go zgodnie z punktem 1 oraz punktami 5 do 9. Państwa Członkowskie mogą podjąć decyzję pozwalającą na wysyłanie głów i tusz zawierających materiał szczególnego ryzyka do innych Państw Członkowskich o ile inne Państwo Członkowskie wyraziło zgodę na przyjęcie materiału i zaaprobowало określone warunki odpowiednie dla takiego transportu.

Jednakże, tusze, półtusze lub ćwierćtusze zawierające materiał szczególnego ryzyka inny niż kręgosłup, włączając w to zwoje nerwowe korzeni grzbietowych, mogą być importowane do Państw Członkowskich lub wysłane do innego Państwa Członkowskiego bez wcześniejszego uzgodnienia.

12. Należy ustanowić system kontroli usuwania kręgosłupa jak wymieniono w ust. 1, lit.

(a)(i). System ten powinien zawierać, co najmniej następujące środki:

a) tusze lub części tuszy jak określono Dyrektywą 64/433/EWG bydła muszą być oznaczone niebieskim paskiem na naklejce, o której mowa w Rozporządzeniu (WE) 1760/2000 w przypadku, gdy usunięcie kręgosłupa nie jest wymagane;

b) specjalne oznaczenie liczby tusz bydlęcych lub części tusz, w stosunku do których wymagane jest usunięcie kręgosłupa oraz tych, z których usunięcie kręgosłupa nie jest wymagane, muszą być dołączone do dokumentu handlowego o którym mowa w art. 3, ust. 1A, lit. (f)(ii) Dyrektywy 64/433/EWG lub do dokumentu, o którym mowa w art. 1, ust. 2 Decyzji Komisji 93/13/EWG¹, jeżeli jest to właściwe.

¹ Dz. U. nr L 9 z 15.01.1993, str. 33

c) sklepy rzeźnicze muszą trzymać, przez co najmniej jeden rok, dokumenty handlowe o których mowa w punkcie (b).”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) Nr 1494/2002

z dnia 21 sierpnia 2002

zmieniające Załączniki III, VII i XI do Ustawy (UW) Nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady, odnośnie monitorowania gąbczastej encefalopatii bydła, zwalczania zakaźnej gąbczastej encefalopatii, usuwania materiałów szczególnego ryzyka i odnośnie przepisów dotyczących importu żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Rozporządzenie (WE) Nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające przepisy odnośnie zapobiegania, zwalczania i likwidacji pewnych zakaźnych gąbczastych encefalopatii ⁽¹⁾, wraz z ostatnimi poprawkami wniesionymi w Rozporządzeniu Komisji (WE) Nr 270/2002 ⁽²⁾, a w szczególności w jej Artykule 23,

mając na uwadze co następuje:

(1) Przepisy dotyczące monitorowania gąbczastej encefalopatii bydła (BSE), niszczenia zarodków i komórek jajowych zwierząt zakażonych, handlu bydlęcymi zarodkami i komórkami jajowymi, usuwania materiałów szczególnego ryzyka związanego z BSE przedstawione są w Rozporządzeniu (WE) Nr 999/2001.

(2) W momencie, gdy wniesione zostały poprawki do programu monitorującego BSE u bydła w Rozporządzeniu Komisji (WE) Nr 1248/2001 ⁽³⁾, podjęte zostało postanowienie o zmianie programu monitorującego, na podstawie wyników uzyskanych w okresie pierwszych sześciu miesięcy trwania programu.

(3) W ciągu drugiej połowy roku 2001, ponad pięć milionów sztuk bydła zostało przebadanych w kierunku BSE i u 457 wynik testu był dodatni. Większość przypadków z wynikiem dodatnim stwierdzono wśród zwierząt, padłych w gospodarstwie, poddanych ubojowi z konieczności oraz wśród zwierząt, których ubój wynikał z podejrzewania u nich choroby lub ich nieprawidłowego stanu ogólnego.

(4) W celu zapewnienia jednolitego stosowania programu monitorującego, konieczne jest wyjaśnienie w Załączniku III, Rozdział A.I.2, definicji zwierząt, których ubój wynikał z podejrzewania u nich choroby lub z nieprawidłowości w ich stanie ogólnym.

(5) Wszystkie zwierzęta padłe w gospodarstwie, w wieku ponad 24 miesiące, przebadane zostały w kierunku BSE w ramach jednorocznego statystycznego badania wprowadzonego jako środek tymczasowy w Rozporządzeniu (WE) Nr 999/2001. Aby zapewnić skuteczne wykrywanie przypadków BSE, wszystkie padłe w gospodarstwie zwierzęta w wieku ponad 24 miesiące życia powinny być nadal badane w sposób ciągły. Aby uniknąć nieproporcjonalnych kosztów, powinien zostać uczyniony wyjątek wobec upadków zwierząt w odległych okolicach, gdzie nie jest organizowana zbiórka padłych zwierząt.

(6) Ważne jest monitorowanie rozwoju epizootii BSE wśród zwierząt urodzonych po wprowadzeniu wzmożonych ograniczeń dotyczących żywienia w Zjednoczonym Królestwie.

¹ Dz. U. nr L 147 z dnia 31.5.2001, str. 1

² Dz. U. nr L 45 z dnia 15.2.2002, str. 4

³ Dz. U. nr L 173 z dnia 27.6.2001, str. 12

W związku z tym badanie zwierząt poddanych ubojowi i zniszczonych według systemu „Powyżej Trzydzieści Miesięcy”, powinno zostać rozszerzone tak, aby objąć wszystkie zwierzęta urodzone po wprowadzeniu ograniczeń dotyczących żywienia. Jednakże, wykrycie przypadków dodatnich wśród zwierząt młodszych niż 42 miesiące życia jest bardzo mało prawdopodobne i byłoby niewspółmierne wymagać badania zdrowych zwierząt poniżej tego wieku, przeznaczonych do zniszczenia według wyjątkowego schematu wprowadzonego Rozporządzeniem Komisji (WE) Nr 716/96 z dnia 19 kwietnia 1996 roku, przyjmującego nadzwyczajne środki dla podtrzymania obrotu wołowiną w Zjednoczonym Królestwie ⁽¹⁾ wraz z poprawkami przyjętymi w Rozporządzeniu (WE) Nr 1176/2000 (5).

(7) Konieczne jest wyjaśnienie przepisów dotyczących znakowania zdrowych sztuk wybranych do badania w kierunku zakaźnej gąbczastej encefalopatii.

(8) Aby uniknąć niewspółmiernych kosztów programu monitorującego małe przeżuwacze, wyjątek powinien zostać uczyniony dla upadków zwierząt w odległych terenach, gdzie nie została zorganizowana zbiórka padłych zwierząt.

(9) Powinny zostać wyjaśnione przepisy dotyczące dobrowolnych programów monitorujących u innych gatunków zwierząt poza bydłem, owcami i kozami.

(10) W swojej opinii z dnia 16 maja 2002 r., dotyczącej bezpieczeństwa zarodków bydłowych, Naukowy Komitet Sterujący stwierdził, iż nie ma konieczności wdrażania innych środków niż te ustanowione w protokołach Międzynarodowego Towarzystwa Transferu Zarodków. Na swojej sesji ogólnej w maju 2002 r., Międzynarodowy Urząd ds. Zwalczenia Epizootii (OIE) światowej organizacji zdrowia zwierząt zdecydował, bazując na podobnych podstawach naukowych, o usunięciu wszystkich warunków handlu dotyczących zarodków i komórek jajowych bydła. Przepisy dotyczące niszczenia zarodków i komórek jajowych bydła, zakaźnego BSE oraz warunki handlu zarodkami i komórkami jajowymi bydła, dotyczące BSE, powinny wobec tego zostać odwołane.

(11) Konieczne jest wyjaśnienie przepisów dotyczących usuwania i kontroli określonych materiałów z grupy ryzyka.

(12) W swojej opinii z dnia 27 czerwca 2002 r., dotyczącej Geograficznego Ryzyka BSE w niektórych państwach spoza Wspólnoty, Naukowy Komitet Sterujący stwierdził, że poza wcześniej ocenionymi państwami, pojawienie się BSE u bydła krajowego jest mało prawdopodobne w Islandii i Vanuatu. Dlatego też warunki handlu żywym bydłem i produktami pochodzenia bydłowego, owczego i koziego nie powinny dotyczyć Islandii i Vanuatu.

(13) Rozporządzenie (WE) Nr 999/2001 powinna zostać tym samym odpowiednio przyjęta.

(14) Działania przewidziane w tej Rozporządzeniu zgodne są z opinią Stałego Komitetu do spraw Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJĘŁA NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załączniki III, VII i XI do Rozporządzenia (WE) Nr 999/2001 zostają przyjęte zgodnie z Załącznikiem do tej Ustawy.

Artykuł 2

¹ Dz. U. nr L 99 z dnia 20.4.1996, str. 14

Rozporządzenie to wchodzi w życie trzeciego dnia po opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Rozporządzenie to jest wiążące w całości i odnosi się bezpośrednio do wszystkich Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 21 sierpnia 2002.

W imieniu Komisji
David BYRNE
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

1. Załącznik III zastąpiony zostaje przez:

„ZAŁĄCZNIK III

SYSTEM MONITORUJĄCY

ROZDZIAŁ A

I. Monitorowanie bydła

1. Ogólne

Monitorowanie bydła będzie przeprowadzane zgodnie z metodami laboratoryjnymi wymienionymi w Załączniku X, Rozdział C, punkt 3.1(b).

2. Monitorowanie zwierząt poddanych ubojowi w celu spożycia przez człowieka

2.1. Wszystkie sztuki bydła w wieku powyżej 24 miesięcy życia:

- podlegające „ubojowi z konieczności” jak zostało zdefiniowane w Artykule 2(n) Rozporządzenia Rady 64/433/EWG (¹), lub

- poddane ubojowi zgodnie z Załącznikiem I, Rozdział VI, punkt 28(c), do Rozporządzenia 64/433/EWG, za wyjątkiem zwierząt bez klinicznych objawów choroby poddanych ubojowi w związku ze zwalczaniem choroby zakaźnej, powinny być badane w kierunku BSE.

2.2. Wszystkie sztuki bydła w wieku powyżej 30 miesięcy życia:

- podlegające ubojowi w celu spożycia przez człowieka, lub

- poddane ubojowi w związku ze zwalczaniem choroby, zgodnie z Załącznikiem I, Rozdział VI, punkt 28(c), do Rozporządzenia 64/433/EWG, ale nie wykazujące żadnych klinicznych objawów choroby,

powinny być badane w kierunku BSE.

2.3. W ramach wyjątku od punktu 2.2, względem zwierząt urodzonych, hodowanych i poddanych ubojowi na swoim terytorium, Szwecja może zdecydować o badaniu wyłącznie losowo wybranych sztuk. Badanie powinno obejmować, co najmniej 10 000 zwierząt rocznie.

3. Monitorowanie zwierząt poddanych ubojowi nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi

3.1. Wszystkie sztuki bydła w wieku powyżej 24 miesięcy życia, które padły lub zostały zabite, ale które nie zostały:

- zabite w celu zniszczenia stosownie do Rozporządzenia Komisji (WE) Nr 716/96 (2),

- zabite w ramach zwalczania choroby zakaźnej, takiej jak pryszczycza,

- poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi,

powinny być badane w kierunku BSE.

3.2. Państwa Członkowskie mogą zdecydować o ustanowieniu wyjątków od przepisów punktu 3.1 na odległych terenach, o małym zagęszczeniu zwierząt, gdzie nie jest

organizowana zbiórka zwierząt padłych. Państwa Członkowskie wprowadzając takie wyjątki powinny o tym poinformować Komisję i dostarczyć listę regionów, wyłączonych z badań.

Obszar wyłączony z badań nie może przekraczać 10 % bydła w Państwie Członkowskim.

4. Monitorowanie zwierząt nabytych w celu zniszczenia, stosownie do Rozporządzenia (WE) Nr 716/96

4.1. Wszystkie zwierzęta poddane ubojowi z konieczności lub, u których stwierdzono chorobę w czasie badania poubojowego, powinny zostać zbadane w kierunku BSE.

¹ Dz. U. nr 121 z 29.7.1964, str. 2012/64

4.2. Wszystkie zwierzęta w wieku powyżej 42 miesięcy życia, urodzone po 1 sierpnia, 1996 r., powinny być badane w kierunku BSE.

4.3. W kierunku BSE powinna być badana losowo wybrana grupa obejmująca, co najmniej 10 000 zwierząt rocznie, spośród zwierząt nie wymienionych w punktach 4.1 lub 4.2.

5. Monitorowanie innych zwierząt

Oprócz badań, o których mowa w punktach 2 do 4, Państwa Członkowskie mogą dobrowolnie zdecydować o badaniu innych sztuk bydła na swoim terytorium, w szczególności, jeżeli zwierzęta te pochodzą z krajów, w których istnieje BSE, spożywały potencjalnie zakażone pasze lub urodzone zostały albo pochodziły od matek zakażonych BSE.

6. Środki podjęte w następstwie testów

6.1. Jeżeli zwierzę poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi zostało wybrane do badania w kierunku BSE, znak zdrowotny przewidziany w Rozdziale XI Załącznika I do Rozporządzenia 64/433/EWG, nie może być umieszczony na tuszy, dopóki nie uzyska się wyniku ujemnego w szybkim teście.

6.2. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów punktu 6.1, jeżeli w rzeźni obowiązuje zatwierdzony system, gwarantujący, iż żadna część tuszy zwierzęcia, nosząca znak zdrowotny, nie opuści rzeźni dopóki ni zostanie uzyskany wynik ujemny w szybkim teście.

6.3. Wszystkie części tuszy zwierzęcia badanego w kierunku BSE, w tym również skóra, powinny pozostawać pod urzędową kontrolą, dopóki nie uzyska się wyniku ujemnego w szybkim teście chyba, że zostaną one zniszczone zgodnie z Załącznikiem V, punkt 3 lub 4.

6.4. Wszystkie części zwierzęcia, w tym również skóra, u którego uzyskano wynik dodatni w szybkim teście powinny zostać zniszczone zgodnie z Załącznikiem V, punkt 3 lub 4, za wyjątkiem materiału, który musi zostać zachowany razem z danymi wymienionymi w Rozdziale B, sekcja III.

6.5. Jeżeli zwierzę, które zostało poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi, okazało się być dodatnie w szybkim teście, oprócz tuszy, której wynik był dodatni zniszczona powinno zostać, zgodnie z punktem 6.4, przynajmniej tusza bezpośrednio poprzedzająca tuszę z wynikiem dodatnim oraz dwie tusze następujące po tuszy z wynikiem dodatnim na tej samej linii uboju.

6.6. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów punktu 6.5, jeżeli w rzeźni istnieje system zapobiegający zakażeniu pomiędzy poszczególnymi tuszami.

II. Monitorowanie owiec i kóz

1. Ogólne

Monitorowanie owiec i kóz powinno być przeprowadzane zgodnie z metodami laboratoryjnymi wymienionymi w Załączniku X, Rozdział C, punkt 3.2(b).

2. Monitorowanie zwierząt przeznaczonych do uboju w celu spożycia przez ludzi
Zwierzęta w wieku powyżej 18 miesięcy życia lub, które mają wyróżnione więcej, niż dwa stałe siekacze, i które zostały poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi, powinny być badane zgodnie z wielkością prób wskazaną w tabeli. Dobór prób powinien być reprezentatywny dla każdego regionu i poru roku. Dobór próby powinien być zaprojektowany tak, aby uniknąć nad-reprezentowania którejkolwiek grupy, pod względem pochodzenia, gatunku, wieku, płci, typu produkcji i innych cech. Wiek zwierząt powinien być szacowany na podstawie uzębienia, oczywistych oznak dojrzałości i innych godnych zaufania informacji. Powinno unikać się, o ile jest to możliwe, wielokrotnego wybierania z tego samego stada.

Państwo Członkowskie	Minimalna wielkość rocznych prób zwierząt poddanych ubojowi(*)
Belgia	3 750

Dania	3 000
Niemcy	60 000
Grecja	60 000
Hiszpania	60 000
Francja	60 000
Irlandia	60 000
Włochy	60 000
Luksemburg	250
Holandia	39 000
Austria	8 200
Portugalia	22 500
Finlandia	1 900
Szwecja	5 250
Zjednoczone Królestwo	60 000

(*) Wielkość prób została obliczona tak, aby wykryć występowanie 0,005%, przy wiarygodności 95% wśród zwierząt poddanych ubojowi, w Państwach Członkowskich, które poddają ubojowi dużą liczbę dorosłych owiec. W tych Państwach Członkowskich, które poddają ubojowi mniejszą liczbę dorosłych owiec, wielkość próby obliczona jest jako 25% oszacowanej lub odnotowanej ilości owiec poddanych ubojowi w roku 2000.

3. Monitorowanie zwierząt poddanych ubojowi w celach innych niż spożycie przez ludzi
Zwierzęta w wieku powyżej 18 miesiąca życia lub, które mają wyróżnione więcej niż dwa stałe siekacze, które padły lub były zabite, ale które nie zostały:

- zabite w ramach zwalczania choroby, takiej jak na przykład pryszczycyca,
- poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi,

powinny być zbadane zgodnie z wielkością prób wskazanej w tabeli. Dobór próby powinien być reprezentatywny dla każdego regionu i pory roku. Dobór do próby powinien zostać tak zaprojektowany, aby uniknąć nad-reprezentowania którejkolwiek grupy, pod względem pochodzenia, gatunku, wieku, płci, typu produkcji lub jakiegokolwiek innej cechy. Wiek zwierząt powinien być oszacowany na podstawie uzębienia, oczywistych oznak dojrzałości lub innych wiarygodnych informacji. Powinno unikać się wielokrotnego pobierania prób z tego samego stada.

Państwa Członkowskie mogą zdecydować o wyłączeniu z badania odległych terenów, o niskim zagęszczeniu zwierząt, gdzie nie jest zorganizowana zbiórka padłych zwierząt. Państwa Członkowskie dokonujące takiego wyłączenia, powinny o tym poinformować Komisję i przedstawić listę obszarów wyłączonych z badania. Obszar wyłączony z badania nie może obejmować więcej niż 10 % populacji owiec i kóz w Państwie Członkowskim.

Państwo Członkowskie	Minimalna wielkość prób rocznie Zwierzęta padłe (*)
Belgia	450
Dania	400
Niemcy	6 000
Grecja	6 000
Hiszpania	6 000
Francja	6 000
Irlandia	6 000
Włochy	6 000

Luksemburg	30
Holandia	5 000
Austria	1 100
Portugalia	6 000
Finlandia	250
Szwecja	800
Zjednoczone Królestwo	6 000

(*) Wielkość próby została obliczona tak, aby wykryć występowanie 0,05% przy wiarygodności 95% wśród zwierząt padłych, w Państwach Członkowskich posiadających dużą populację owiec. W tych Państwach Członkowskich, w których populacja owiec jest mniejsza, wielkość próby obliczona jest jako 50% szacowanej liczby owiec padłych (szacowana śmiertelność 1%).

4. Monitorowanie innych zwierząt

Oprócz programów monitorujących, wymienionych w punktach 2 i 3, Państwa Członkowskie mogą dobrowolnie przeprowadzić monitorowanie innych zwierząt, a w szczególności:

- zwierząt, wykorzystywane do produkcji produktów mlecznych,
- zwierząt pochodzących z krajów gdzie występuje TSE,
- zwierząt, które były karmione potencjalnie zakażonymi paszami,
- zwierząt pochodzących od lub urodzonych przez matki zakażone TSE,
- zwierząt ze stad, w których stwierdzono TSE.

5. Środki podjęte w następstwie testów owiec i kóz

5.1. Jeżeli zwierzę poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi zostało wybrane do badania w kierunku TSE, znak zdrowotny przewidziany w Rozdziale XI Załącznika I do Rozporządzenia 64/433/EWG, nie może być umieszczony na tuszy, dopóki nie zostanie uzyskany wynik ujemny w szybkim teście.

5.2. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od przepisów punktu 5.1, jeżeli w rzeźni obowiązuje zatwierdzony system gwarantujący, iż żadna część tuszy zwierzęcia, nosząca znak zdrowotny, nie opuści rzeźni dopóki nie zostanie uzyskany wynik ujemny w szybkim teście.

5.3. Wszystkie części zwierzęcia badanego, w tym również skóra, powinny pozostawać pod urzędową kontrolą, dopóki nie zostanie uzyskany się wynik ujemny w szybkim teście, chyba, że zostaną one zniszczone zgodnie z Załącznikiem V, punkt 3 lub 4.

5.4. Wszystkie części zwierzęcia, w tym również skóra, u którego uzyskano wynik dodatni w szybkim teście powinny zostać zniszczone zgodnie z Załącznikiem V, punkt 3 lub 4, za wyjątkiem materiału, który musi zostać zachowany razem z danymi wymienionymi w Rozdziale B, sekcja III.

6. Genotypowanie

6.1. W każdym przypadku dodatniego wyniku w kierunku TSE u owcy, powinien zostać oznaczony genotyp białka prionowego. Przypadki TSE wykryte w genotypach opornych (genotyp owcy kodujący alaninę na obu alellach kodonu 136, argininę na obu alellach kodonu 154 i argininę na obu alellach kodonu 171) powinny zostać natychmiast zgłoszone do Komisji. Jeżeli jest to możliwe, dla takich przypadków powinien zostać określony szczep. Jeżeli określenie szczepu w takich przypadkach nie jest możliwe, stado, z którego zwierzę pochodziło oraz inne stada, w których przebywało, powinny zostać poddane wzmożonemu monitorowaniu, mającemu na celu znalezienie innych przypadków TSE w celu określenia szczepu.

6.2. Oprócz zwierząt, u których genotypowanie jest wykonywane zgodnie z punktem 6.1, powinien zostać określony genotyp białka prionowego w wybranej losowo próbie owiec, badanych zgodnie z przepisami zawartymi w Rozdziale A, Sekcja II, punkt 2. Ta podgrupa

próbna powinna reprezentować, co najmniej jeden procent całkowitej próby każdego Państwa Członkowskiego i nie powinna być mniejsza niż 100 zwierząt na Państwo Członkowskie. W drodze wyjątku, Państwa Członkowskie mogą zdecydować się na określanie genotypu równoważnej liczby żywych zwierząt w podobnym wieku.

III. Monitorowanie innych gatunków zwierząt

Państwa Członkowskie mogą dobrowolnie przeprowadzić monitorowanie w kierunku TSE wśród zwierząt z gatunków innych niż bydło, owce i kozy.

ROZDZIAŁ B

I. Informacje, które muszą być przedstawione przez Państwa Członkowskie w sprawozdaniach

1. Liczba podejrzanych przypadków na każdy gatunek, co, do których zastosowano zakaz przemieszczania, zgodnie z Artykułem 12(1).
2. Liczba podejrzanych przypadków na każdy gatunek, które poddane zostały badaniu laboratoryjnemu, zgodnie z Artykułem 12(2) i wynik badania.
3. Liczba stad, w których odnotowano i przebadano podejrzane przypadki owiec i kóz, zgodnie z Artykułem 12(1) i (2).
4. Szacowana liczba każdej pod-populacji, o których mowa w Rozdziale A, Sekcja I, punkty 3 i 4.
5. Liczba sztuk bydła przebadanego w obrębie każdej pod-populacji, o których mowa w Rozdziale A, Sekcja I, punkt 2 do 5, metoda doboru próby i wynik testów.
6. Szacowana wielkość pod-populacji, o których mowa w Rozdziale A, Sekcja II, punkty 2 i 3, które zostały wybrane do badania.
7. Liczba owiec i kóz w stadach przebadanych w obrębie każdej pod-populacji, o których mowa w Rozdziale A, Sekcja II, punkty 2 do 4, metoda doboru próby i wynik testów.
8. Liczba, rozkład wiekowy i geograficzny przypadków dodatnich w kierunku BSE i trzęsawki owiec. Państwo pochodzenia, jeżeli jest odmienne od państwa zgłaszającego sprawozdanie, przypadków dodatnich w kierunku BSE i trzęsawki owiec. Liczba i rozkład geograficzny stad dodatnich w kierunku trzęsawki owiec. Dla każdego przypadku BSE powinien być podany rok i o ile to możliwe miesiąc urodzenia zwierzęcia.
9. Potwierdzone przypadki, dodatnie w kierunku TSE, u zwierząt innych niż bydło, owce i kozy.
10. Genotyp i o ile to możliwe rasę każdego zwierzęcia przebadanego w obrębie każdej pod-populacji, o których mowa w Rozdziale A, część II, punkty 6.1 i 6.2.

II. Informacje, które muszą zostać przedstawione przez Komisję w podsumowaniu

Podsumowanie powinno zostać przedstawione w formie tabel, zawierających przynajmniej informacje, o których mowa w Części I, dotyczące każdego Państwa Członkowskiego.

III. Rejestry

1. Właściwe organy powinny przechowywać, przez siedem lat, dane dotyczące:
 - liczby i rodzaju zwierząt, wobec których zastosowano zakaz przemieszczania, o którym mowa w Artykule 12(1),
 - liczby i wyniku wywiadów klinicznych i dochodzeń epizootycznych, o których mowa w Artykule 12(1),
 - liczby i wyników badań laboratoryjnych, o których mowa w Artykule 12(2),
 - liczby, tożsamości i pochodzenia zwierząt przebadanych w ramach programów monitorujących, o których mowa w Rozdziale A i jeżeli to możliwe informacje odnośnie ich wieku, rasy oraz wywiadu klinicznego,
 - genotypy białek prionowych dodatnich przypadków TSE wśród owiec.
2. Laboratorium wykonujące badania powinno przez siedem lat przechowywać wszystkie wyniki badań, a w szczególności księgi pracy laboratorium oraz, jeżeli to dotyczy, bloki parafinowe i zdjęcia Western blot.”

2. Załącznik VII zostaje przyjęty w następującej formie:

(a) w punkcie 1(a), ustęp drugi zastąpiony zostaje przez:

„- jeżeli choroba została potwierdzona u zwierzęcia płci żeńskiej, jej potomstwo urodzone w okresie dwóch lat przed lub po klinicznym rozpoczęciu się choroby;”

(b) w punkcie 1(a), słowa „zarodki i komórki jajowe” w ustępie piątym zostają usunięte;

(c) w punkcie 2(a), słowa 'i zniszczenia zarodków i komórek jajowych' zostają usunięte.

3. Załącznik XI zostaje przyjęty w następującej formie:

(a) w części A, punkt 1(a)(i) zostaje zastąpiony przez:

„(i) czaszka wraz z mózgowiem i gałkami ocznymi, migdałki, kręgosłup wyłączaając kręgi ogonowych, wyrostki poprzeczne kręgow łędźwiowych i piersiowych oraz skrzydła kości krzyżowej, wraz ze zwojami nerwowymi korzeni grzbietowych oraz rdzeń kręgowy zwierząt w wieku powyżej 12 miesięcy, a także jelita od dwunastnicy do prostonicy i krezka zwierząt w każdym wieku;”

(b) w części A, punkt 5(a) zostaje zastąpiony przez:

„(a) rzeźnie lub, jeżeli dotyczy, inne miejsca uboju;”

(c) w części A, lista krajów, o których mowa w punkcie 10(b) zostaje zastąpiona przez:

Argentyna

Australia

Botswana

Brazylia

Chile

Kostaryka

Salwador

Islandia

Namibia

Nowa Zelandia

Nikaragua

Panama

Paragwaj

Singapur

Suazi

Urugwaj

Vanuatu.”

(d) W części A, punkt 12(a) zostaje zastąpiony przez:

„(a) jeżeli nie jest wymagane usunięcie kręgosłupa, tusza lub części tuszy bydłowej, według definicji Dyrektywy 64/433/EWG, zawierające kręgosłup powinny zostać oznakowane niebieskim paskiem na naklejce, według Rozporządzenia (WE) Nr 1760/2000, za wyjątkiem etapu dostarczenia do ostatecznego konsumenta;”

(e) Część B zostaje usunięta.

(f) W części D, punkt 3 zostaje zastąpiony przez:

„3. Punkt 2 nie odnosi się do importu bydła urodzonego i wychowanego w następujących Państwach:

Argentyna
Australia
Botswana
Brazylia
Chile
Kostaryka
Salwador
Islandia
Namibia
Nowa Zelandia
Nikaragua
Panama
Paragwaj
Singapur
Suazi
Urugwaj
Vanuatu.”

(g) W części D, zostaje usunięty punkt 4.

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 260/2003

z 12 lutego 2003 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady odnośnie likwidacji zakaźnych gąbczastych encefalopatii owiec i kóz oraz przepisy odnośnie handlu żywymi owcami i kozami oraz zarodkami bydła

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z 26 czerwca 1990 r., dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosujących się w handlu wewnątrz Wspólnoty pewnymi żywymi zwierzętami i produktami w celu realizacji rynku wewnętrznego(1), ostatnio zmienioną przez dyrektywę 92/118/EWG(2), w szczególności jej artykuł 10,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z 22 maja 2001 r. określające przepisy o zapobieganiu, zwalczaniu oraz likwidacji pewnych zakaźnych gąbczastych encefalopatii (3), ostatnio zmienione przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 1494/2002 r.(4), a w szczególności jego artykuł 23,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W swej opinii z 4 i 5 kwietnia 2002 r. r. w sprawie bezpiecznego pochodzenia materiału od małych przeżuwaczy, Naukowy Komitet Sterujący (SSC) zalecił, aby tam, gdzie przypadek trzęsawki owiec został wykryty w gospodarstwie małych przeżuwaczy, całe stado ma zostać poddane selekcji.

Naukowy Komitet Sterujący stwierdził jednakże, iż selekcjonowanie owiec jeśli chodzi o genotyp prionowy białka ARR/ARR przyniosłoby niewielkie korzyści jeśli chodzi o zmniejszenie ryzyka. Aby uniknąć niechęci do zgłaszania choroby oraz ze względu na ochronę ras, które mogą mieć niski poziom odporności, to selekcjonowanie powinno odbywać się stopniowo.

(2) Ze względu na zgodność z tymi przepisami odnośnie selekcji owiec, przepisy dotyczące handlu owcami do hodowli wewnątrz Wspólnoty powinny zostać zmienione, w celu usunięcia ograniczeń dotyczących trzęsawki owiec z handlu owcami o genotypie ARR / ARR .

(3) W opinii z 16 maja 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa zarodków bydła, Naukowy Komitet Sterujący stwierdził, że nie ma potrzeby wprowadzenia przepisów innych, niż przepisy w Protokołach Międzynarodowego Stowarzyszenia ds. Transferu Zarodków. Na sesji ogólnej w maju 2002 r. Światowa Organizacja Zdrowia Zwierząt (Międzynarodowy Urząd ds. Zwalczania Epizoocji (OIE)) zdecydował się z podobnych powodów naukowych usunąć wszystkie warunki handlu, odnoszące się do zarodków i komórek jajowych bydła. Dlatego warunki handlu odnoszące się do BSE, dla zarodków i komórek jajowych bydła w rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 powinny zostać usunięte, a decyzja Komisji 92/290/EWG z 14 maja 1992 r. w sprawie pewnych przepisów ochronnych dotyczących gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) w Zjednoczonym Królestwie (5), zmienionej przez Akt Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji, powinna zostać uchylona.

(4) Dlatego przepisy rozporządzenia (WE) nr 999/2001 powinny zostać odpowiednio zmienione.

(5) Przepisy ustalone w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załączniki VII, VIII i XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 zmienia się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Decyzję 92/290/EWG uchyla się.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie 20 dnia po opublikowaniu go w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Punkt 2(b) załącznika VII i punkt (a)(iii) z części I Rozdziału A załącznika VIII stosuje się od 1 października 2003 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i stosuje się bezpośrednio we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 12 lutego 2003 r.

W imieniu Komisji
David BYRNE
Członek Komisji

- (1) Dz. U. L 224, 18.8.1990, s. 29.
- (2) Dz. U. L 62, 15.3.1993, s. 49.
- (3) Dz. U. L 147, 31.5.2001, s. 1.
- (4) Dz. U. L 225, 22.8.2002 r., s. 3.
- (5) Dz. U. L 152, 4.6.1992, s. 37.

ZAŁĄCZNIK

Załącznik VII, VIII i XI otrzymuje następujące brzmienie:

1. Załącznik VII zastępuje się następującym:

“ZAŁĄCZNIK VII

LIKWIDACJA ZAKAŹNYCH GĄBCZASTYCH ENCEFALOPATII

1. Badanie, o którym mowa w artykule 13(1)(b) musi zidentyfikować:

(a) w przypadku bydła:

- wszystkie inne przeżuwacze w gospodarstwie zwierzęcia, u którego choroba została potwierdzona,
- w przypadku, gdy choroba została potwierdzona u samicy, jej potomstwo urodzone w dwóch poprzednich latach albo później, kliniczny początek choroby,
- wszystkie zwierzęta z kohorty zwierzęcia, u którego choroba została potwierdzona,
- przypuszczalne pochodzenie choroby,
- inne zwierzęta w gospodarstwie zwierzęcia, u którego choroba została potwierdzona albo w innych gospodarstwach, które mogły zostać zakażone czynnikiem TSE albo narażone na ten sam pokarm lub źródło zakażenia,
- potencjalne przemieszczanie zakażonych pokarmów dla zwierząt, innego materiału albo inne sposoby przekazywania, którymi mógł zostać przekazany czynnik TSE do albo z gospodarstwa, którego sprawa dotyczy;

(b) w przypadku owiec i kóz:

- wszystkie przeżuwacze inne niż owce i kozy w gospodarstwie zwierzęcia, u którego choroba została potwierdzona,
- o ile są do zidentyfikowania - rodzice, wszystkie zarodki, komórki jajowe oraz ostatnie potomstwo zwierzęcia, u którego choroba została potwierdzona,
- wszystkie inne owce i kozy w gospodarstwie zwierzęcia, u którego choroba została potwierdzona oprócz wymienionych w drugim tiret,
- możliwe pochodzenie choroby i identyfikacja innych gospodarstw, w których są zwierzęta, zarodki albo komórki jajowe, które mogły ulec zakażeniu czynnikiem TSE albo były narażone na to samo pożywienie albo źródło zakażenia,
- przemieszczanie potencjalnie zanieczyszczonych pokarmów dla zwierząt, innego materiału albo inny sposób przekazywania, którym mógł zostać przekazany czynnik BSE do albo z gospodarstwa, którego sprawa dotyczy.

2. Przepisy określone w artykule 13(1)(c) obejmują przynajmniej:

(a) w przypadku potwierdzenia BSE u sztuki bydła, ubicie i całkowite zniszczenie sztuk bydła zidentyfikowanych przez badanie, o którym mowa w punkcie 1(a), pierwszy, drugi i trzeci tiret. Państwo Członkowskie może podjąć decyzję o nie zabiciu i nie zniszczeniu wszystkich sztuk bydła w gospodarstwie zwierzęcia, u którego choroba została potwierdzona, o którym mowa w pierwszym tiret punktu 1(a), w zależności od sytuacji epidemiologicznej i możliwości śledzenia zwierząt w tym gospodarstwie;

(b) w przypadku potwierdzenia TSE u owcy lub kozy, od 1 października 2003 r., zgodnie z decyzją właściwej władzy:

(i) ubicie i całkowite zniszczenie wszystkich zwierząt, zarodków i komórek jajowych zidentyfikowanych poprzez badanie, o którym mowa w drugim i trzecim tiret punktu 1(b); albo
(ii) ubicie i całkowite zniszczenie wszystkich zwierząt, zarodków i komórek jajowych zidentyfikowanych poprzez badanie, o którym mowa w drugim i trzecim tiret punktu 1(b), z wyjątkiem:

- tryków do hodowli o genotypie ARR / ARR,
- maciorek do hodowli mających co najmniej 1 allel ARR i nie mających allelu VRQ, oraz
- owiec mających co najmniej jeden allel ARR, przeznaczonych wyłącznie do uboju,
- (iii) jeśli zakażone zwierzę zostało wprowadzone z innego gospodarstwa, Państwo Członkowskie może zdecydować się, w oparciu o historię przypadku, na zastosowanie w gospodarstwie pochodzenia środków mających na celu likwidację, oprócz albo zamiast stosowania ich w gospodarstwie, w którym zostało potwierdzone zakażenie. W przypadku terenu używanego do

wspólnego wypasu więcej niż jednego stada, Państwa Członkowskie mogą zdecydować się na ograniczenie stosowania środków tylko do jednego stada, biorąc pod uwagę wszystkie czynniki epidemiologiczne,

(c) w przypadku potwierdzenia BSE u owcy lub kozy, ubój i całkowite zniszczenie wszystkich zwierząt, zarodków i komórek jajowych zidentyfikowanych drogą badania o którym mowa w tiret od drugiego do piątego w punkcie 1(b).

3.1. Tylko następujące zwierzęta mogą zostać wprowadzone do gospodarstw(a), w których(m) została przeprowadzona likwidacja zgodnie z punktem 2(b)(i) albo (ii):

(a) samiec owcy o genotypie ARR / ARR;

(b) samica owcy mająca co najmniej 1 allel ARR i nie mająca allelu VRQ;

(c) kozy, pod warunkiem:

- iż nie ma w gospodarstwie żadnych innych owiec, niż owce o genotypie ARR / ARR,

- po przeprowadzeniu redukcji stada dokonano gruntownego oczyszczenia i dezynfekcji wszystkich klatek dla zwierząt w pomieszczeniach,

- gospodarstwo zostało poddane zintensyfikowanemu monitorowaniu w kierunku TSE, włącznie z przebadaniem wszystkich kóz wyselekcjonowanych i padłych w gospodarstwie w wieku powyżej 18 miesięcy.

3.2. Tylko następujące materiały rozrodcze pochodzące od owiec mogą być stosowane w gospodarstwie(ach), w których przeprowadzono likwidację zgodnie z punktem 2(b)(i) albo (ii):

(a) nasienie tryków o genotypie ARR / ARR;

(b) zarodki mające co najmniej 1 allel ARR i nie mające allelu VRQ.

4. W okresie przejściowym najpóźniej do 1 stycznia 2006 r. i z uchyleniem ograniczenia określonego w punkcie 3(b), tam gdzie trudne jest pozyskanie zastępczych owiec o znanym genotypie, Państwa Członkowskie mogą zdecydować o zezwoleniu na wprowadzenie maciorek nie będących w ciąży o nieznanym genotypie do gospodarstw, o których mowa w punkcie 2(b)(i) i (ii).

5. Po zastosowaniu w gospodarstwie przepisów, o których mowa w punkcie 2(b)(i) i (ii):

(a) przemieszczanie owiec ARR / ARR z gospodarstwa nie będzie podlegało ograniczeniom;

(b) owce mające tylko allel ARR mogą być przemieszczane z gospodarstwa tylko bezpośrednio w celu uboju do spożycia przez ludzi albo w celu zniszczenia;

(c) owce o innych genotypach mogą być przemieszczane z gospodarstwa tylko w celu zniszczenia.

6. Ograniczenia, o których mowa w punktach 3 i 5 nadal stosują się do gospodarstwa przez okres trzech lat:

(a) od dnia uzyskania statusu ARR / ARR przez wszystkie owce w gospodarstwie; albo

(b) od ostatniego dnia, w którym owca lub koza była trzymana w pomieszczeniu; albo

(c) w przypadku punktu 3.1(c), od dnia rozpoczęcia zintensyfikowanego monitorowania TSE.

7. Jeżeli częstość występowania allelu ARR w stadzie lub gospodarstwie jest niska, albo jeżeli uważa się to za konieczne w celu uniknięcia chowu wsobnego, Państwo Członkowskie może podjąć decyzję:

(a) o odroczeniu zniszczenia zwierząt, o którym mowa w punkcie 2(b)(i) i (ii) do dwóch lat hodowlanych;

(b) zezwolić na wprowadzenie owiec innych niż wyszczególnione w punkcie 3 do gospodarstw, o których mowa w punkcie 2(b)(i) i (ii), pod warunkiem, że nie mają allelu VRQ.

8. Państwa Członkowskie stosujące uchylenia, o których mowa w punktach 4 i 7 powiadamiają Komisję o warunkach i kryteriach stosowanych przy ich przyznawaniu."

2. Tytuł rozdziału A załącznika VIII oraz tekst części I rozdziału A załącznika VIII otrzymuje następujące brzmienie:

"ROZDZIAŁ A

Warunki w handlu wewnątrz Wspólnoty żywymi zwierzętami

I. Warunki stosujące się bez względu na kategorię Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego pochodzenia albo pobytu zwierzęcia

Do handlu owcami i kozami stosują się następujące warunki:

(a) owce i kozy do chowu:

(i) albo: pochodzą z gospodarstwa, które od co najmniej trzech lat spełnia następujące wymagania:

- podlega regularnym urzędowym kontrolom weterynaryjnym,
- zwierzęta są oznaczone,
- nie został potwierdzony żaden przypadek trzęsawki owiec,
- w gospodarstwie przeprowadzane są kontrole poprzez pobieranie próbek od starych samic przeznaczonych do selekcji,
- samice są wprowadzane do tego gospodarstwa tylko wówczas, gdy pochodzą z gospodarstwa, które spełnia te same wymagania; albo

(ii) stale przebywały w gospodarstwie lub w gospodarstwach spełniających wymagania, o których mowa w punkcie (i) od urodzenia lub przez ostatnie trzy lata; albo

(iii) od 1 października 2003 r., są zwierzętami o genotypie prionowym białka ARR / ARR, zgodnie z definicją w załączniku I do decyzji Komisji 2002/1003/WE(1).

Jeśli są przeznaczone dla Państwa Członkowskiego, które korzysta, w odniesieniu do całości albo części swego terytorium, z postanowień, o których mowa w punkcie (b) lub (c), odpowiadają gwarancjom dodatkowym, ogólnym albo szczegółowym, które zostały określone zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24(2);

(b) Państwo Członkowskie, które posiada obowiązkowy albo dobrowolny krajowy program kontroli trzęsawki owiec w odniesieniu do całości albo części swego terytorium:

(i) może przedstawić wspomniany program Komisji, wyszczególniając zwłaszcza:

- rozmieszczenie choroby w Państwie Członkowskim,
- uzasadnienie programu, z uwzględnieniem znaczenia choroby i stosunku kosztów do korzyści,
- obszar geograficzny, w którym program będzie wprowadzany w życie,
- kategorie statusu określone dla gospodarstw i standardy, które muszą zostać osiągnięte w każdej z tych kategorii,
- procedury badań, które mają być stosowane,
- procedury monitorowania programu,
- działania, które należy podjąć, jeżeli z jakiegoś powodu gospodarstwo utraci swój status,
- środki, które należy podjąć, jeżeli wyniki kontroli przeprowadzonych zgodnie z postanowieniami programu są pozytywne,

(ii) program, o którym mowa w punkcie (i) może zostać zatwierdzony, jeżeli spełnia kryteria, o których mowa w tym punkcie, zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24(2).

Gwarancje dodatkowe, ogólne albo szczegółowe, które mogą być wymagane w handlu wewnątrz Wspólnoty, należy określić jednocześnie albo najpóźniej do trzech miesięcy po zatwierdzeniu programu zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24(2). Te gwarancje nie powinny przekraczać tych, które Państwo Członkowskie stosuje w kraju,

(iii) poprawki albo uzupełnienia do programów przedstawionych przez Państwa Członkowskie mogą być zatwierdzone zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24(2). Poprawki do gwarancji, które zostały zdefiniowane zgodnie z punktem (ii) mogą być zatwierdzone zgodnie z tą procedurą,

(c) jeżeli Państwo Członkowskie uważa, że jego terytorium albo część jego terytorium jest wolne od trzęsawki owiec:

(i) powinno przedstawić Komisji odpowiednią dokumentację potwierdzającą, określającą w szczególności:

- historię występowania choroby na swym terytorium,
- wyniki badań nadzorujących, opartych na badaniach serologicznych, mikrobiologicznych, patologicznych albo epidemiologicznych,
- okres, przez który był przeprowadzany nadzór,
- czynności podejmowane w celu potwierdzenia braku obecności choroby,

(ii) gwarancje dodatkowe, ogólne lub szczegółowe, które mogą być wymagane w handlu wewnątrz Wspólnoty, mają zostać określone zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24(2).

Te gwarancje nie powinny przewyższać gwarancji, które Państwo Członkowskie stosuje w kraju,

(iii) Państwo Członkowskie, którego sprawa dotyczy ma powiadamiać Komisję o zmianach w szczegółach określonych w punkcie (i), które odnoszą się do choroby. Gwarantuje określone zgodnie z punktem (ii) mogą, w świetle takiego zawiadomienia, zostać zmienione albo cofnięte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24(2)."

3. W części D, w punkcie 1 załącznika XI skreśla się następujące słowa:

"Decyzja Komisji 92/290/EWG z 14 maja 1992 r. w sprawie pewnych przepisów ochronnych dotyczących zarodków bydła w odniesieniu do gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) w Zjednoczonym Królestwie."

(1) Dz. U. nr L 349 z 24.12.2002 r., str. 105.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) nr 650/2003

z 10 kwietnia 2003 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady
odnośnie importu żywych owiec i kóz

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z 22 maja 2001 r. regulujące określające przepisy w celu zapobiegania, zwalczania oraz likwidacji pewnych zakaźnych gąbczastych encefalopatii(1), ostatnio zmienione przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 260/2003(2), a szczególnie jego artykuł 23,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 260/2003, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001, wprowadziło nowe przepisy wspólnotowe odnośnie likwidacji w związku z potwierdzeniem trzęsawki u owiec w gospodarstwie małych przeżuwaczy, w oparciu o opinię Naukowego Komitetu Sterującego (SSC) z 4 i 5 kwietnia 2002 r. o bezpiecznym pochodzeniu materiałów od małych przeżuwaczy. W interesie zgodności z takimi przepisami odnoszącymi się do likwidacji, przepisy dotyczące handlu wewnątrz Wspólnoty owcami do hodowli również zostały zmienione w celu usunięcia ograniczeń dotyczących trzęsawki owiec z handlu owcami o genotypie prionowym białka ARR / ARR.

(2) Przepisy dotyczące importu żywych owiec i kóz powinny zostać zmienione, aby odzwierciedlać przepisy dotyczące handlu wewnątrz Wspólnoty.

(3) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 powinno więc zostać odpowiednio zmienione.

(4) Przepisy ustalone w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik IX do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 zmienia się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie 20 dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Stosuje się od 1 października 2003 r.

Niniejsze Rozporządzenie wiąże całości i bezpośrednio stosuje się w wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 10 kwietnia 2003.

W imieniu Komisji
David BYRNE
Członek Komisji

(1) Dz. U. L 147, z 31.5.2001 r., s. 1.

(2) Dz. U. L 37, z 13.02.2003 r., s. 7.

ZAŁĄCZNIK

Rozdział E załącznika IX otrzymuje następujące brzmienie:

„ROZDZIAŁ E

Import owiec i kóz

Owce i kozy importowane do Wspólnoty po 1 października 2003 r. podlegają okazaniu świadectwa zdrowia zwierząt, zaświadczonego że:

(a) albo: urodziły się i były stale hodowane w gospodarstwach, w których nigdy nie stwierdzono przypadku trzęsawki owiec oraz w przypadku owiec i kóz do hodowli, spełniają wymagania podpunktów (i) i (ii) punktu (a) rozdziału A(I) załącznika VIII;

(b) albo: są to owce o genotypie prionowym białka ARR / ARR, zgodnie z określeniem w załączniku I do Decyzji Komisji 1003/2002/WE, pochodzące z gospodarstwa, w którym nie zgłoszono żadnego przypadku trzęsawki owiec w ciągu ostatnich sześciu miesięcy. Jeżeli są przeznaczone dla Państwa Członkowskiego, które korzysta, w odniesieniu do całości albo części swego terytorium, z postanowień, o których mowa w punkcie (b) albo (c) rozdziału A(I) załącznika VIII, muszą odpowiadać gwarancjom dodatkowym, ogólnym albo szczegółowym, które zostały określone zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 4(2)."

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1053/2003

z 19 czerwca 2003 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące szybkich testów

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z 22 maja 2001 r. określające przepisy odnośnie zapobiegania, zwalczania i likwidacji pewnych zakaźnych gąbczastych encefalopatii(1), ostatnio zmienione przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 260/2003(2), a szczególnie pierwszy akapit jego artykułu 23,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 określa listę krajowych laboratoriów referencyjnych dla TSE do celów tego rozporządzenia. Grecja zmieniła swoje krajowe laboratorium referencyjne.
- (2) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 określa ponadto listę szybkich testów zatwierdzonych dla monitorowania TSE.
- (3) Przedsiębiorstwo wprowadzające na rynek jeden z szybkich testów zatwierdzonych do monitorowania TSE poinformowało Komisję o swym zamiarze wprowadzenia na rynek testu pod nową nazwą firmową.
- (4) W swej opinii z 6 i 7 marca 2003 r., Naukowy Komitet Sterujący polecił włączenie dwóch nowych testów do listy szybkich testów zatwierdzonych do monitorowania gąbczastej encefalopatii bydła (BSE). Producenci obu testów dostarczyli danych wykazujących, że ich testy mogą być również używane do monitorowania TSE u owiec.
- (5) W celu zapewnienia, aby te zatwierdzone szybkie testy utrzymywały ten sam poziom skuteczności, po zatwierdzeniu należy określić procedurę, która pozwoli na ewentualne modyfikacje testów lub protokołów testów.
- (6) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 powinno więc zostać odpowiednio zmienione.
- (7) Przepisy ustalone w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łączucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 zmienia się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i bezpośrednio stosuje się we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 19 czerwca 2003 r.

W imieniu Komisji
David BYRNE
Członek Komisji

(1) Dz. U. nr L 147 z 31.05.2001 r., str. 1.

(2) Dz. U. nr L 37 z 13.02.2003 r., str. 7.

ZAŁĄCZNIK

Załącznik X otrzymuje następujące brzmienie:

(a) W rozdziale A, punkt 3, tekst dotyczący Grecji zastępuje się następującym:

„Grecja Ministerstwo Rolnictwa
Laboratorium Weterynaryjne w Larisa
7 km od Larisa - autostrada Trikala
GR-411 10 Larisa
(szybkie testy i testy immunologiczne)

Laboratorium patologii
Wydział Weterynarii
Arystotelesowski Uniwersytet w Tesalonikach
Giannitson & Voutyra St.
GR-54627 Thessaloniki
(histopatologia)”

(b) W rozdziale C punkt 4 otrzymuje następujące brzmienie:

„4. Szybkie testy

Do celów przeprowadzania szybkich testów zgodnie z artykułem 5(3) i artykułem 6(1), używa się następujących metod jako szybkich testów:

- test immuno-blotting oparty na metodzie „western blotting” dla wykrywania fragmentu PrPRes odpornego na proteazę (test Prionics - Check western),
- test chemiluminescencji ELISA obejmujący metodę ekstrakcji i technikę ELISA, z użyciem ulepszanego odczynnika chemiluminescencyjnego (test Enfer),
- test sandwich Elisa dla PrPRes przeprowadzany po fazie denaturacji i koncentracji (test Bio Rad TeSeE, były test Bio-Rad Platelia). Jednakże istniejące środki noszące nazwę "Bio-Rad Platelia" mogą być używane przez dziewięć miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego Rozporządzenia,
- test ELISA oparty na mikropłytkach, który wykrywa PrPRes odporne na proteazę i zawierający przeciwciała monoklonalne (test Prionics - Checks LIA),
- test immunodazowy zautomatyzowany zależny od konformacji, który porównuje reaktywność przeciwciała wykrywającego z formami PrPSc czułymi i odpornymi na proteazę (niektóre frakcje PrPSc odpornego na proteazę są równoważne PrPRes) i z PrPC (test InPro CDI-5).

Producent szybkich testów musi mieć na miejscu system zapewniania jakości zatwierdzony przez laboratorium odniesienia Wspólnoty, zapewniający, że działanie testu nie zmienia się. Producent musi dostarczyć laboratorium referencyjnemu Wspólnoty protokół testu. Modyfikacje w szybkich testach albo w protokole testów mogą być wprowadzane tylko po uprzednim powiadomieniu laboratorium referencyjnym Wspólnoty i pod warunkiem, że laboratorium referencyjne Wspólnoty stwierdzi, że modyfikacja nie zmniejsza czułości, specyficzności albo solidności szybkiego testu. O wyniku analizy powiadamia się Komisję i krajowe laboratoria referencyjne."

**ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
(WE) NR 1128/2003**

z dnia 16 czerwca 2003 r.

**zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 w odniesieniu do przedłużenia okresu
stosowania środków przejściowych**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego art. 152 ust. 4 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych zakaźnych gąbczastych encefalopatii⁴ stanowi jednolitą podstawę prawną dla całego prawodawstwa w odniesieniu do zakaźnych gąbczastych encefalopatii w państwach Wspólnoty;
- 2) rozporządzenie (WE) nr 999/2001 ustanawia zasady oznaczania statusu gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) w Państwie Członkowskim, państwie trzecim bądź w jednym z ich regionów. Status ten, zwany dalej „statusem BSE”, określa niektóre środki dotyczące zwalczania BSE i handlu oraz przywozu niektórych żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego. Niniejsze rozporządzenie stanowi, że przed oznaczeniem statusu BSE należy przyjąć środki przejściowe przez maksymalny okres 2 lat;
- 3) rozporządzenie Komisji (WE) nr 1326/2001 z dnia 29 czerwca 2001 r.⁵ ustanawia środki przejściowe, które należy stosować przez maksymalny okres dwóch lat począwszy od dnia 1 lipca 2001 r.;

¹ Opinia wydana 5 marca 2003 r. (dotychczas nie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym*).

² Opinia wydana 14 maja 2003 r. (dotychczas nie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym*).

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 3 czerwca 2003 r. (dotychczas nie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym*) oraz decyzja Rady z dnia 11 czerwca 2003 r.

⁴ Dz. U. L 147 z 31.5.2001 r., str.1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 650/2003 (Dz. U. L 95 z 11.4.2003 r., str.15).

⁵ Dz. U. L 177 z 30.06.2001 r., str.60. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 270/2002 (Dz. U. L 45 z 15.2.2002 r., str. 4).

- 4) w trakcie stosowania kryteriów ustalonych w rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 w celu oznaczania statusu BSE pojawiły się niektóre problemy; Komisja przedyskutowała z Państwami Członkowskimi możliwe poprawki do tych kryteriów w celu stworzenia lepszej relacji między statusem BSE a ryzykiem; rezultatem tych dyskusji może być znacznie poszerzony przez postępy w badaniach nad BSE rozdział dotyczący Międzynarodowych Kodów Zdrowia Zwierząt z Międzynarodowego Urzędu ds. Zwalczania Epizootiologii;
- 5) należy koniecznie przedłużyć okres stosowania środków przejściowych celem zakończenia prowadzonych dyskusji;
- 6) z tego względu w rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 należy wprowadzić odpowiednie zmiany;

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 23 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 punkt drugi otrzymuje następujące brzmienie:

„ Zgodnie z procedurą, środki przejściowe zostają przyjęte w okresie kończącym się najpóźniej dnia 1 lipca 2005 r., w celu umożliwienia zmiany bieżących porozumień na porozumienia ustanowione niniejszym rozporządzeniem.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 16 czerwca 2003 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
P.COX
Przewodniczący

W imieniu Rady
G.PAPANDREOU
Przewodniczący

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1234/2003

z 10 lipca 2003 r.

zmieniające załączniki I, IV i XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz Rozporządzenie (WE) nr 1326/2001 odnoszące się do przenośnych encefalopatii gąbczastych i żywienia zwierząt

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat Ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady w celu zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych encefalopatii gąbczastych (TSE)(1), ostatnio zmienione przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 1139/2003(2), a w szczególności jego artykuł 23,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 7 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 określa pewne zakazy dotyczące żywienia zwierząt. Jako środek tymczasowy, rozporządzenie Komisji (WE) nr 1326/2001(3), zmienione przez rozporządzenie (WE) nr 270/2002(4), przewiduje, że artykuł 7 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 nie stosuje się do Państwa Członkowskiego do czasu wejścia w życie decyzji określającej status gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) tego Państwa Członkowskiego, oraz do czasu, aż przepisy Wspólnoty dotyczące żywienia zwierząt odnoszące się do TSE zostaną faktycznie wprowadzone w Państwie Członkowskim.

(2) Decyzja Rady 2000/766/WE z 4 grudnia 2000 r. dotycząca pewnych środków ochronnych w odniesieniu do przenośnych encefalopatii gąbczastych i żywienia białkiem zwierzęcym(5), ostatnio zmieniona przez decyzję Komisji 2002/248/WE(6), przewiduje zakaz żywienia przetworzonym białkiem zwierzęcym zwierząt hodowlanych, które są tuczone lub hodowane w celu produkcji żywności. Jednak pod pewnymi warunkami, zakaz ten nie stosuje się do niektórych przetworzonych białek zwierzęcych takich jak mączki rybne, hydrolizowane białka i fosforan dwuwapniowy, których stosowanie nie stanowi ryzyka TSE i nie stanowi przeszkody dla kontroli białka stanowiącego potencjalne ryzyko TSE.

(3) Stosownie do tego, decyzja Komisji 2001/9/WE z 29 grudnia 2000 dotycząca środków kontrolnych wymaganych dla wprowadzania w życie decyzji Rady 2000/766/WE dotyczącej pewnych środków ochronnych w odniesieniu do przenośnych encefalopatii gąbczastych i karmienia białkiem zwierzęcym(7), ostatnio zmieniona przez decyzję 2002/248/WE, ustaliła warunki stosowania przetworzonego białka zwierzęcego w żywieniu nieobjętym zakazem przewidzianym w decyzji 2000/766/WE.

(4) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy zdrowotne dotyczące produktów pochodzenia zwierzęcego nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi(8), zmienione przez Rozporządzenie Komisji (WE) nr 808/2003(9), określa przepisy zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt odnoszące się do gromadzenia, transportu, przechowywania, obróbki, przetwarzania i stosowania lub utylizacji zwierzęcych produktów ubocznych, włącznie z warunkami ich stosowania w żywieniu zwierząt. To rozporządzenie stosuje się od 1 maja 2003 r.

(5) Biorąc pod uwagę to, iż jest rzeczą możliwą, chociaż trudną, rozróżnienie pomiędzy mączkami rybnymi i innymi przetworzonymi białkami zwierzęcymi potencjalnie stanowiącymi ryzyko TSE, a także to, iż rozporządzenie (WE)

nr 1774/2002 wprowadziło nowe przepisy dotyczące kontroli wszystkich przetworzonych białek zwierzęcych, warunki stosowania maczki rybnej, obecnie określone w decyzji 2001/9/WE, powinny zostać uproszczone.

(6) Naukowy Komitet Sterujący (SSC) stwierdził w swej opinii z 17 września 1999 r. w sprawie recyklingu międzygatunkowego, a następnie w swej opinii z 27 i 28 listopada 2000 r. w sprawie naukowych podstaw zakazu stosowania białka zwierzęcego w żywieniu wszystkich zwierząt gospodarskich, że nie ma dowodów na naturalne występowanie TSE u gospodarskich zwierząt nie przeżuwaczy produkujących żywność, takich jak świnie i drób.

(7) Białka zwierzęce od tych nie przeżuwaczy gospodarskich są obecnie zakazane lub podlegają ograniczeniom na mocy decyzji 2000/766/WE i 2001/9/WE ponieważ nie mogą być odróżnione od zakazanych białek przeżuwaczy poprzez obecne testy. Pewne białka nie stanowią jednak zagrożenia dla kontroli potencjalnie zakaźnego przetworzonego białka zwierzęcego w artykułach żywnościowych więc ich stosowanie w żywieniu zwierząt powinno być dozwolone.

(8) 6 i 7 marca 2003 r., Naukowy Komitet Sterujący przyjął opinię i sprawozdanie dotyczące bezpieczeństwa fosforanu dwuwapniowego i fosforanu trzywapniowego pochodzącego z kości bydłowych, stosowanego jako pokarm dla zwierząt albo jako nawóz. Skoro nie uważa się fosforanu trzywapniowego jako ryzyko TSE, pod warunkiem, że spełnione są pewne warunki przetwarzania i skoro nie stanowi zagrożenia dla kontroli potencjalnie zaraźliwego białka zwierzęcego, stosowanie fosforanu trzywapniowego powinno być dozwolone.

(9) Ponieważ nie podjęto jeszcze żadnej decyzji dotyczącej określenia statusu BSE Państw Członkowskich oraz ze względu na przejrzystość, przepisy określone w decyzji 2000/766/WE powinny stosować się do wszystkich Państw Członkowskich bez względu na ich przyszły status BSE. Ponadto te przepisy powinny być znowelizowane z uwzględnieniem rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

(10) W celu zapewnienia, aby BSE nie było przekazywane do państw trzecich poprzez potencjalnie zakażone przetworzone białka zwierzęce oraz w celu zapobieżenia ryzyku ich ponownemu nie zgodnemu z prawem wprowadzenia do Wspólnoty, eksport przetworzonego białka zwierzęcego pochodzącego od przeżuwaczy, z wyjątkiem stosowania ich w pokarmie dla zwierząt towarzyszących, powinien być zakazany.

(11) Kiedy dostępne będą narzędzia niezbędne do kontroli oraz racjonalna dokumentacja, z których będzie wynikać, że wprowadzanie bieżących przepisów jest zadowalające we wszystkich Państwach Członkowskich, zakaz stosowania maczek rybnych dla przeżuwaczy, stosowania białka ptasiego dla zwierząt hodowlanych innych niż przeżuwacze oraz stosowania białka wieprzowego dla zwierząt hodowlanych innych niż przeżuwacze powinien być na nowo rozpatrzony.

(12) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 powinno więc zostać odpowiednio zmienione. Ponadto, decyzje 2000/766/WE i 2001/9/WE należy uchylić.

(13) Przepisy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załączniki I, IV i XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 zmienia się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

W artykule 1 rozporządzenia (WE) nr 1326/2001, punkt 2 skreśla się.

Artykuł 3

Decyzje 2000/766/WE i 2001/9/WE uchyla się. Odniesienia do uchylonych decyzji są interpretowane jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie 1 września 2003 r.

Przepisy niniejszego rozporządzenia podlegają ponownemu rozpatrzeniu w świetle pojawiających się nowych dowodów naukowych i nowych metod kontroli.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i stosuje się bezpośrednio we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 10 lipca 2003 r.

W imieniu Komisji
David BYRNE
Członek Komisji

- (1) Dz. U. nr L 147, z 31.05.2001, s. 1.
- (2) Dz. U. nr L 160, z 28.06.2003, s. 22.
- (3) Dz. U. nr L 177, z 30.06.2001, s. 60.
- (4) Dz. U. nr L 45, z 15.2.2002, s. 4.
- (5) Dz. U. nr L 306, z 7.12.2000, s. 32.
- (6) Dz. U. nr L 84, z 28.03.2002, s. 71.
- (7) Dz. U. nr L 2, z 5.01.2001, s. 32.
- (8) Dz. U. nr L 273, z 10.10.2002, s. 1.
- (9) Dz. U. nr L 117, z 13.05.2003, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Załączniki I, IV i XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 otrzymują następujące brzmienie:

1. Załącznik I otrzymuje następujące brzmienie:

“ZAŁĄCZNIK I

SZCZEGÓŁOWE DEFINICJE

1. Do celu niniejszego rozporządzenia stosują się następujące definicje określone w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady(1), w rozporządzeniu

(WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady(2) oraz w dyrektywie Rady 79/373/EWG(3):

(a) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002:

- (i) “zwierzę hodowlane” w artykule 2(1)(f);
- (ii) “pokarm dla zwierząt towarzyszących” w punkcie 41 załącznika I;
- (iii) “przetworzone białka zwierzęce” w punkcie 42 załącznika I;
- (iv) “żelatyna” w punkcie 26 załącznika I;
- (v) “produkty z krwi” w punkcie 4 załącznika I;
- (vi) “mączki z krwi” w punkcie 6 załącznika I; i
- (vii) “mączki rybne” w punkcie 24 załącznika I.

(b) Definicja “artykułu żywnościowego” w artykule 3(4) rozporządzenia (WE) nr 178/2002;

(c) Definicja “kompletnego artykułu żywnościowego” w artykule 2(d) dyrektywy 79/373/EWG.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia stosują się również następujące definicje:

(a) “rodzimy przypadek BSE”¹: oznacza przypadek gąbczastej encefalopatii bydła, który nie został wyraźnie wskazany jako spowodowany infekcją, która nastąpiła przed importem żywego zwierzęcia;

(b) “oddzielona tkanka tłuszczowa”²: oznacza wewnętrzny i zewnętrzny tłuszcz z ciała usunięty podczas uboju i rozbioru, w szczególności świeży tłuszcz z serca, sieci i nerek bydła oraz tłuszcz pochodzący z pracowni rozbioru;

(c) “kohorta”³: oznacza grupę sztuk bydła, które:

- (i) urodziły się w tym samym stadzie jako zakażone sztuki bydła oraz w ciągu 12 miesięcy poprzedzających lub następujących po urodzeniu zwierzęcia dotkniętego chorobą; lub
- (ii) hodowane razem ze sztuką bydła dotkniętą chorobą w jakimkolwiek czasie w ciągu pierwszego roku swego życia, i które mogły spożywać ten sam pokarm, jaki spożywała sztuka bydła dotknięta chorobą, w pierwszym roku swego życia.

(1) Dz. U. nr L 273, 10.10.2002, p. 1.

(2) Dz. U. nr L 31, 1.2.2002, p. 1.

(3) Dz. U. nr L 86, 6.4.1979, p. 30.”

2. Załącznik IV zastępuje się następującym:

“ZAŁĄCZNIK IV

ŻYWIENIE ZWIERZĄT

Rozszerzenie zakazu przewidzianego w artykule 7(1)

1. Zakaz przewidziany w artykule 7(1) rozszerza się na żywienie:

- (a) zwierząt hodowlanych, z wyjątkiem żywienia mięsożernych zwierząt futerkowych:
 - (a) przetworzonym białkiem zwierzęcym;
 - (b) żelatyną pochodzącą od przeżuwaczy;
 - (c) produktami z krwi;
 - (d) białkiem hydrolizowanym;
 - (e) fosforanem dwuwapniowym i fosforanem trzywapniowym pochodzenia zwierzęcego;
 - (f) artykułami żywnościowymi zawierającymi białka wymienione w punktach od (a) do (e);

(b) przeżuwaczy białkiem zwierzęcym i artykułami żywnościowymi zawierającymi te białka.

2. I. Uchylenia zakazów przewidzianych w artykule 7(1) i (2) oraz szczegółowe warunki stosowania tych uchyleń.

A. Zakazy przewidziane w artykule 7(1) i (2) nie stosują się do:

(a) żywienia nie przeżuwaczy białkami, o których mowa w (i), (ii) i (iii) oraz artykułami żywnościowymi pochodzącymi od tych białek, pod warunkiem że te białka zostały przetworzone, tam gdzie się to stosuje, zgodnie z przepisami artykułu 19 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002:

(i) mączką rybną, zgodnie z warunkami określonymi w punkcie B;

(ii) hydrolizowanych białek pochodzących od nie przeżuwaczy oraz skóry przeżuwaczy, zgodnie z warunkami określonymi w punkcie C;

(iii) fosforanem dwuwapniowym i fosforanem trzywapniowym, zgodnie z warunkami określonymi w punkcie D;

(b) żywienia przeżuwaczy białkami, o których mowa w (i), (ii) i (iii) oraz produktami pochodzącymi od tych białek, pod warunkiem że te białka zostały przetworzone, tam gdzie się to stosuje, zgodnie z przepisami artykułu 19 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002:

(i) mleko, produkty na bazie mleka oraz siara;

(ii) jaja i produkty jajczarskie;

(iii) żelatyna pochodząca od nie przeżuwaczy;

(c) żywienia ryb produktami z krwi i mączkami z krwi pochodzącymi od nie przeżuwaczy, pod warunkiem, że zostały przetworzone, tam gdzie to stosuje się, zgodnie z artykułem 19 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 oraz artykułami żywnościowymi pochodzącymi od tych białek, zgodnie z warunkami określonymi w punkcie E.

B. Warunki stosowania mączek rybnych i artykułów żywnościowych zawierających mączki rybne w żywieniu nie przeżuwających zwierząt hodowlanych z wyjątkiem mięsożernych zwierząt futerkowych.

(a) mączki rybne produkowane są w zakładach przetwórczych przeznaczonych wyłącznie do wytwarzania produktów pochodzenia rybnego, zakłady te są zatwierdzone do tego celu przez właściwą władzę zgodnie z artykułem 17 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

(b) przed wprowadzeniem do wolnego obrotu we Wspólnocie, każda partia importowanych mączek rybnych jest poddawana analizie zgodnie z dyrektywą Komisji 98/88/WE(1).

(c) artykuły żywnościowe dla zwierząt zawierające mączki rybne są wytwarzane w zakładach, które nie wytwarzają artykułów żywnościowych dla przeżuwaczy i które są zatwierdzone do tego celu przez właściwą władzę.

Jednakże z uchyleniem tego warunku:

(i) szczególne zezwolenie na wytwarzanie kompletnych artykułów żywnościowych z artykułów żywnościowych zawierających mączki rybne nie jest wymagane od tych, którzy przygotowują je dla własnych gospodarstw:

- zarejestrowanych przez właściwą władzę,

- trzymających tylko nie przeżuwacze,

- produkujących kompletne artykuły żywnościowe do użytku tylko w tym samym gospodarstwie, oraz

- pod warunkiem, że artykuły żywnościowe zawierające pokarmy z krwi, stosowane do produkcji zawierają mniej niż 50 % surowego białka;

(ii) wytwarzanie artykułów żywnościowych dla przeżuwaczy w zakładach, które również produkują artykuły żywnościowe zawierające mączki rybne dla innych gatunków zwierząt może być dozwolone przez właściwą władzę pod następującymi warunkami:

- luźne i opakowane artykuły żywnościowe przeznaczone dla przeżuwaczy są wytwarzane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których są wytwarzane artykuły żywnościowe zawierające mączki rybne,
- luźne artykuły żywnościowe przeznaczone dla przeżuwaczy są trzymane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których luźne mączki rybne i luźne artykuły żywnościowe zawierające mączki rybne są trzymane podczas przechowywania, transportu i pakowania,
- szczegółowe rejestry zakupu i stosowania mączek rybnych oraz sprzedaży artykułów żywnościowych zawierających mączki rybne są trzymane w celu udostępnienia właściwej władzy przez przynajmniej pięć lat, oraz
- rutynowe testy są przeprowadzane w odniesieniu do artykułów żywnościowych przeznaczonych dla przeżuwaczy w celu zapewnienia braku obecności zakazanych białek włącznie z mączkami rybnymi.

(d) etykieta i dokument towarzyszący artykułom żywnościowym zawierającym mączki rybne wyraźnie posiadają słowa "zawiera mączki rybne – nie może być stosowany do karmienia przeżuwaczy".

(e) Luźne artykuły żywnościowe zawierające mączki rybne są transportowane oznaczonymi pojazdami, które nie transportują w tym samym czasie artykułów żywnościowych dla przeżuwaczy. Jeżeli pojazd jest następnie używany do transportu artykułów żywnościowych przeznaczonych dla przeżuwaczy, musi być starannie oczyszczony zgodnie z procedurą zatwierdzoną przez właściwą władzę w celu uniknięcia zakażenia krzyżowego.

(f) stosowanie i przechowywanie artykułów żywnościowych zawierających mączki rybne jest zakazane w gospodarstwach, w których trzymane są przeżuwacze.

Z uchyleniem tego warunku, właściwa władza może zezwolić na stosowanie i przechowywanie artykułów żywnościowych zawierających mączki rybne w gospodarstwach, w których trzymane są przeżuwacze, jeżeli upewniły się, że w wprowadzone zostały w gospodarstwie środki dla zapobieżenia, aby artykułami żywnościowymi zawierającymi mączki rybne karmione były przeżuwacze.

C. Warunki stosowania hydrolizowanych białek pochodzących od nie przeżuwaczy lub od skór przeżuwaczy oraz artykuły żywnościowe zawierające te białka w żywieniu nie przeżuwających zwierząt hodowlanych, z wyjątkiem żywienia mięsożernych zwierząt futerkowych.

(a) hydrolizowane białka są wytwarzane w zakładach przetwarzania zatwierdzonych przez właściwą władzę zgodnie z artykułem 17 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

(b) artykuły żywnościowe zawierające hydrolizowane białka są wytwarzane w zakładach, które nie przygotowują artykułów żywnościowych dla przeżuwaczy i które otrzymały w tym celu zezwolenie od właściwej władzy.

Jednakże, z uchyleniem tego warunku:

(i) szczególne zezwolenie na wytwarzanie kompletnych artykułów żywnościowych z artykułów żywnościowych zawierających hydrolizowane białka nie jest wymagane od wytwarzających mieszanki na użytek własnego gospodarstwa:

- zarejestrowanego przez właściwą władzę,
- trzymającego tylko nie przeżuwacze,
- wytwarzającego kompletne artykuły żywnościowe tylko do użytku w tym samym gospodarstwie, oraz
- pod warunkiem, że artykuły żywnościowe zawierające hydrolizowane białka stosowane do produkcji zawierają mniej niż 50 % surowego białka;

(ii) na wytwarzanie artykułów żywnościowych dla przeżuwaczy w zakładach, które wytwarzają

również artykuły żywnościowe zawierające hydrolizowane białka dla innych gatunków zwierząt właściwa władza może udzielić zezwolenia pod następującymi warunkami:

- luźne i opakowane artykuły żywnościowe przeznaczone dla przeżuwaczy są wytwarzane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których wytwarzane są artykuły żywnościowe zawierające hydrolizowane białka,
- luźne artykuły żywnościowe przeznaczone dla przeżuwaczy są trzymane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których wytwarzane są luźne hydrolizowane białka i luźne artykuły żywnościowe zawierające hydrolizowane białka podczas przechowywania, transportu i pakowania,
- rejestry wyszczególniające zakup i stosowanie hydrolizowanych białek oraz sprzedaż artykułów żywnościowych zawierających hydrolizowane białka są trzymane do udostępnienia właściwej władzy przez przynajmniej pięć lat.

(c) etykieta i dokument towarzyszący artykułom żywnościowym zawierającym hydrolizowane białka wyraźnie posiada słowa "zawiera hydrolizowane białka – nie może być używane do karmienia przeżuwaczy".

(d) luźne artykuły żywnościowe zawierające hydrolizowane białka są transportowane pojazdami, które nie transportują w tym samym czasie artykułów żywnościowych dla przeżuwaczy. Jeżeli pojazd jest następnie używany do transportu artykułów żywnościowych przeznaczonych dla przeżuwaczy, musi być starannie oczyszczony zgodnie z procedurą zatwierdzoną przez właściwą władzę w celu uniknięcia zakażenia krzyżowego.

(e) stosowanie i przechowywanie artykułów żywnościowych zawierających hydrolizowane białka jest zakazane w gospodarstwach, w których są trzymane przeżuwacze.

Z uchyleniem tego warunku, właściwa władza może zezwolić na stosowanie i przechowywanie artykułów żywnościowych zawierających hydrolizowane białka w gospodarstwach, w których są trzymane przeżuwacze, jeżeli upewni się, że w gospodarstwie wprowadzono środki zapobiegające żywieniu przeżuwaczy artykułami żywnościowymi zawierającymi hydrolizowane białka.

D. Warunki stosowania fosforanu dwuwapniowego i fosforanu trzywapniowego i artykułów żywnościowych zawierające te białka w żywieniu nie przeżuwających zwierząt hodowlanych z wyjątkiem żywienia mięsożernych zwierząt futerkowych.

(a) fosforan dwuwapniowy i fosforan trzywapniowy są wytwarzane w zakładach przetwórczych zatwierdzonych przez właściwą władzę zgodnie z artykułem 17 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

(b) artykuły żywnościowe zawierające fosforan dwuwapniowy lub fosforan trzywapniowy są wytwarzane w zakładach, które nie przygotowują artykułów żywnościowych dla przeżuwaczy i które otrzymały w tym celu zezwolenie właściwej władzy.

Jednakże, z uchyleniem tego warunku:

(i) szczególne zezwolenie na wytwarzanie kompletnych artykułów żywnościowych z artykułów żywnościowych zawierających fosforan dwuwapniowy lub fosforan trzywapniowy nie jest wymagane od wytwarzających mieszanki na użytek własnego gospodarstwa:

- zarejestrowanego przez właściwą władzę,
- trzymającego tylko nie przeżuwacze,
- wytwarzającego kompletne artykuły żywnościowe tylko do użytku w tym samym gospodarstwie, oraz
- pod warunkiem, że artykuły żywnościowe zawierające fosforan dwuwapniowy lub fosforan trzywapniowy stosowane do produkcji zawierają mniej niż 10 % całkowitego fosforu;

(ii) na wytwarzanie artykułów żywnościowych dla przeżuwaczy w zakładach, które wytwarzają

również artykuły żywnościowe zawierające fosforan dwuwapniowy lub fosforan trzywapniowy dla innych gatunków zwierząt, właściwa władza może udzielić zezwolenia pod następującymi warunkami:

- luźne i opakowane artykuły żywnościowe przeznaczone dla przeżuwaczy są wytwarzane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których wytwarzane są artykuły żywnościowe zawierające hydrolizowane białka,
- luźne artykuły żywnościowe przeznaczone dla przeżuwaczy są trzymane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których wytwarzane są luźne fosforan dwuwapniowy lub fosforan trzywapniowy i luźne artykuły żywnościowe zawierające fosforan dwuwapniowy lub fosforan trzywapniowy podczas przechowywania, transportu i pakowania,
- rejestry wyszczególniające zakup i stosowanie fosforanu dwuwapniowego lub fosforanu trzywapniowego oraz sprzedaż artykułów żywnościowych zawierających fosforan dwuwapniowy lub fosforan trzywapniowy są trzymane do udostępnienia właściwej władzy przez przynajmniej pięć lat.

(c) etykieta i dokument towarzyszący artykułom żywnościowym zawierającym fosforan dwuwapniowy lub fosforan trzywapniowy zawiera wyraźne słowa "zawiera fosforan dwuwapniowy lub fosforan trzywapniowy – nie może być używane do karmienia przeżuwaczy".

(d) luźne artykuły żywnościowe zawierające fosforan dwuwapniowy lub fosforan trzywapniowy są transportowane pojazdami, które nie transportują w tym samym czasie artykułów żywnościowych dla przeżuwaczy. Jeżeli pojazd jest następnie używany do transportu artykułów żywnościowych przeznaczonych dla przeżuwaczy, musi być starannie oczyszczony zgodnie z procedurą zatwierdzoną przez właściwą władzę w celu uniknięcia zakażenia krzyżowego.

(e) stosowanie i przechowywanie artykułów żywnościowych zawierających fosforan dwuwapniowy lub fosforan trzywapniowy jest zakazane w gospodarstwach, w których są trzymane przeżuwacze.

Z uchyleniem tego warunku, właściwa władza może zezwolić na stosowanie i przechowywanie artykułów żywnościowych zawierających fosforan dwuwapniowy lub fosforan trzywapniowy w gospodarstwach, w których są trzymane przeżuwacze, jeżeli upewni się, że w gospodarstwie wprowadzono środki zapobiegające żywieniu przeżuwaczy artykułami żywnościowymi zawierającymi fosforan dwuwapniowy lub fosforan trzywapniowy.

E. Warunki stosowania produktów z krwi, mączek rybnych i artykułów żywnościowych zawierających te białka pochodzących od nie przeżuwaczy w żywieniu ryb hodowlanych:

(a) krew powinna pochodzić z ubojni zatwierdzonych przez Unię Europejską, w których nie ubija się przeżuwaczy, które są zarejestrowane jako przeżuwacze nie przeznaczone do uboju i jest transportowana bezpośrednio do zakładu przetwarzania w pojazdach przeznaczonych wyłącznie do transportu krwi nie przeżuwaczy. Jeżeli pojazd był używany do transportu krwi przeżuwaczy, musi być, po oczyszczeniu, skontrolowany przez właściwą władzę przed transportem krwi nie przeżuwaczy.

Z uchyleniem tego warunku, właściwa władza może zezwolić na ubój przeżuwaczy w ubojniach zbierających krew nie przeżuwaczy przeznaczoną do produkcji produktów z krwi i mączek z krwi używanych w żywieniu ryb, jeżeli ubojnie te mają zatwierdzony system kontroli. System kontroli obejmuje przynajmniej:

- ubój nie przeżuwaczy jest fizycznie oddzielony od uboju przeżuwaczy,
- zbieranie, przechowywanie, transport i pakowanie krwi pochodzącej od nie przeżuwaczy odbywa się w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których jest zbierana, przechowywana, transportowana i pakowana krew pochodząca od przeżuwaczy;
- regularnie pobiera się próbki i dokonuje analizy krwi pochodzącej od nie przeżuwaczy na

obecność białek przeżuwaczy;

(b) produkty z krwi i mączki rybne są wytwarzane w zakładzie przetwarzającym wyłącznie krew nie przeżuwaczy i zatwierdzonych przez właściwą władzę zgodnie z artykułem 17 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

Z uchyleniem tego warunku, właściwa władza może zezwolić na wytwarzanie produktów z krwi używanych do żywienia ryb w zakładach przetwarzania krwi przeżuwaczy, które dysponują zatwierdzonym systemem kontroli zapobiegającym zakażeniu krzyżowemu. System kontrolny obejmuje przynajmniej:

- przetwarzanie krwi nie przeżuwaczy w zamkniętym systemie fizycznie oddzielnym od przetwarzania krwi przeżuwaczy,

- transport, przechowywanie i pakowanie luźnego surowca i luźnych produktów końcowych z krwi nie pochodzącej od przeżuwaczy odbywa się w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których luźny surowiec i luźne produkty końcowe pochodzące od przeżuwaczy są trzymane podczas przechowywania, transportu i pakowania, oraz

- regularnie pobiera się próbki i dokonuje analizy produktów z krwi nie przeżuwaczy na obecność białek przeżuwaczy;

(c) artykuły żywnościowe zawierające produkty z krwi lub mączki rybne są wytwarzane w zakładach produkujących pokarm dla ryb, które nie przygotowują artykułów żywnościowych dla innych zwierząt hodowlanych, z wyjątkiem mięsożernych zwierząt futerkowych, i które otrzymały w tym celu zezwolenie właściwej władzy;

(d) etykieta, handlowy dokument towarzyszący lub świadectwo zdrowia, jeśli się stosuje, artykułów żywnościowych zawierających produkty z krwi lub mączki rybne posiadają wyraźne słowa "zawiera produkty z krwi - tylko do karmienia ryb" lub "zawiera mączki rybne - tylko do karmienia ryb", tam gdzie to właściwe;

(e) pojazdy używane do transportu luźnego pokarmu dla ryb zawierającego produkty z krwi lub mączki rybne nie są używane do transportu artykułów żywnościowych dla innych zwierząt hodowlanych, z wyjątkiem mięsożernych zwierząt futerkowych, chyba że pojazd transportujący, po oczyszczeniu został skontrolowany przez właściwą władzę;

(f) stosowanie i przechowywanie pokarmu dla ryb zawierającego produkty z krwi lub mączki rybne jest zakazany w gospodarstwach, w których trzymane są inne zwierzęta hodowlane, z wyjątkiem mięsożernych zwierząt futerkowych.

3. II. Ogólne warunki dotyczące wdrażania

A. Państwa Członkowskie udostępniają innym Państwom Członkowskim i Komisji zaktualizowaną listę zatwierdzonych przez Unię Europejską ubojni zarejestrowanych jako nie przeznaczone do uboju przeżuwaczy i zatwierdzonych zakładów przetwarzania produkujących hydrolizowane białka, fosforan dwuwapniowy, fosforan trzywapniowy, mączkę rybną, produkty z krwi lub mączkę z krwi oraz zakładów, z wyjątkiem tych wytwarzających mieszanki dla własnego gospodarstwa, zatwierdzonych do wytwarzania artykułów żywnościowych zawierających te białka, które działają zgodnie z warunkami ustalonymi w niniejszym rozporządzeniu w ciągu 60 dni od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Zmiany na liście są niezwłocznie udostępniane innym Państwom Członkowskim i Komisji.

B. (a) Luźne przetworzone białko zwierzęce, z wyjątkiem mączki rybnej oraz luźne artykuły żywnościowe zawierające te białka są przechowywane i transportowane w przeznaczonych do tego pomieszczeniach. Magazyn lub pojazd może być używany do innych celów tylko, po oczyszczeniu i dokonaniu kontroli przez właściwą władzę.

(b) Luźne mączki rybne, luźne hydrolizowane białka, o których mowa w punkcie A(a)(ii) części

I, luźny fosforan dwuwapniowy i luźny fosforan trzywapniowy, o których mowa w punkcie A(a)(iii) części I oraz mączki z krwi i produkty z krwi, o których mowa w punkcie A(c) części I są przechowywane i transportowane w magazynach i pojazdach przeznaczonych do tego celu.

(c) Droga uchylecia punktu (b):

(i) magazyny lub pojazdy mogą być używane do przechowywania i transportu artykułów żywnościowych zawierających to samo białko;

(ii) magazyny lub pojazdy, po oczyszczeniu, mogą być używane do innych celów po dokonaniu kontroli przez właściwą władzę; oraz

(iii) pojazdy transportujące mączkę rybną mogą być używane do innych celów, jeżeli przedsiębiorstwo dysponuje systemem kontroli, zatwierdzonym przez właściwą władzę, dla zapobieżenia zakażeniu krzyżowemu. System kontrolny obejmuje przynajmniej:

- rejestry dotyczące transportowanych materiałów oraz oczyszczania pojazdu, oraz

- regularne pobieranie próbek i analizę transportowanych artykułów żywnościowych na obecność mączki rybnej.

Właściwa władza przeprowadza częste kontrole wrywkowe dla sprawdzenia prawidłowego stosowania planu kontroli.

C. Artykuły żywnościowe, włącznie z pokarmem dla zwierząt towarzyszących, które zawierają przetworzone białka zwierzęce inne niż mączka rybna lub mączka z krwi, pochodzące od nie przeżuwaczy albo produkty z krwi pochodzącej od przeżuwaczy nie są wytwarzane w zakładach, które wytwarzają artykuły żywnościowe dla zwierząt hodowlanych, z wyjątkiem mięsożernych zwierząt futerkowych.

Pokarm dla zwierząt towarzyszących i artykuły żywnościowe przeznaczone dla mięsożernych zwierząt futerkowych zawierające mączkę rybną, hydrolizowane białka, o których mowa w punkcie A(a)(ii) części I, fosforan dwuwapniowy i fosforan trzywapniowy, o których mowa w punkcie A(a)(iii) części I oraz mączki z krwi i produkty z krwi, o których mowa w punkcie A(c) części I są wytwarzane i transportowane zgodnie z przepisami, o których mowa odpowiednio w punktach B(c) i (e), C(b) i (d), D(b) i (d) i E(c) i (e) części I.

D. Eksport do państw trzecich przetworzonych białek zwierzęcych pochodzących od przeżuwaczy oraz produktów zawierających te przetworzone białka zwierzęce jest zakazany.

Eksport innych przetworzonych białek zwierzęcych oraz produktów z krwi i produktów zawierających te białka jest dozwolony tylko pod następującymi warunkami:

- są przeznaczone do zastosowań nie zakazanych przez artykuł 7,

- pisemna umowa z państwem trzecim została dokonana przed wyeksportowaniem, która zobowiązuje przedsiębiorstwo z państwa trzeciego do przestrzegania końcowego zastosowania i nie reeksportowania przetworzonego białka zwierzęcego, produktów z krwi i produktów zawierających te białka w celach zakazanych przez artykuł 7.

Państwa Członkowskie, które zezwalają na ten eksport informują Komisję i inne Państwa Członkowskie o wszystkich metodach i warunkach uzgodnionych z państwem trzecim, którego sprawa dotyczy, dla faktycznego wprowadzenia niniejszego rozporządzenia, w kontekście Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

Przepisy w tym punkcie nie stosują się do mączek rybnych, pod warunkiem, że spełnione są warunki określone w punkcie B, do produktów zawierających te mączki rybne oraz do pokarmu dla zwierząt towarzyszących.

E. Właściwa władza przeprowadza kontrole dokumentów i kontrole fizyczne włącznie z badaniem artykułów żywnościowych w fazie produkcji i łańcucha dystrybucji zgodnie z dyrektywą Rady 95/53/WE(2), w celu skontrolowania zgodności z jej przepisami oraz z przepisami niniejszego rozporządzenia. W przypadku wykrycia obecności zakazanego białka

zwierzęcego zastosowanie ma dyrektywa Rady 95/53/WE .

F. Przepisy dotyczące produkcji i stosowania przetworzonego białka zwierzęcego w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002 stosują się do artykułów żywnościowych objętych niniejszym załącznikiem.

(1) Dz. U. nr L 318, z 27.11.1998 r., s. 45.

(2) Dz. U. nr L 265, z 5.11.1995 r., s. 17.”

3. W załączniku XI, część C skreśla się.

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1139/2003

z 27 czerwca 2003 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady odnośnie programów monitorowania i materiału szczególnego ryzyka

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat Ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z 22 maja 2001 r. określające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych encefalopatii gąbczastych (TSE)(1), ostatnio zmienione przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 1003/2002(2), a w szczególności jego artykuł 23,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) rozporządzenie (WE) nr 999/2001 określa przepisy monitorowania przenośnej gąbczastej encefalopatii (TSE) u owiec i kóz, włącznie z monitorowaniem próbek od zwierząt ubijanych nie w celu spożycia przez ludzi. Jest konieczne wyjaśnienie definicji tej grupy zwierząt, w celu uniknięcia niewłaściwego ukierunkowania próbek.
- (2) rozporządzenie (WE) nr 999/2001 przewiduje środki mające na celu zwalczanie następujące po potwierdzeniu TSE u owiec i kóz. Ukierunkowane badanie powinno być przeprowadzane na zwierzętach zabitych zgodnie z tymi środkami, w celu zebrania informacji epidemiologicznych.
- (3) istnieje teoretyczna możliwość, że BSE może być obecna w populacji owiec i kóz. Możliwe jest stosowanie metod rutynowych do różnicowania BSE od trzęsawki owiec u tych zwierząt. Poziom zakaźności w jelicie biodrowym w obu tych chorobach jest znaczący od wczesnego stadium infekcji. Środkiem ostrożności powinno być dodanie jelita biodrowego owiec i kóz w każdym wieku do listy materiałów szczególnego ryzyka.
- (4) W swej opinii z 7 i 8 listopada 2002 r. na temat rozmieszczenia zakaźności TSE w tkankach przeżuwaczy, Naukowy Komitet Sterujący (SSC) polecił, aby migdałki bydła w każdym wieku były uważane za niosące ryzyko gąbczastej encefalopatii bydła (BSE).
- (5) Naukowy Komitet Sterujący stwierdził, że należy unikać zakażenia tkanką nerwową z centralnego układu nerwowego i materiałem z migdałków podczas pozyskiwania mięsa z głowy i języków bydła do spożycia przez ludzi, w celu uniknięcia ryzyka zakażenia BSE.
- (6) ponieważ kondycja głów zależy głównie od ostrożnego obchodzenia się z nimi oraz bezpiecznego zamknięcia czołowego otworu postrzałowego oraz otworu wielkiego, systemy kontrolne muszą znajdować się w ubojniach i w specjalnie zatwierdzonych zakładach rozbioru mięsa.
- (7) przepisy odnoszące się do wysyłania tuszy, półtuszy i ćwierćtuszy nie zawierających materiału szczególnego ryzyka innego, niż kręgosłup do innych Państw Członkowskich bez wcześniejszego porozumienia, powinny zostać rozszerzone na półtusze podzielone na nie więcej niż trzy hurtowe części, odzwierciedlając aktualny handel pomiędzy Państwami Członkowskimi.
- (8) rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady(3), zmienione przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 808/2003(4), ustala przepisy zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego dotyczące pozyskiwania, transportowania, przechowywania, obróbki, przetwarzania i stosowania lub utylizacji wszystkich zwierzęcych produktów ubocznych nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi, włącznie z ich wprowadzaniem na rynek oraz w pewnych szczególnych przypadkach, ich eksportowaniem i tranzytem. Szczegółowe przepisy dotyczące usuwania i utylizacji tych produktów ustalone w załączniku XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 powinny więc zostać uchylone.
- (9) rozporządzenie (WE) nr 999/2001 powinno więc zostać odpowiednio zmienione.
- (10) środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załączniki III i XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 zmienia się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie 20 dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Stosuje się od 1 października 2003 r.

Nowy przepis załącznika XI, część A, punkt 1(a)(ii) do rozporządzenia (WE) nr 999/2001, określony w punkcie 2 załącznika do niniejszego rozporządzenia, stosuje się do zwierząt poddawanych ubojowi począwszy od 1 października 2003 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i stosuje się bezpośrednio we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 27 czerwca 2003 r.

W imieniu Komisji
David BYRNE
Członek Komisji

- (1) Dz. U. nr L 147, z 31.05.2001 r., s. 1.
- (2) Dz. U. nr L 152, z 20.06.2003 r., s. 8.
- (3) Dz. U. nr L 273, z 10.10.2002 r., s. 1.
- (4) Dz. U. nr L 117, z 13.05.2003 r., s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Załączniki III i XI otrzymują następujące brzmienie:

1. Załącznik III zastępuje się następującym:

“ZAŁĄCZNIK III

SYSTEM MONITOROWANIA

ROZDZIAŁ A

I. MONITOROWANIE BYDŁA

1. Ogólne

Monitorowanie bydła przeprowadza się zgodnie z metodami laboratoryjnymi ustalonymi w załączniku X, rozdział C, punkt 3(1)(b).

2. Monitorowanie zwierząt poddawanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi

2.1. Wszystkie sztuki bydła w wieku powyżej 24 miesięcy:

- podlegające ubojowi z konieczności określonej w artykule 2(n) dyrektywy Rady 64/433/EWG(1), lub
- ubijane zgodnie z załącznikiem I, rozdział VI, punkt 28(c), do dyrektywy 64/433/EWG, z wyjątkiem zwierząt bez klinicznych oznak choroby, ubijanych w wyniku akcji zwalczania choroby, są badane w kierunku BSE.

2.2. Wszystkie sztuki bydła w wieku powyżej 30 miesięcy:

- podlegające ubojowi w celu spożycia przez ludzi, lub
- ubijane w wyniku akcji zwalczania choroby zgodnie z załącznikiem I, rozdział VI, punkt 28(c), do dyrektywy 64/433/EWG, lecz nie wykazujących klinicznych oznak choroby są badane w kierunku BSE.

2.3. Z uchynieniem punktu 2.2 oraz w odniesieniu do sztuk bydła urodzonych, hodowanych i ubijanych na swym terytorium Szwecja może zdecydować, aby badać tylko wyrwykowe próbki. Próbką obejmuje przynajmniej 10000 zwierząt rocznie.

3. Monitorowanie zwierząt poddawanych ubojowi nie w celu spożycia przez ludzi

3.1. Wszystkie sztuki bydła w wieku powyżej 24 miesięcy, które padły lub zostały zabite, lecz które nie zostały:

- zabite w celu zniszczenia zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 716/96(2),
- zabite w ramach epidemii choroby, takiej jak pryszczycza,
- poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi,

są badane w kierunku BSE.

3.2. Państwa Członkowskie mogą decydować o uchyleniu przepisów punktu 3.1 na odległych obszarach o niskim zagęszczeniu zwierząt, gdzie nie organizuje się zbiórki martwych zwierząt. Państwa Członkowskie korzystające z tego uchylenia informują o tym Komisję i przedstawiają listę obszarów, których dotyczy uchylenie. Uchylenie nie obejmuje więcej niż 10 % populacji bydła w Państwie Członkowskim.

4. Monitorowanie zwierząt nabytych w celu zniszczenia zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 716/96

4.1. Wszystkie zwierzęta podlegające ubojowi z konieczności lub u których wykryto chorobę podczas badania przedubojowego są badane w kierunku BSE.

4.2. Wszystkie zwierzęta w wieku powyżej 42 miesięcy, urodzone po 1 sierpnia 1996 r. są badane w kierunku BSE.

4.3. Wyrwkowa próbka obejmująca przynajmniej 10000 zwierząt rocznie spośród zwierząt nie objętych punktami 4.1 lub 4.2 jest badana w kierunku BSE.

5. Monitorowanie innych zwierząt

Oprócz badania, o którym mowa w punktach od 2 to 4 Państwa Członkowskie mogą na zasadach dobrowolności decydować o badaniu innych sztuk bydła na swym terytorium, szczególnie tam, gdzie zwierzęta te pochodzą z państw z rodzimym BSE i spożywały potencjalnie zakażone pokarmy lub urodziły się z albo pochodziły od samic zakażonych BSE.

6. Środki podjęte w następstwie testów

6.1. Jeżeli zwierzę ubite w celu spożycia przez ludzi zostało wybrane do badania w kierunku BSE, oznaczenie zdrowotności przewidziane w rozdziale XI załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG nie przeprowadza się na tuszy tego zwierzęcia do czasu uzyskania wyniku ujemnego w szybkim teście.

6.2. Państwa Członkowskie mogą uchylić przepisy punktu 6.1 jeżeli w ubojni znajduje się urzędowy system zapewniający, aby żadna część badanych zwierząt noszących oznaczenie zdrowotności nie opuszczała ubojni do czasu uzyskania wyniku ujemnego w szybkim teście.

6.3. Wszystkie części ciała zwierzęcia badanego w kierunku BSE włącznie ze skórą są trzymane pod kontrolą urzędową do czasu uzyskania wyniku ujemnego w szybkim teście, chyba że zostaną zniszczone zgodnie z załącznikiem V, punkt 3 lub 4.

6.4. Wszystkie części ciała zwierzęcia, które wykazały wynik dodatni w szybkim teście, włącznie ze skórą są niszczone zgodnie z załącznikiem V, punkt 3 lub 4, oprócz materiału, który ma być zachowany w połączeniu zgodnie z zapisami przewidzianymi w rozdziale B, sekcja III.

6.5. Jeżeli zwierzę ubite w celu spożycia przez ludzi okazało się dodatnie w wyniku szybkiego testu, przynajmniej tusza bezpośrednio poprzedzająca tuszę dodatnią oraz dwie tusze bezpośrednio następujące po tuszy dodatniej na tej samej linii ubojowej są niszczone zgodnie z punktem 6.4, razem z tuszą dodatnią.

6.6. Państwa Członkowskie mogą uchylić przepisy punktu 6.5 jeżeli w ubojni działa system zapobiegający zakażeniu pomiędzy tuszami.

II. MONITOROWANIE OWIEC I KÓZ

1. Ogólne

Monitorowanie owiec i kóz przeprowadza się zgodnie z metodami laboratoryjnymi ustalonymi załączniku X, rozdział C, punkt 3.2(b).

2. Monitorowanie zwierząt poddawanych ubojowi w celu spożycia przez ludzi

Zwierzęta w wieku powyżej 18 miesięcy albo te, które mają więcej niż dwa stałe siekacze, wyrżnięte z działą, i które są ubijane w celu spożycia przez ludzi, są badane zgodnie z wielkością próby podaną w tabeli. Pobieranie próbek ma być reprezentatywne dla każdego regionu i pory roku. Selekcja próbek jest określana w celu uniknięcia nadmiernej reprezentacji jakiegś grupy, jeśli chodzi o pochodzenie, gatunek, wiek, rasę, typ produkcji lub inne cechy. Wiek zwierząt jest szacowany w oparciu o użębie, oczywiste oznaki dojrzałości lub inne wiarygodne informacje. Tam, gdzie to możliwe, należy unikać wielokrotnego pobierania prób w tym samym stadzie.

Państwo Członkowskie	Minimalna roczna wielkość prób Zwierzęta poddane ubojowi (1)
Belgia	3750
Dania	3000
Niemcy	60 000

Grecja	60 000
Hiszpania	60 000
Francja	60 000
Irlandia	60 000
Włochy	60 000
Luksemburg	250
Holandia	39 000
Austria	8200
Portugalia	22 500
Finlandia	1 900
Szwecja	5 250
Wielka Brytania	60 000
(1) Wielkość prób została obliczona w celu wykrycia prevalencji 0,005 % przy wiarygodności 95% dla zwierząt poddanych ubojowi w Państwach Członkowskich, gdzie ubija się dużą liczbę dorosłych owiec. W tych Państwach Członkowskich, gdzie ubija się mniejszą liczbę dorosłych owiec, wielkość próby została obliczona jako 25% szacunkowej odnotowanej liczby maciorek wycofanych ze stada i poddanych ubojowi w 2000 r.	

Państwo Członkowskie może badać mniejszą liczbę zwierząt, niż podana w tabeli, jeżeli najnowsze oficjalne statystyki dotyczące ubojów podają, że ta liczba jest równa 25 % maciorek wycofanych ze stada ubijanych rocznie w Państwie Członkowskim.

3. Monitorowanie zwierząt poddawanych ubojowi nie w celu spożycia przez ludzi

Zwierzęta w wieku powyżej 18 miesięcy lub te, które mają wyróżnione więcej niż dwa stałe siekacze, które padły lub zostały ubite, lecz które nie zostały:

- zabite w ramach zwalczania choroby,
- ubite w celu spożycia przez ludzi,

są badane zgodnie z wielkością próby podaną w tabeli. Pobieranie próbek ma być reprezentatywne dla każdego regionu i pory roku. Selekcja próbek powinna być zaplanowana w celu uniknięcia nadmiernej reprezentacji jakiegś grupy, jeśli chodzi o pochodzenie, gatunek, wiek, rasę, typ produkcji lub inne cechy. Wiek zwierzęcia szacuje się na podstawie uzębienia, oczywistych oznak dojrzałości lub innych wiarygodnych informacji. Tam, gdzie to możliwe należy unikać wielokrotnego pobierania próbek w tym samym stadzie.

Państwa Członkowskie mogą zdecydować o wykluczeniu z pobierania próbek odległych obszarów o niskim zagęszczeniu zwierząt, na których nie jest organizowana zbiórka padłych zwierząt. Państwa Członkowskie korzystające z tego uchylecia informują o tym Komisję i przedstawiają listę obszarów objętych uchyleciem. Uchylecie nie może obejmować więcej niż 10 % populacji owiec i kóz w Państwie Członkowskim.

Państwo Członkowskie	Minimalna roczna wielkość prób Zwierzęta padłe (1)
Belgia	450

Dania	400
Niemcy	6 000
Grecja	6 000
Hiszpania	6 000
Francja	6 000
Irlandia	6 000
Włochy	6 000
Luksemburg	30
Holandia	5 000
Austria	1 100
Portugalia	6 000
Finlandia	250
Szwecja	800
Wielka Brytania	6 000
(1)Wielkość prób została obliczona w celu wykrycia prevalencji 0,05 % przy wiarygodności 95% dla zwierząt padłych w Państwach Członkowskich, gdzie występuje duża liczba dorosłych owiec. W tych Państwach Członkowskich, z mniejszą liczbą dorosłych owiec, wielkość próby została obliczona jako 50 % szacunkowej liczby padłych zwierząt (szacowana śmiertelność 1 %)	

4. Monitorowanie stad zakażonych

Od 1 października 2003 r., zwierzęta w wieku powyżej 12 miesięcy lub te, które mają wyróżnione stałe siekacze, które są ubijane zgodnie z postanowieniami załącznika VII, punkt 2(b)(i) lub (ii) albo punkt 2(c), są badane w oparciu o selekcję zwykłej próbki wyrywkowej, zgodnie z wielkością prób podanej w tabeli

Liczba zwierząt wycofanych ze stada w wieku powyżej 12 miesięcy w stadzie	Minimalna wielkość próby (1)
70 lub mniej	Wszystkie odpowiednie zwierzęta
80	68
90	73
100	78
120	86
140	92
160	97

180	101
200	105
250	112
300	117
350	121
400	124
450	127
500 lub więcej	150
(1) Wielkość próby została obliczona tak, aby zapewnić 95 %, włączając co najmniej jedną dodatnią, jeżeli choroba występuje z minimum 2 % prewalencją w badanej populacji	

5. Monitorowanie innych zwierząt

Oprócz programów monitorowania określonych w punktach 2, 3 i 4, Państwa Członkowskie mogą na zasadzie dobrowolności przeprowadzać monitorowanie innych zwierząt, w szczególności:

- zwierzęta używane do produkcji mleczarskiej,
- zwierzęta pochodzące z państw gdzie występuje TSE,
- zwierzęta, które spożywały potencjalnie zakażone pokarmy,
- zwierzęta urodzone z lub pochodzące od samic zakażonych TSE,
- zwierzęta ze stad zakażonych TSE.

6. Środki podjęte w następstwie testów owiec i kóz

6.1. Jeżeli zwierzę ubijane w celu spożycia przez ludzi zostało wybrane do badania w kierunku TSE, oznaczenie zdrowotności przewidziane w rozdziale XI załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG nie przeprowadza się na tuszy tego zwierzęcia do czasu uzyskania wyniku ujemnego w szybkim teście.

6.2. Państwa Członkowskie mogą uchylać przepisy punktu 6.1 jeżeli w ubojni znajduje się urzędowy system zapewniający, aby żadna część badanych zwierząt noszących oznaczenie zdrowotności nie opuściła ubojni do czasu uzyskania wyniku ujemnego w szybkim teście.

6.3. Wszystkie części ciała badanego zwierzęcia włącznie ze skórą są zachowywane pod urzędową kontrolą do czasu uzyskania wyniku ujemnego w szybkim teście, chyba że zostają zniszczone zgodnie z załącznikiem V, punkt 3 lub 4.

6.4. Wszystkie części ciała zwierzęcia, które okazały się dodatnie włącznie ze skórą niszczy się zgodnie z załącznikiem V, punkt 3 lub 4, z wyjątkiem materiału, który ma być zachowany w połączeniu zgodnie z zapisami przewidzianymi w rozdziale B, sekcja III.

7. Genotypowanie

7.1. Genotyp białka prionowego określa się dla każdego dodatniego przypadku TSE u owiec. Przypadki TSE stwierdzone u odpornych genotypów (owce o genotypach, które zawierają zakodowaną alaninę na obydwu allelach w kodonie 136, argininę na obydwu allelach w kodonie 154 oraz argininę w obydwu allelach w kodonie 171) zgłasza się niezwłocznie Komisji. Tam, gdzie to możliwe, przypadki te poddaje się typowaniu szczepów. Jeżeli typowaniu szczepów tych przypadków nie jest możliwe, stado pochodzenia i wszystkie inne stada, w których przebywało zwierzę podlegają rozszerzonemu monitorowaniu w celu wykrycia innych przypadków TSE w celu typowania szczepów.

7.2. Oprócz zwierząt genotypowanych na podstawie przepisów punktu 7.1, określa się genotyp białka prionowego w wyrywkowej podpróbce owiec badanych podstawie przepisów rozdziału A, sekcja II, punkt 2. Ta pod próbka reprezentuje przynajmniej 1% całkowitej próbki dla każdego Państwa Członkowskiego i nie może być mniejsza niż 100 zwierząt na Państwo Członkowskie. Droga uchylecia, Państwa Członkowskie mogą wybrać genotypowanie równorzędnej liczby żywych zwierząt w podobnym wieku.

III. MONITOROWANIE INNYCH GATUNKÓW ZWIERZĄT

Państwa Członkowskie mogą na zasadzie dobrowolności przeprowadzać monitorowanie w kierunku TSE gatunków zwierząt innych niż bydło, owce i kozy.

ROZDZIAŁ B

I. INFORMACJE, KTÓRE PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE MAJĄ PRZEDSTAWIAĆ W SWYM SPRAWOZDANIU

1. Liczba podejrzanych przypadków na gatunek zwierząt podlegający ograniczeniom przemieszczania zgodnie z artykułem 12(1).
2. Liczba podejrzanych przypadków na gatunek zwierząt podlegający badaniom laboratoryjnym zgodnie z artykułem 12(2) oraz wynik badania.
3. Liczba stad, w których podejrzane przypadki wśród owiec i kóz zostały zgłoszone i śledzone zgodnie z artykułem 12(1) i (2).
4. Szacunkowa wielkość każdej subpopulacji, o której mowa w rozdziale A, sekcja I, punkty 3 i 4.
5. Liczba przebadanych sztuk bydła w każdej subpopulacji, o której mowa w rozdziale A, sekcja I, punkty od 2 to 5, metoda selekcji próbek oraz wynik testów.
6. Szacunkowa wielkość tych subpopulacji, o których mowa w rozdziale A, sekcja II, punkty 2 i 3, które zostały wyselekcjonowane do pobrania próbek.
7. Liczba badanych owiec i kóz oraz stad w każdej subpopulacji, o której mowa w rozdziale A, sekcja II, punkty od 2 do 5, metoda selekcjonowania próbek oraz wynik testów.
8. Liczba, wiek, rozmieszczenie i rozmieszczenie geograficzne dodatknych przypadków BSE i trzęsawki owiec. Państwo pochodzenia, jeżeli nie to samo co państwo relacjonujące, dodatknych przypadków BSE i trzęsawki owiec. Liczba i geograficzne rozmieszczenie stad dodatknych jeśli chodzi o trzęsawkę owiec. Należy podać rok oraz, tam gdzie to możliwe, miesiąc urodzenia dla każdego przypadku BSE.
9. Pozytywne przypadki TSE potwierdzone u zwierząt innych niż bydło, owce i kozy.
10. Genotyp oraz, tam gdzie to możliwe, rasa każdego zwierzęcia wybranego jako próbka w każdej subpopulacji, o której mowa w rozdziale A, część II, punkty 7.1 i 7.2.

II. INFORMACJE, KTÓRE MA PRZEDSTAWIĆ KOMISJA W SWYM PODSUMOWANIU

Podsumowanie jest przedstawiane w formie tabeli obejmującej przynajmniej informacje, o których mowa w części I dla każdego Państwa Członkowskiego.

III. REJESTRY

1. Właściwa władza przechowuje przez siedem lat dane dotyczące:
 - Liczby i typów zwierząt poddanych ograniczeniom przemieszczania, o których mowa w artykule 12(1),
 - Liczby i wyniku badań klinicznych i epidemiologicznych, o których mowa w artykule 12(1),
 - Liczby i wyniki badań laboratoryjnych, o których mowa w artykule 12(2),
 - Liczby, tożsamości i pochodzenia zwierząt stanowiących próbki w ramach programów monitorowania, o których mowa w rozdziale A oraz, tam gdzie to możliwe, wiek, rasa oraz informacje z wywiadu epizootologicznego,
 - genotyp białka prionowego dodatknych przypadków TSE u owiec.
2. Laboratorium prowadzące badania przechowuje przez siedem lat wszystkie dane dotyczące badań, w szczególności laboratoryjne księgi pracy oraz, tam gdzie to właściwe, bloki parafinowe i zdjęcia Western blot.

(1) Dz. U. nr 121, z 29.07.1964 r., s. 2012/64

(2) Dz. U. nr L 99, z 20.04.1996 r., s. 14."

2. Załącznik XI, część A zastępuje się następującym:

“ZAŁĄCZNIK XI

ŚRODKI TYMCZASOWE, O KTÓRYCH MOWA W ARTYKUŁACH 22 I 23

A. Dotyczące materiału szczególnego ryzyka, mięsa odzyskanego mechanicznie i technik uboju

1. (a) Następujące tkanki są określone jako materiał szczególnego ryzyka:

- (i) czaszka z wyjątkiem żuchwy oraz włącznie z mózgowiem i gałkami ocznymi, kręgosłup wyłączając kręgi ogonowe, wyrostki poprzeczne kręgów lędźwiowych i piersiowych oraz skrzydeł kości krzyżowej, włącznie ze zwojami nerwowymi korzeni grzbietowych oraz rdzeń kręgowy sztuk bydła w wieku powyżej 12 miesięcy, oraz migdałki, jelita od dwunastnicy do prostnicy oraz krezka sztuki bydła w każdym wieku;
- (ii) czaszka włącznie z mózgowiem i gałkami ocznymi, migdałki oraz rdzeń kręgowy owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub tych, które mają wyróżnione stałe siekacze oraz śledziona i jelito biodrowe owiec i kóz w każdym wieku.

Wiek określony powyżej dla usunięcia kręgosłupa bydła może być dostosowany poprzez zmianę niniejszego rozporządzenie w świetle statystycznego prawdopodobieństwa wystąpienia BSE w odpowiednich grupach wiekowych populacji bydła we Wspólnocie, w oparciu o wyniki monitorowania BSE ustalone w rozdziale A.I załącznika III.

(b) Oprócz materiału szczególnego ryzyka wyszczególnionego w (a), następujące tkanki muszą być określone jako materiał szczególnego ryzyka w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz w Portugalii, z wyjątkiem Autonomicznego Regionu Azorów: cała głowa z wyjątkiem języka, włącznie z mózgowiem, gałkami ocznymi oraz zwojem trójdzielnym, grasicą, śledziona oraz rdzeń kręgowy bydła w wieku powyżej 6 miesięcy.

2. Z uchyleniem punktu 1(a)(i), może zostać podjęta decyzja, zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24(2) o zezwoleniu na używanie kręgosłupa oraz zwojów nerwowych korzeni grzbietowych bydła:

(a) urodzonego, stale hodowanego i ubijanego w Państwach Członkowskich, dla których według oceny naukowej wystąpienie BSE u rodzimego bydła jest wysoce nieprawdopodobne albo nieprawdopodobne, ale nie wykluczone; albo

(b) urodzonego po dacie efektywnego wprowadzenia zakazu żywienia białkiem ssaków przeżuwaczy w Państwach Członkowskich, które zgłosiły BSE u rodzimych zwierząt lub w których według oceny naukowej wystąpienie BSE u bydła jest prawdopodobne.

Zjednoczone Królestwo, Portugalia i Szwecja mogą korzystać z tego uchylenia w oparciu o uprzednio przekazane i ocenione dowody. Inne Państwa Członkowskie mogą wystąpić z wnioskiem o to uchylenie przedstawiając Komisji niezbity dowód na poparcie, w odniesieniu do punktu (a) lub (b), tak jak jest właściwe. Państwa Członkowskie korzystające z tego uchylenia, oprócz wymagań ustalonych w załączniku III, rozdział A, sekcja I, zapewnią, aby jeden z zatwierdzonych szybkich testów wymienionych w załączniku X, rozdział C, punkt 4, stosował się do wszystkich sztuk bydła w wieku powyżej 30 miesięcy, które:

(i) padły w gospodarstwie lub w transporcie, lecz nie były ubite w celu spożycia przez ludzi, z wyjątkiem zwierząt na odległych obszarach o niskim zagęszczeniu zwierząt, znajdujących się w Państwach Członkowskich, w których wystąpienie BSE jest nieprawdopodobne;

(ii) zostały poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi.

To uchylenie nie jest przyznawane w celu pozwolenia na używanie kręgosłupa i zwojów nerwowych korzeni grzbietowych bydła w wieku powyżej 30 miesięcy ze Zjednoczonego Królestwa lub z Portugalii, z wyjątkiem Autonomicznego Regionu Azorów.

Eksperci z Komisji mogą przeprowadzać kontrole na miejscu dla dalszego sprawdzenia przedłożonych dowodów zgodnie z artykułem 21.

3. Kości bydła, owiec i kóz nie mogą być używane do produkcji mięsa mechanicznie odkostnionego.

4. Przebicie tkanki nerwowej centralnego układu nerwowego przy pomocy wydłużonego narzędzia w kształcie pręta wprowadzonego do jamy czaszki po ogłuszeniu, nie może być przeprowadzane na bydle, owcach lub kozach, których mięso jest przeznaczone do spożycia przez ludzi lub zwierzęta.

5. Materiał szczególnego ryzyka jest usuwany w:

(a) ubojniach, lub, tam gdzie to właściwe, w innych miejscach uboju;

(b) zakładach rozbioru mięsa, w przypadku kręgosłupa bydła;

(c) tam, gdzie to właściwe, w pośrednich zakładach, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego Rady(1), artykuł 10 lub centrach wykorzystania i gromadzenia zatwierdzonych i zarejestrowanych w oparciu o rozporządzenie (WE) nr 1774/2002, artykuł 23(2)(c)(iv), (vi) oraz (vii).

Powyższe przepisy nie stosują się do materiału kategorii I do żywienia ptaków padlinożernych zgodnie z artykułem 23(2)(d) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

6. Języki bydła w każdym wieku przeznaczone do spożycia przez ludzi i zwierzęta są pozyskiwane w ubojni poprzez poprzeczne odcięcie wyrostka językowego od kości gnykowej.

7. Mięso głowy bydła w wieku powyżej 12 miesięcy jest pozyskiwane w ubojniach, zgodnie z system kontroli, zatwierdzonym przez właściwą władzę, dla zapewnienia zabezpieczenia przed możliwym zakażeniem mięsa głowy tkanką centralnego układu nerwowego. System obejmuje przynajmniej następujące przepisy:

- pozyskiwanie odbywa się w przeznaczonym do tego miejscu, fizycznie oddzielnym od innych części linii ubojowej,

- jeżeli głowy są usuwane z transportera lub haków przed pozyskiwanie mięsa głowy, czołowy otwór postrzałowy oraz otwór wielki muszą być zamknięte nieprzepuszczalnym i trwałym korkiem. Jeżeli pień mózgu stanowi próbkę do testów laboratoryjnych w kierunku BSE, otwór wielki musi być zamknięty bezpośrednio po tym pobraniu próbek,

- mięso z głowy nie jest pozyskiwane z głów, w których gałki oczne są uszkodzone lub utracone bezpośrednio przed tym, lub po uboju, lub które są uszkodzone w sposób, który może być rezultatem zakażenia głowy tkanką nerwową z centralnego układu nerwowego,

- mięso z głowy nie jest pozyskiwane z głów, które nie zostały właściwie zamknięte zgodnie z drugim tiret,

- bez uszczerbku dla ogólnych przepisów higieny, szczegółowe instrukcje pracy muszą być tak opracowane, aby zapobiec zakażeniu mięsa głowy podczas pozyskiwania, w szczególności, w przypadku gdy korek, o którym mowa w drugim tiret zostaje zgubiony lub podczas przeprowadzanych czynności zostają uszkodzone gałki oczne,

- wykonywany jest plan pobierania próbek przy użyciu odpowiedniego testu laboratoryjnego w celu wykrywania

tkanki centralnego układu nerwowego w celu sprawdzenia, czy środki mające na celu ograniczenie zakażenia są właściwie wprowadzone.

8. Z uchyleniem wymagań punktu 7, Państwa Członkowskie mogą decydować o stosowaniu w ubojni alternatywnego systemu pozyskiwania mięsa głów wołowych, prowadzącego do równoważnej redukcji poziomu zakażenia mięsa głów tkanką centralnego układu nerwowego. Plan pobierania próbek z zastosowaniem odpowiedniego testu laboratoryjnego musi być stosowany dla wykrywania tkanki centralnego układu nerwowego, w celu sprawdzenia, że środki ograniczania zakażenia są właściwie wprowadzone. Państwa Członkowskie stosujące to uchylenie informują Komisję i inne Państwa Członkowskie w ramach Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt o swym systemie kontrolnym i o wynikach pobierania próbek.

9. Postanowienia punktu 7 i 8 nie stosują się do pozyskiwania języka zgodnie z punktem 6, ani do pozyskiwania mięsa policzków w ubojni, jeżeli przeprowadzane jest bez usuwania głowy bydłowej z transportera lub haków.

10. Z uchyleniem punktów 5 i 7, Państwa Członkowskie mogą decydować o pozwoleniu na:

(a) usuwanie rdzenia kręgowego owiec i kóz w zakładach rozbioru mięsa specjalnie zatwierdzonych do tego celu;

(b) usuwanie kręgosłupa z tuszy lub części tuszy w sklepach mięsnych specjalnie zatwierdzonych, monitorowanych i zarejestrowanych do tego celu;

(c) pozyskiwanie mięsa głów bydłowych w zakładach rozbioru mięsa specjalnie zatwierdzonych do tego celu, zgodnie z następującymi przepisami:

głowy bydłowe przeznaczone do transportu do zakładów rozbioru mięsa, specjalnie zatwierdzonych do pozyskiwania mięsa głów są zgodne z następującymi przepisami:

- głowy są zawieszane na wieszadłach w czasie przechowywania oraz transportu z ubojni do specjalnie zatwierdzonego zakładu rozbioru mięsa,

- czołowy otwór postrzałowy oraz otwór wielki są właściwie zamknięte nieprzepuszczalnym i trwałym korkiem przed usunięciem z transportera lub haków na wieszadła. Jeżeli pień mózgu jest pobierany jako próbka do testów laboratoryjnych na BSE, otwór wielki jest zamykany bezpośrednio po pobraniu próbek,

- głowy, które nie zostały właściwie zamknięte zgodnie z drugim tiret, gdzie gałki oczne zostały uszkodzone lub utracone bezpośrednio przed lub po uboju, albo zostały uszkodzone w sposób, który może być wynikiem zakażenia głowy tkanką centralnego układu nerwowego, są wykluczane z transportu do specjalnie zatwierdzonych zakładów rozbioru mięsa,

- wykonywany jest plan pobierania próbek z zastosowaniem odpowiedniego testu laboratoryjnego do wykrywania tkanki centralnego układu nerwowego w celu sprawdzenia właściwego wprowadzenia środków redukcji zakażenia;

pozyskiwanie mięsa głowy z głów bydła w zakładach rozbioru mięsa specjalnie zatwierdzonych do tego celu muszą być zgodne z systemem kontroli, zatwierdzonym przez właściwą władzę, w celu zapewnienia zapobiegania możliwego zakażenia mięsa głów. System obejmuje przynajmniej:

- wszystkie głowy są kontrolowane wzrokowo w kierunku oznak zakażenia lub uszkodzenia oraz właściwego zamknięcia przed rozpoczęciem pozyskiwania mięsa głowy,

- mięso głowy nie można pozyskiwać z głów, które nie zostały właściwie zamknięte, jeżeli gałki oczne są uszkodzone lub zostały uszkodzone w sposób, który może być wynikiem zakażenia mięsa głowy tkanką centralnego układu nerwowego. Mięso głowy nie może być również pozyskiwane z głów, co do których podejrzewa się, że zostały zakażone,

- bez uszczerbku dla ogólnych zasad higieny, szczegółowe instrukcje pracy muszą być wprowadzone w celu zapobiegania zakażenia mięsa głowy podczas transportu i pozyskiwania, w szczególności jeżeli podczas wykonywanych czynności zginęło zamknięcie lub zostały uszkodzone gałki oczne,

- wykonywany jest plan pobierania próbek z użyciem właściwego testu laboratoryjnego dla wykrywania tkanki centralnego układu nerwowego dla sprawdzenia, czy środki ograniczania zakażenia są właściwie wprowadzone.

11. Wszelki materiał szczególnego ryzyka musi być zaznaczony barwnikiem lub, tam gdzie to właściwe, oznaczany bezpośrednio po usunięciu i utylizowany zgodnie z przepisami ustalonymi w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002 a szczególnie w artykule 4(2).

12. Państwa Członkowskie przeprowadzają częste inspekcje urzędowe dla sprawdzenia prawidłowego stosowania tej części oraz zapewniają, aby te środki były podejmowane dla uniknięcia zakażenia, zwłaszcza w ubojniach, zakładach rozbioru mięsa lub innych miejscach, w których usuwa się materiał szczególnego ryzyka, takich jak sklepy mięsne lub zakłady, o których mowa w punkcie 5(c).

Państwa Członkowskie w szczególności określają system dla zapewnienia i kontrolowania, czy:

(a) materiał szczególnego ryzyka używany na podstawie artykułu 1(2) oraz rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 jest używany wyłącznie do zatwierdzonych celów;

(b) materiał szczególnego ryzyka jest utylizowany zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002.

13. Państwa Członkowskie mogą decydować o pozwoleniu na wysyłanie głów lub tuszy zawierających materiał szczególnego ryzyka do innego Państwa Członkowskiego po wyrażeniu zgody przez to inne Państwo

Członkowskie na przyjęcie materiału i zatwierdzenie szczególnych warunków stosujących się do tego transportu. Jednakże tusze, półtusze lub półtusze podzielone na nie więcej niż trzy hurtowe części oraz ćwierćtusze nie zawierające materiału szczególnego ryzyka innego niż kręgosłup, włącznie ze zwojami nerwowymi korzeni grzbietowych mogą być importowane do Państwa Członkowskiego lub wysyłane do innego Państwa Członkowskiego bez teŹe uprzedniej zgody.

14. Funkcjonuje system kontrolny usuwania kręgosłupa, wyszczególniony w punkcie 1(a)(i). System zawiera przynajmniej następujące przepisy:

(a) jeżeli usuwanie kręgosłupa nie jest wymagane, tusze lub części hurtowe tuszy bydła zawierające kręgosłup, są identyfikowane poprzez niebieski pasek na etykiecie, o której mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000;

(b) szczegółowe określenie liczby tuszy lub części hurtowych tuszy bydła, co do których wymagane jest usunięcie kręgosłupa, i z których usunięcie kręgosłupa nie jest wymagane, dodaje się do dokumentu handlowego, o którym mowa w artykule 3(1)(A)(f)(ii) dyrektywy 64/433/EWG lub do dokumentu, o którym mowa w artykule 1(2) decyzji Komisji 93/13/EWG(2), tam gdzie się stosuje;

(c) sklepy mięsne przechowują, przez przynajmniej jeden rok, dokumenty handlowe, o których mowa w (b).

15. (a) Produkty pochodzenia zwierzęcego wymienione poniŹej podlegają warunkom ustalonym w (b) odnoszącym się do importu do Wspólnoty:

- materiał szczególnego ryzyka, o którym mowa w punkcie 1(a),
- ŹwieŹe mięso: mięso określone przez dyrektywę 64/433/EWG,
- mięso mielone i preparaty mięsne: mięso mielone i preparaty mięsne określone przez dyrektywę 94/65/WE(3),
- produkty mięsne: produkty mięsne określone przez dyrektywę 77/99/EWG(4),
- inne produkty pochodzenia zwierzęcego: inne produkty pochodzenia zwierzęcego określone przez dyrektywę 77/99/EWG,
- uzyskane tłuszcze, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002,
- Źelatyna, o której mowa w dyrektywie 92/118/EWG oraz rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002,
- pokarm dla zwierząt towarzyszących człowiekowi, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002,
- produkty z krwi, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002,
- przetworzone białko zwierzęce, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002,
- kości i produkty z kości, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 774/2002,
- materiał kategorii 3, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002.

Odniesienie do "produktów pochodzenia zwierzęcego" oznacza produkty pochodzenia zwierzęcego wymienione w tym punkcie i nie dotyczy innych produktów pochodzenia zwierzęcego zawierających lub pochodzących od tych produktów pochodzenia zwierzęcego.

(b) Kiedy wyŹej wymienione produkty pochodzenia zwierzęcego, zawierające materiał od bydła, owiec lub kóz są importowane do Wspólnoty z państw trzecich lub ich regionów, Źwiadectwom zdrowia musi towarzyszyć deklaracja podpisana przez właściwą władzę państwa produkcji, o następującym brzmieniu:

"Ten produkt nie zawiera i nie pochodzi:

albo(5)

z materiału szczególnego ryzyka, określonego w załączniku XI, sekcja A do rozporządzenia (WE) nr 999/2001, wyprodukowanego po 31 marca 2001 r., albo z mięsa mechanicznie odkostnionego uzyskanego z kości bydła, owiec lub kóz, wyprodukowanego po 31 marca 2001 r. Po 31 marca 2001 r. bydło, owce i kozy, z których ten produkt pochodzi, nie zostały poddane ubojowi po oszołomieniu gazem wstrzykniętym do jamy czaszkowej, lub zabite tą samą metodą, lub ubite po oŹłuszeniu przez przebicie tkanki nerwowej centralnego układu nerwowego przy pomocy wydłużonego narzędzia o kształcie pręta wprowadzonego do jamy czaszkowej.

Tusze, półtusze oraz ćwierćtusze mogą zawierać kręgosłup przy imporcie;

albo(6)

materiały od bydła, owiec i kóz inne niŹ te, które pochodzą od zwierząt urodzonych, stale hodowanych i poddawanych ubojowi w następujących państwach:

- Argentyna
- Australia
- Botswana
- Brazylia
- Chile
- Kostaryka
- Salvador
- Islandia
- Namibia
- Nowa Zelandia
- Nikaragua
- Panama
- Paragwaj

- Singapur
- Swaziland
- Urugwaj
- Vanuatu."

(1) Dz. U. nr L 273, z 10.10.2002 r., s. 1.

(2) Dz. U. nr L 9, z 15.01.1993 r., s. 3.

(3) Dyrektywa Rady 94/65/WE z 14 grudnia 1994 r. ustalająca wymagania dla produkcji i wprowadzania na rynek mięsa mielonego i wyrobów mięsnych (Dz. U. nr L 368, z 31.12.1994 r., s. 10).

(4) Dyrektywa Rady 77/99/EWG z 21 grudnia 1976 r. o problemach zdrowotnych w handlu wewnątrz Wspólnoty produktami mięsnymi (Dz. U. nr L 26, z 31.01.1977 r., s. 85). Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę Rady 97/76/WE (Dz. U. nr L 10, z 16.01.1998 r., s. 25).

(5) Skreślić jedno z nich, tam gdzie to właściwe.

(6) Dz. U. nr 121 z 29.07.1964 r., s. 2012/64"

**ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 1760/2000 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I
RADY**

z 17 lipca 2000 r.

ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Unię Europejską, w szczególności jego art. 37 i 152,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów³,

stanowiąc zgodnie z procedurą, określoną w art. 251 Traktatu⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 820/97 z dnia 21 kwietnia 1997 r., ustanawiającego system identyfikacji i rejestracji bydła rzeźnego i dotyczącego znakowania mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego⁵, stanowi, że od dnia 1 stycznia 2000 r. we wszystkich Państwach Członkowskich nastąpi wprowadzenie obowiązkowego systemu znakowania mięsa wołowego. Ten sam artykuł stanowi też, że, na podstawie wniosku Komisji, przed tą datą zostaną przyjęte ogólne przepisy funkcjonowania takiego obowiązkowego systemu.
- 2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2772/1999 z dnia 21 grudnia 1999 r., określające ogólne przepisy obowiązkowego systemu znakowania mięsa wołowego⁶, stanowi, że te ogólne przepisy mają zastosowanie tylko tymczasowe, przez okres najwyżej miesięcy, to znaczy od dnia 1 lutego do dnia 31 sierpnia 2000 r.
- 3) Do celów jasności rozporządzenie (WE) nr 820/97 powinno zostać uchylone i zastąpione niniejszym rozporządzeniem.
- 4) Po przejściowym zachwianiu stabilności rynku mięsa wołowego i jego produktów, spowodowanym kryzysem w związku z chorobą gąbczastego zwyrodnienia mózgu, poprawa w zakresie przejrzystości warunków produkcji tych produktów i ich

¹ Dz.U. C 376 z 28.12.2000, str. 42.

² Dz.U. C 117 z 26.04.2000, str. 47.

³ Dz.U. C 226 z 8.08.2000, str. 9.

⁴ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2000 r. (dotychczas nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 6 czerwca 2000 r. (dotychczas nie opublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 stycznia 2000 (dotychczas nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁵ Dz.U. L 117 z 7.05.1997, str. 1.

⁶ Dz.U. L 334 z 28.12.1999, str. 1.

dystrybucji na rynku, w szczególności, jeżeli chodzi o przejrzystość ciągu informacji, identyfikujących pochodzenie mięsa i sięgających wstecz aż do daty i miejsca urodzenia zwierzęcia, wywarła zauważalny wpływ na ponowny wzrost spożycia mięsa wołowego. W celu utrzymania i umocnienia zaufania konsumentów do bezpieczeństwa mięsa wołowego oraz w celu unikania wprowadzania ich w błąd, konieczne jest stworzenie systemu, w ramach, którego możliwe będzie udostępnianie konsumentom informacji metodą wystarczającego i czytelnego znakowania produktów.

- 5) W tym celu niezbędne jest stworzenie, po pierwsze, skutecznego systemu identyfikacji i rejestracji bydła rzeźnego na etapie produkcji oraz, po drugie, stworzenie szczegółowego, obowiązującego w państwach Unii, systemu znakowania stosowanego w sektorze produkcji mięsa wołowego, w oparciu o obiektywne kryteria na fazie obrotu.
- 6) Dzięki gwarancjom, jakie można będzie wydać dzięki tej poprawie, spełnione zostaną również pewne wymogi będące w polu zainteresowania opinii publicznej, w szczególności związane z ochroną zdrowia ludzi i zwierząt.
- 7) W wyniku tego zwiększy się stopień zaufania odnośnie do jakości mięsa wołowego i produktów z niego, zachowany zostanie podwyższony stopień ochrony zdrowia publicznego, wreszcie, osiągnięta stabilność rynku wołowiny zostanie umocniona i utrwalona.
- 8) Art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady nr 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r., dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mającymi na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego⁷, stanowi, że zwierzęta mające stanowić przedmiot handlu wewnątrz Unii muszą być identyfikowane zgodnie z wymogami unijnych przepisów oraz rejestrowane w taki sposób, aby możliwe było przesłanie informacji dotyczących miejsc pierwotnej i przejściowej hodowli zwierząt, oraz, aby do dnia 1 stycznia 1993 r. te systemy identyfikacji i rejestracji zostały rozszerzone na transport zwierząt na terenie wszystkich Państw Członkowskich.
- 9) Art. 14 dyrektywy Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r., ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG⁸ stanowi, że identyfikacja i rejestracja takich zwierząt, ustanowione w art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/425/EWG muszą, z wyjątkiem zwierząt rzeźnych i odpowiednio zarejestrowanych, zostać dokonane po przeprowadzeniu takiej kontroli.
- 10) Zarządzanie niektórymi programami pomocowymi Unii w dziedzinie rolnictwa wymaga odrębnej identyfikacji niektórych typów inwentarza żywego. Systemy identyfikacji i rejestracji muszą się, zatem nadawać do stosowania i kontrolowania takich odrębnych procedur identyfikacyjnych.
- 11) Do celów prawidłowego stosowania niniejszego rozporządzenia konieczne jest zapewnienie szybkiej i skutecznej wymiany informacji między Państwami

⁷ Dz.U. L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą nr 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.03.1993, str. 49).

⁸ Dz.U. L 268 z 24.09.1991, str. 56. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. L 162 z 1.07.1996, str. 1).

Członkowskimi. Przepisy unijne dotyczące tej kwestii zostały określone w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1468/81 z 19 maja 1981 r. o wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich i o współpracy między Państwami Członkowskimi, a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów ustawy celnej lub przepisów prawa w dziedzinie rolnictwa⁹, oraz w dyrektywie Rady 89/608/EWG z 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych¹⁰.

- 12) Aktualne przepisy dotyczące identyfikacji i rejestracji bydła zostały określone dyrektywą Rady 92/102/EWG z dnia 27 listopada 1992 r. w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt¹¹ oraz rozporządzeniem (WE) nr 820/97. Doświadczenie pokazało, że wdrożenie dyrektywy 92/102/EWG nie przyniosło całkowicie zadowalających efektów i że konieczne są w tym zakresie dalsze udoskonalenia. Zatem niezbędne jest przyjęcie szczegółowych przepisów dotyczących bydła w celu wzmocnienia działania przepisów niniejszej dyrektywy.
- 13) Aby wprowadzenie nowego, udoskonalonego systemu identyfikacji mogło zostać zaakceptowane, istotne jest, aby nie nakładać na producenta nadmiernych wymogów w zakresie formalności administracyjnych. Konieczne jest określenie możliwych do dotrzymania terminów wdrażania takiego systemu.
- 14) Dla zapewnienia możliwości szybkiego i dokładnego prześledzenia informacji dotyczących zwierząt, z powodów związanych z kontrolą unijnych programów pomocowych, każde Państwo Członkowskie powinno założyć krajową, skomputeryzowaną bazę danych, w której będzie się rejestrować tożsamość zwierzęcia, wszelkie dane dotyczące hodowli prowadzonej na terenie tego państwa oraz transportu zwierząt, zgodnie z przepisami dyrektywy Rady 97/12/WE z dnia 17 marca 1997 r., nowelizującej i aktualizującej dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną¹², która jasno określa wymogi wobec takiej bazy danych, związane z kwestiami zdrowotnymi.
- 15) Istotne jest, aby wszystkie Państwa Członkowskie podjęły wszelkie takie środki i działania, jakie mogą być konieczne dla zapewnienia, że krajowe, skomputeryzowane bazy danych będą w pełni gotowe do użytku w najkrótszym możliwym terminie.
- 16) Należy podjąć działania w kierunku stworzenia warunków technicznych, gwarantujących jak najlepszą komunikację, to znaczy dostęp producentów do baz danych i pełne korzystanie przez nich z tych baz.
- 17) Aby możliwe było gromadzenie informacji dokumentujących transport zwierząt, zwierzęta powinny być identyfikowane poprzez umieszczenie paska informacyjnego na płatach obu uszu oraz, w zasadzie, posiadać paszport przez cały okres transportu. Cechy

⁹ Dz.U. L 144 z 2.06.1981, str. 1. Rozporządzenie traci moc rozporządzeniem (WE) nr 515/43(WE) (Dz.U. L 82 z 22.03.1997, str. 1).

¹⁰ Dz.U. L 351 z 2.12.1989, str. 34.

¹¹ Dz.U. L 355 z 5.12.1992, str. 34. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹² Dz.U. L 109 z 25.04.1997, str. 1.

paska informacyjnego oraz paszportu należy określić w sposób jednolity na szczeblu unijnym. W zasadzie konieczne jest wydawanie paszportu dla każdego zwierzęcia, które zostało zaopatrzone w paski informacyjne na uszach.

- 18) Zwierzęta przywożone z państw trzecich zgodnie z przepisami dyrektywy 91/496/EWG powinny być objęte takimi samymi wymogami identyfikacyjnymi.
- 19) Każde zwierzę powinno nosić swoje paski informacyjne przez całe życie.
- 20) Komisja bada, na podstawie studiów wykonanych przez Wspólny Ośrodek Badawczy, możliwości wykorzystania elektronicznych środków identyfikacji zwierząt.
- 21) Hodowcy zwierząt, z wyjątkiem podmiotów zajmujących się ich transportem, powinni prowadzić regularnie aktualizowany rejestr, zawierający informacje o zwierzętach w ich hodowli. Szczegółowe cechy takiego rejestru należy określić w sposób jednolity na szczeblu unijnym. Właściwe władze powinny mieć dostęp do takich rejestrów na każde żądanie.
- 22) Państwa Członkowskie mogą rozłożyć koszty wynikające z zastosowania tych środków na cały sektor produkcji mięsa wołowego.
- 23) Konieczne jest określenie władz, odpowiedzialnych za stosowanie przepisów wszystkich tytułów niniejszego rozporządzenia.
- 24) Konieczne jest wprowadzenie we wszystkich Państwach Członkowskich obowiązkowego systemu znakowania mięsa wołowego. W ramach tego obowiązkowego systemu, podmioty i organizacje rozprowadzające mięso wołowe na rynku powinni podawać na oznakowaniach informacje o mięsie oraz o miejscu uboju zwierzęcia lub zwierząt, z których ono pochodzi.
- 25) Obowiązkowy system znakowania mięsa wołowego powinien zostać wzmocniony w okresie od dnia 1 stycznia 2002 r. W ramach tego obowiązkowego systemu podmioty i organizacje rozprowadzające mięso na rynku powinni, dodatkowo, podawać na oznakowaniu informacje dotyczące pochodzenia, w szczególności o miejscu urodzenia, hodowli i uboju zwierzęcia lub zwierząt, z których pochodzi mięso.
- 26) Informacje dodatkowe względem informacji o miejscu urodzenia, hodowli i uboju zwierzęcia lub zwierząt, z których pochodzi mięso, mogą być podawane w ramach dobrowolnego systemu znakowania mięsa wołowego.
- 27) System obowiązkowego znakowania, oparty na informacjach o miejscu urodzenia zwierzęcia lub zwierząt, z których pochodzi mięso, powinien obowiązywać od dnia 1 stycznia 2002 r., przyjmując jako rzecz zrozumiałą, że pełne informacje o transporcie bydła na terenie Unii wymagane jest tylko w odniesieniu do zwierząt urodzonych po dniu 31 grudnia 1997 r.
- 28) System obowiązkowego znakowania powinien mieć również zastosowanie wobec mięsa wołowego przywożonego na teren Unii. Należy jednak uwzględnić w sposób szczególny fakt, że nie wszystkie informacje, wymagane do znakowania mięsa wołowego, produkowanego w Unii, mogą być dostępne dla podmiotów lub organizacji

w państwach trzecich. Zachodzi, zatem konieczność określenia minimalnego zakresu informacji, jakich podanie na oznakowaniu państwa trzecie muszą zagwarantować.

- 29) W odniesieniu do podmiotów i organizacji produkujących i rozprowadzających na rynku mielone mięso wołowe, którzy mogą nie być w stanie dostarczyć wszystkich informacji wymaganych w ramach obowiązkowego systemu znakowania mięsa wołowego, konieczne jest wprowadzenie pewnych wyjątków, gwarantujących uzyskanie od nich minimalnego zakresu takich informacji.
- 30) Celem znakowania jest osiągnięcie maksymalnej przejrzystości w dziedzinie rozprowadzania mięsa wołowego na rynkach.
- 31) Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mogą wchodzić w konflikt z przepisami rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i oznaczeń pochodzenia dla produktów rolnych i środków spożywczych¹³.
- 32) Konieczne jest także stworzenie jednolitych, unijnych ustaleń odnośnie do znakowania mięsa wołowego w zakresie wszelkich informacji innych niż te, które wchodzi w zakres obowiązkowego systemu znakowania, przy czym, biorąc pod uwagę różnorodność opisów mięsa wołowego rozprowadzanego na rynkach Unii, najbardziej właściwym rozwiązaniem wydaje się stworzenie dobrowolnego systemu znakowania. Efektywność takiego dobrowolnego systemu znakowania zależy od możliwości przesłania informacji dotyczących wszelkich trafiających na rynek partii oznakowanego mięsa wołowego wstecz aż do zwierzęcia lub zwierząt, z których mięso to pochodzi. Wszelkie procedury i założenia danego podmiotu lub organizacji, dotyczące znakowania mięsa, powinny być ujęte w szczegółowy wykaz, który strony takie przedstawiają właściwym władzom do zatwierdzenia. Podmioty i organizacje powinni być upoważnieni do znakowania mięsa tylko w wypadku, jeżeli na ich oznakowaniach znajdzie się ich nazwa lub znak identyfikacyjny. Właściwe władze Państw Członkowskich powinny być upoważnione do wycofywania wydanego przez siebie zatwierdzenia wykazów w wypadku stwierdzenia nieprawidłowości. W celu zagwarantowania możliwości wzajemnego uznawania zatwierdzonych wykazów na terenie całej Unii, konieczne jest zapewnienie wymiany informacji między Państwami Członkowskimi.
- 33) Podmioty i organizacje przywożące na teren Unii mięso wołowe z państw trzecich mogą również chcieć znakować swoje produkty zgodnie z dobrowolnym systemem znakowania. Należy określić przepisy gwarantujące, w takim stopniu, w jakim będzie to możliwe, że ustalenia dotyczące znakowania, w odniesieniu do przywożonego mięsa wołowego, cechują się wiarygodnością równorzędną względem ustaleń obowiązujących w odniesieniu do mięsa wołowego z terenu Unii.
- 34) Zmiana, związana z przejściem od ustaleń określonych w tytule II rozporządzenia (WE) nr 820/97 na ustalenia określone w rozporządzeniu niniejszym może powodować powstanie trudności, które nie są przedmiotem niniejszego rozporządzenia. Dla uwzględnienia możliwości wystąpienia takich trudności należy zapewnić Komisji prawo podjęcia właściwych kroków i działań o charakterze tymczasowym. Komisja

¹³ Dz.U. L 208 z 24.07.1992, str. 1.

powinna również mieć prawo rozwiązywania konkretnych problemów praktycznych we wszelkich uzasadnionych wypadkach.

- 35) Dążąc do zagwarantowania wiarygodności ustaleń określonych w niniejszym rozporządzeniu, konieczne jest zobowiązanie Państw Członkowskich do wprowadzenia i stosowania odpowiednich i skutecznych środków kontroli. Powinny to być środki nie wchodzące w konflikt z wszelkimi innymi środkami, jakie mogą być stosowane przez Komisję na zasadzie analogii z art. 9 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich¹⁴.
- 36) Należy określić stosowne kary, nakładane w wypadkach naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia.
- 37) Środki niezbędne w ramach wdrażania niniejszego Rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z 28 czerwca 1999 r., ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji¹⁵,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

Identyfikacja i rejestracja bydła rzeźnego

Artykuł 1

1. Każde Państwo Członkowskie ustanawia, zgodnie z przepisami niniejszego tytułu, system identyfikacji i rejestracji bydła rzeźnego.

2. Przepisy niniejszego tytułu stosuje się bez uszczerbku dla unijnych przepisów, jakie mogą być ustanawiane w związku z dążeniem do wyeliminowania chorób lub do celów kontrolnych, jak również bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 91/496/EWG i rozporządzenia (EWG) nr 3508/92¹⁶. Jednak przepisy dyrektywy 92/102/EWG, dotyczące szczegółowo bydła rzeźnego, przestają mieć zastosowanie od dnia, od którego zwierzęta te muszą być identyfikowane zgodnie z przepisami niniejszego tytułu.

Artykuł 2

Do celów niniejszego tytułu:

- „zwierzę” oznacza sztukę bydła w znaczeniu art. 2 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy 64/432/EWG¹⁷,

¹⁴ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) 1036/1999 (Dz.U. L 127 z 21.05.1999, str. 4).

¹⁵ Dz.U. L 184 z 17.07.1999, str. 23.

¹⁶ Dz.U. L 355 z 5.12.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) 1036/1999 (Dz.U. L 127 z 21.05.1999, str. 4).

¹⁷ Dz.U. L 121 z 29.07.1964, str. 1977/64. Dyrektywa ostatnio uaktualniona dyrektywą 97/12 (Dz.U. L 109 z 25.04.1997, str. 1) oraz ostatnio zmieniona dyrektywą 98/99/ (Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 107).

- „gospodarstwo” oznacza zakład, budowlę, a w przypadku farmy na otwartym powietrzu, miejsce na obszarze tego samego Państwa Członkowskiego, gdzie trzymane są lub oporzędzane zwierzęta objęte niniejszym rozporządzeniem,
- „dozorca” oznacza osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za zwierzęta, na stałe lub tymczasowo, w tym także w czasie transportu oraz na rynku,
- „właściwe władze” oznacza centralne władze Państwa Członkowskiego, odpowiedzialne za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych i fitosanitarnych, lub którym powierzono ich przeprowadzanie, oraz wdrożenie niniejszego tytułu, lub w przypadku monitorowania dopłat, władze którym powierzono wdrożenie rozporządzenia (WE) nr 3508/92.

Artykuł 3

System identyfikacji i rejestracji bydła rzeźnego obejmuje następujące elementy:

- a) indywidualne paski informacyjne na uszach zwierzęcia;
- b) skomputeryzowane bazy danych;
- c) paszporty zwierząt;
- d) indywidualne rejestry, prowadzone dla każdej hodowli.

Komisja oraz właściwe władze danego Państwa Członkowskiego mają prawo wglądu we wszelkie informacje, określone w niniejszym tytule. Państwa Członkowskie i Komisja podejmują wszelkie niezbędne środki i działania w celu zagwarantowania dostępu do tych danych wszystkim zainteresowanym stronom, włącznie z zainteresowanymi organizacjami konsumenckimi, uznawanymi przez dane Państwo Członkowskie, pod warunkiem, że zagwarantowana zostanie poufność i ochrona danych zgodnie z przepisami prawa krajowego danego państwa.

Artykuł 4

1. Wszystkie zwierzęta w hodowli, urodzone po dniu 31 grudnia 1997 r. lub przeznaczone do handlu w ramach Unii po dniu 1 stycznia 1998 r. identyfikuje się poprzez umieszczenie na obu uszach każdego zwierzęcia pasków informacyjnych o treści zatwierdzonej przez właściwe władze. Na obu paskach nanosi się identyczny kod identyfikacyjny, umożliwiający dokonanie indywidualnej identyfikacji każdego zwierzęcia oraz ustalenie, w której hodowli się ono urodziło. Na zasadzie derogacji od powyższego wymogu, zwierzęta urodzone przed dniem 1 stycznia 1998 r., a przeznaczone do handlu w ramach Unii po tej dacie, mogą być, w okresie do dnia 1 września 1998 r., identyfikowane zgodnie z przepisami dyrektywy 92/102/EWG.

Na zasadzie odstępstwa od pierwszego podpunktu, zwierzęta urodzone przed dniem 1 stycznia 1998 r., przeznaczone do handlu w ramach Unii po tej dacie z zamiarem skierowaniem ich bezpośrednio do uboju, mogą być, w okresie do dnia 1 września 1999 r., identyfikowane zgodnie z przepisami dyrektywy 92/102/EWG.

Zwierzęta przeznaczone do udziału w imprezach kulturalnych i sportowych (z wyjątkiem targów i wystaw) mogą być identyfikowane nie przy pomocy pasków informacyjnych, umieszczanych na uszach, lecz za pomocą innego systemu identyfikacyjnego, zapewniającego równorzędne gwarancje i zatwierdzonego przez Komisję.

2. Paski informacyjne umieszcza się na uszach zwierzęcia w okresie ustalonym przez odpowiednie Państwo Członkowskie, ale w każdym wypadku w okresie między urodzeniem zwierzęcia, a bez wyjątków wywiezieniem go z hodowli, w której się urodziło. Okres ten nie może być dłuższy niż 30 dni do i włącznie z dniem 31 grudnia 1999 r. i nie dłuższy niż 20 dni po tej dacie.

Jednak na żądanie Państwa Członkowskiego i zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2, Komisja ma prawo określić okoliczności, w których możliwe jest przedłużenie terminu maksymalnego dla danych Państw Członkowskich.

Żadne zwierzę urodzone po dniu 31 grudnia 1997 r. nie może zostać wywiezione z hodowli bez uprzedniego oznakowania identyfikacyjnego, zgodnego z przepisami niniejszego artykułu

3. Każde zwierzę przywożone z państwa trzeciego, które przeszło kontrolę określoną w dyrektywie 91/496/EWG i które pozostaje na terenie Unii, identyfikuje się po przywiezieniu go do hodowli, w której ma pozostać, poprzez umieszczenie na uszach pasków informacyjnych o treści zgodnej z wymogami niniejszego artykułu, w okresie, którego określenie pozostaje w gestii Państw Członkowskich, ale który nie może przekraczać 20 dni od daty przeprowadzenia wspomnianej kontroli oraz w każdym wypadku przed wywiezieniem z tej hodowli.

Jednak identyfikowanie zwierzęcia nie jest konieczne w wypadku, jeżeli hodowlą, do której zostaje ono ostatecznie przewiezione, jest ubojnia znajdująca się na terenie tego Państwa Członkowskiego, w którym przeprowadzona została wspomniana kontrola i jeżeli zwierzę zostaje ubite w ciągu 20 dni od czasu przejścia takiej kontroli.

Pierwotna identyfikacja, dokonana przez państwo trzecie, zostaje zapisana w komputerowej bazie danych, określonej w art. 5 lub, w wypadku, jeżeli taka baza danych nie jest jeszcze w pełni uruchomiona, w rejestrach, określonych w art. 3, wraz z kodem identyfikacyjnym, nadanym przez Państwo Członkowskie będące państwem przeznaczenia.

4. Każde zwierzę pochodzące z innego Państwa Członkowskiego zachowuje swoje oryginalne paski informacyjne.

5. Paska informacyjnego nie można zdjąć ani zastąpić innym bez zgody właściwych władz.

6. Paski informacyjne przydziela się poszczególnym hodowlom, rozprawdza i umieszcza na zwierzętach w sposób określony przez właściwe władze.

7. Nie później niż dnia 31 grudnia 2001 r. Parlament Europejski i Rada, działając w oparciu o sprawozdanie Komisji wraz z wszelkimi wnioskami oraz zgodnie z procedurą określoną w art. 95 Traktatu, podejmą decyzję o możliwości wprowadzenia środków elektronicznej identyfikacji w związku z postępem technicznym, osiągniętym w tej dziedzinie.

Artykuł 5

Właściwe władze Państw Członkowskich tworzą skomputeryzowane bazy danych zgodnie z przepisami art. 14 i 18 dyrektywy 64/432/WE.

Skomputeryzowane bazy danych zostaną w pełni uruchomione nie później niż do dnia 31 grudnia 1999 r. i po tej dacie będą stanowiły zbiory wszelkich informacji wymaganych w myśl niniejszej dyrektywy.

Artykuł 6

1. Poczynając od dnia 1 stycznia 1998 r., właściwe władze obowiązane są do wystawienia paszportu dla każdego zwierzęcia, które ma podlegać identyfikacji zgodnie z przepisami art. 4. Paszport taki wystawia się w ciągu 14 dni od zarejestrowania urodzenia zwierzęcia lub, w wypadku zwierząt przywożonych z państw trzecich, w ciągu 14 dni od zarejestrowania ponownej identyfikacji tego zwierzęcia w danym Państwie Członkowskim zgodnie z przepisami art. 4 ust. 3. Właściwe władze mogą na tych samych warunkach wystawiać paszporty dla zwierząt pochodzących z innego Państwa Członkowskiego. W takich wypadkach paszport, przewożony wraz ze zwierzęciem, zostaje przekazany w chwili jego przywiezienia właściwym władzom, które zwracają go temu Państwu Członkowskiemu, które jest jego wystawcą.

Jednak na wniosek Państwa Członkowskiego i zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2, Komisja ma prawo określić okoliczności, w których możliwe jest przedłużenie okresu maksymalnego.

2. Zwierzę może być przewożone tylko wraz z paszportem.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 zdania pierwsze i od ust. 2, Państwa Członkowskie:

- posiadające skomputeryzowaną bazę danych, którą Komisja uznaje za w pełni uruchomioną i funkcjonującą zgodnie z przepisami art. 5, może ustalić, że paszporty wystawia się tylko dla zwierząt przeznaczonych do handlu wewnątrzspółnotowego oraz, że zwierzęta te będą przewożone wraz ze swoimi paszportami tylko wtedy, gdy są przewożone z terenu danego Państwa Członkowskiego na teren innego Państwa Członkowskiego. W takim wypadku paszport musi zawierać informacje oparte na danych z bazy komputerowej.

W tych Państwach Członkowskich paszport, przewożony wraz ze zwierzęciem przywożonym z terenu innego Państwa Członkowskiego, zostaje przekazany w chwili jego przywiezienia właściwym władzom.

- mają prawo do dnia 1 stycznia 2000 r. zatwierdzać wystawianie wspólnych, grupowych paszportów dla stad przewożonych w ramach jednego Państwa Członkowskiego, pod warunkiem, że zwierzęta składające się na takie stada mają to samo pochodzenie i miejsce przeznaczenia, a ponadto w trakcie przewozu zaopatrzone są w świadectwo weterynaryjne.

4. W wypadku śmierci zwierzęcia jego paszport zostaje zwrócony przez hodowcę do właściwych władz w terminie siedmiu dni od daty śmierci zwierzęcia. W wypadku, jeżeli zwierzę zostaje wysłane do ubojni, jej właściciel jest odpowiedzialny za zwrócenie paszportu właściwym władzom.

5. W odniesieniu do zwierząt wywożonych do państw trzecich, ostatni hodowca zwraca paszport właściwym władzom w miejscu, z którego zwierzę jest wywożone.

Artykuł 7

1. Z wyjątkiem hodowców zajmujących się transportem, wszyscy hodowcy bydła zobowiązani są do:

- prowadzenia aktualnego rejestru,
- po pełnym uruchomieniu skomputeryzowanych baz danych, zgłaszania właściwym władzom wszelkich przewozów do i z hodowli oraz wszelkich urodzin i śmierci zwierząt z hodowli, wraz z datami tych zdarzeń, w okresie ustalonym przez dane Państwo Członkowskie, a wynoszących od trzech do siedmiu dni od daty zajścia danego zdarzenia. Jednakże, na wniosek Państwa Członkowskiego i zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2, Komisja ma prawo określić okoliczności, w których Państwa Członkowskie mogą przedłużyć okres maksymalny, oraz określić przepisy szczególne, dotyczące przewozu bydła wywożonych na letnie pastwiska położone w różnych rejonach górskich.

2. We właściwych wypadkach i z uwzględnieniem przepisów art. 6, każdy hodowca zwierząt, natychmiast po przywiezieniu każdego zwierzęcia do hodowli i bezpośrednio przed jego wywiezieniem z niej zamieszcza odpowiednie dane w jego paszporcie, w celu zagwarantowania, że paszport jest zawsze przewożony razem ze zwierzęciem.

3. Każdy hodowca obowiązany jest przedstawiać właściwym władzom, na każde żądanie z ich strony, wszelkie informacje dotyczące pochodzenia, identyfikacji oraz, w określonych wypadkach, przeznaczenia zwierząt, które są jego własnością, są czasowo w jego posiadaniu, są przez niego przewożone, rozprowadzane na rynku lub kierowane do uboju.

4. Rejestr musi być prowadzony w formie zatwierdzonej przez właściwe władze, przechowywany w postaci książki lub danych komputerowych i udostępniany właściwym władzom na każde żądanie z ich strony, przez minimalny okres, którego określenie pozostaje w gestii właściwych władz, jednak nie może być on krótszy niż trzy lata.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie wyznaczają władze odpowiedzialne za zapewnienie stosowania się do przepisów niniejszego tytułu. Państwa Członkowskie informują się nawzajem oraz informują Komisję o tym, jakie władze zostały przez nie wyznaczone w tym celu.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie mają prawo obciążać hodowców kosztami uruchomienia i funkcjonowania systemów, określonych w art. 3 oraz środków kontroli, określonych w niniejszym tytule.

Artykuł 10

Środki i działania niezbędne dla wdrożenia niniejszego tytułu wykonuje się zgodnie z procedurą zarządzania, określoną w art. 23 ust. 2. Środki te obejmują przede wszystkim:

- a) przepisy dotyczące pasków informacyjnych, umieszczanych na uszach zwierząt;
- b) przepisy dotyczące paszportów;
- c) przepisy dotyczące rejestru;
- d) minimalny zakres środków kontrolnych, jakich podjęcie jest niezbędne;
- e) kwestię stosowania sankcji administracyjnych;
- f) środki tymczasowe, niezbędne dla ułatwienia stosowania przepisów niniejszego tytułu.

TYTUŁ II

Znakowanie mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego

Artykuł 11

Podmiot lub organizacja, w znaczeniu określonym w art. 12, które:

- obowiązane są, na mocy niniejszego tytułu sekcja I, do znakowania mięsa wołowego na wszystkich etapach rozprowadzania go na rynku,
- zamierzają, na mocy niniejszego tytułu sekcja II, znakować mięso wołowe w punkcie sprzedaży w sposób dostarczający informacji wykraczającej poza zakres wymaganych informacji określony w art. 13, a dotyczących pewnych charakterystycznych cech warunków produkcji znakowanego mięsa lub zwierzęcia, z którego mięso to pochodzi,

robią to zgodnie z przepisami niniejszego tytułu.

Tytuł niniejszy stosuje się bez uszczerbku dla odpowiednich przepisów legislacji wspólnotowej, w szczególności dotyczących mięsa wołowego.

Artykuł 12

Do celów niniejszego tytułu zastosowanie mają następujące definicje:

- „mięso wołowe” oznacza wszelkie produkty opatrzone kodami CN 0201, 0202, 0206 10 95 oraz 0206 29 91,

- „znakowanie” oznacza umieszczenie fizycznego oznakowania na każdej sztuce lub sztukach mięsa lub na ich opakowaniach, albo, w wypadku produktów nie pakowanych, udostępnienie konsumentowi odpowiednich informacji w formie pisemnej poprzez uwidocznienie ich w punkcie sprzedaży,
- „organizacja” oznacza grupę podmiotów z tego samego lub z różnych części sektora handlu mięsem wołowym.

SEKCJA I

Obowiązkowy wspólnotowy system znakowania mięsa wołowego

Artykuł 13

Przepisy ogólne

1. Podmioty i organizacje rozprowadzające mięso wołowe na rynkach Unii obowiązani są znakować je zgodnie z przepisami niniejszego art.

Obowiązkowy system znakowania gwarantuje możliwość prześledzenia powiązania między informacjami identyfikującymi tuszę, ćwierć lub mniejszą sztukę mięsa, a informacjami identyfikującymi konkretne zwierzę lub zwierzęta, z których mięso to pochodzi, lub, jeżeli spełnia to wymogi sprawdzalności i dokładności informacji, identyfikującymi grupę zwierząt, z których mięso to pochodzi.

2. Oznakowanie zawiera następujące informacje:

- a) numer lub kod identyfikacyjny zapewniający istnienie powiązania między mięsem, a zwierzęciem lub zwierzętami. Numer ten może być numerem identyfikacyjnym konkretnego zwierzęcia, z którego pochodzi mięso lub numerem identyfikacyjnym grupy zwierząt;
- b) numer zatwierdzenia ubojni, w której dokonano uboju danego zwierzęcia lub grupy zwierząt oraz nazwę Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym znajduje się ta ubojnia. Na oznaczeniu musi się znajdować napis: „Ubój w (nazwa Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego) (numer zatwierdzenia)”;
- c) numer zatwierdzenia masarni, w której dokonano podziału mięsa na tusze lub grupy tusz oraz nazwę Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym znajduje się ta masarnia. Na oznaczeniu musi się znajdować napis: „Podzielone w (nazwa Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego) (numer zatwierdzenia)”.

3. Jednakże, w okresie do dnia 31 grudnia 2001 r., Państwa Członkowskie, w których dostępne są wystarczająco dokładne informacje w ramach systemu identyfikacji i rejestracji bydła, określonych w tytule I, mają prawo podjąć decyzję, że w odniesieniu do mięsa wołowego pochodzącego ze zwierząt urodzonych, hodowanych i ubitych na terenie jednego i tego samego Państwa Członkowskiego niezbędne jest także umieszczanie na oznakowaniach pewnych dodatkowych informacji.

4. Stosowanie systemu obowiązkowego, określonego w ust. 3, nie może powodować zakłóceń w handlu między Państwami Członkowskimi.

Ustalenia dotyczące wdrożenia niniejszego systemu, mające zastosowanie w tych Państwach Członkowskich, które zamierzają stosować przepisy ust. 3, wymagają uprzedniego zatwierdzenia Komisji.

5. a) Od dnia 1 stycznia 2002 r. podmioty i organizacje obowiązane są również do wykazywania na oznakowaniach informacji dotyczących:
- (i) Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym dane zwierzę się urodziło;
 - (ii) wszystkich Państw Członkowskich lub państw trzecich, w których odbywała się hodowla;
 - (iii) Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym dokonano uboju;
- b) Jednakże, jeżeli mięso pochodzi od zwierząt urodzonych, hodowanych i ubitych:
- (i) w tym samym Państwie Członkowskim, oznakowanie może być następujące: „Pochodzenie: (nazwa Państwa Członkowskiego)”;
 - (ii) w tym samym państwie trzecim, oznakowanie może być następujące: „Pochodzenie: (nazwa państwa trzeciego)”.

Artykuł 14

Odstępstwa od obowiązkowego systemu znakowania

Na zasadzie odstępstwa od art. 13 ust. 2 lit. b) oraz c) oraz od art. 13 ust. 5 lit. a) (i) i (ii), podmiot lub organizacja, zajmujące się produkcją mięsa mielonego, podają na oznakowaniu informację: „wyprodukowane w (nazwa Państwa Członkowskiego i państwa trzeciego)”, w zależności od tego, gdzie mięso zostało wyprodukowane, oraz „pochodzenie”, w wypadku, jeżeli państwo pochodzenia jest inne niż państwo, w którym powstał produkt.

Obowiązek określony w art. 13 ust. 5 lit. a) (iii) stosuje się do takiego mięsa od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Jednakże taki podmiot lub organizacja ma prawo dodać do oznakowania mięsa mielonego:

- jedną lub więcej informacji określoną w art. 13, i/lub
- datę produkcji mięsa.

Na podstawie doświadczeń i z uwzględnieniem odpowiednich wymogów, podobne przepisy mogą zostać przyjęte w odniesieniu do mięsa siekanego i okrawków mięsa wołowego. zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.

Artykuł 15

Obowiązkowe znakowanie mięsa wołowego pochodzącego z państw trzecich

Na zasadzie odstępstwa od art. 13, mięso wołowe przywożone na teren Unii, co, do którego nie dysponuje się wszystkimi informacjami, określonymi w art. 13, zgodnie z procedurą określoną w art. 17, znakuje się, podając informację: „Pochodzenie: spoza WE” oraz „Ubój w: (nazwa państwa trzeciego)”.

SEKCJA II

Dobrowolny system znakowania

Artykuł 16

Przepisy ogólne

1. W odniesieniu do oznakowań zawierających informacje inne niż określone w niniejszym tytule sekcja I, wszystkie podmioty lub organizacje obowiązane są przedstawić wykaz odpowiednich informacji do zatwierdzenia przez właściwe władze tego Państwa Członkowskiego, w którym odbywa się produkcja lub sprzedaż mięsa wołowego. Właściwe władze mogą także określić, jakie wykazy mają mieć zastosowanie w danym Państwie Członkowskim, pod warunkiem, że korzystanie z nich nie będzie obowiązkowe.

Wykaz informacji umieszczanych na oznakowaniach dobrowolnych obejmuje:

- informacje, które mają być umieszczone na oznakowaniach,
- środki, jakie mają być podjęte w celu zagwarantowania dokładności tych informacji,
- system kontroli, mający zastosowanie na wszystkich etapach produkcji i sprzedaży, włącznie z kontrolami przeprowadzanymi przez niezależne organy, uznawane przez właściwe władze i wskazane przez podmioty lub organizacje. Organ te muszą spełniać kryteria określone w normie europejskiej EN/45011,
- w wypadku organizacji, środki, jakie mają być podjęte w związku z wszelkimi takimi członkami tej organizacji, którzy nie stosują się do wymogów określonych wykazów.

Państwa Członkowskie mają prawo podjąć decyzję, że kontrole prowadzone przez niezależne organy mogą zostać zastąpione przez kontrole prowadzone przez właściwe władze. W takim wypadku właściwe władze muszą dysponować odpowiednio wykwalifikowanym personelem i zasobami niezbędnymi do prawidłowego prowadzenia określonych kontroli.

Koszty kontroli, określonych w niniejszej części, ponosi podmiot lub organizacja, stosująca system znakowania.

2. Zatwierdzenie wszelkich wykazów uzależnione jest od powzięcia przez właściwe władze pewności, w oparciu o dokładne przebadanie odpowiednich komponentów wykazu, określonych w ust. 1, co do prawidłowego i wiarygodnego funkcjonowania przewidywanego systemu znakowania oraz, w szczególności, wszelkich takich wykazów, które nie zapewniają możliwości prześledzenia powiązania między identyfikacją tusz, ćwierci lub sztuk mięsa, a

konkretnym zwierzęciem, z którego mięso to pochodzi, lub, w wypadku, gdy wystarczające jest umożliwienie sprawdzenia dokładności informacji umieszczonej na oznakowaniu, zwierząt, z którego ono pochodzi.

Nie zatwierdza się wykazów, które przewidują stosowanie oznakowań zawierających informacje wprowadzające w błąd lub niewystarczająco jasne.

3. W wypadku, jeżeli produkcja i/lub sprzedaż mięsa wołowego odbywa się na terenie dwóch lub więcej Państw Członkowskich, właściwe władze odpowiednich Państw Członkowskich badają i zatwierdzają przedstawione im wykazy, w zależności od tego, czy zawarte w nich elementy faktycznie dotyczą czynności mających miejsce na ich terenie. W takich wypadkach dane Państwo Członkowskie uznaje zatwierdzenia wydane przez inne Państwa Członkowskie.

Jeżeli w okresie, który zostanie wskazany zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2, licząc od dnia następującego po dniu złożenia wniosku, nie nastąpiło wydanie ani odmowa wydania zatwierdzenia, a właściwe władze nie zwróciły się o dostarczenie informacji uzupełniających, uznaje się, że dany wykaz został zatwierdzony przez właściwe władze.

4. W wypadku, jeżeli właściwe władze wszystkich zainteresowanych Państw Członkowskich zatwierdzają przedstawiony wykaz, odpowiedni podmiot lub organizacja jest upoważniona do znakowania mięsa wołowego, pod warunkiem, że oznakowanie takie zawiera jego nazwę lub znak identyfikacyjny.

5. Na zasadzie odstępstwa od powyższych ust. 1-4, Komisja, zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2, ma prawo wprowadzić w konkretnych, szczególnych wypadkach, uproszczoną lub przyśpieszoną procedurę zatwierdzania wykazów, w szczególności w odniesieniu do mięsa wołowego konfekcjonowanego w małych opakowaniach detalicznych lub najlepszych gatunkowo sztuk mięsa wołowego, pakowanych w indywidualne opakowania, znakowanych zgodnie z zatwierdzonym wykazem i wprowadzanych na teren innego Państwa Członkowskiego, pod warunkiem, że do oznakowania pierwotnego nie zostają dodane żadne nowe informacje.

6. Państwo Członkowskie może podjąć decyzję zakazującą stosowania w oznaczeniach miejsc pochodzenia nazw jednego lub więcej regionów tego państwa, w szczególności, jeżeli taka nazwa regionu:

- mogłaby powodować niejasności lub utrudniać kontrolę,
- jest zarezerwowana dla mięsa wołowego w ramach rozporządzenia (EWG) nr 208/92.

Jeżeli zatwierdzenie zostaje wydane, na oznakowaniu zostaje umieszczona nazwa Państwa Członkowskiego wraz z nazwą odpowiedniego regionu.

7. Państwa Członkowskie informują Komisję o wdrażaniu przepisów niniejszego artykułu oraz, w szczególności, o informacjach umieszczanych na oznakowaniach. Komisja informuje inne Państwa Członkowskie, uczestniczące w pracach Komitetu Zarządzającego ds. wołowiny i cielęciny, określona w art. 23 ust. 1 lit. b) oraz, w wypadkach, gdy jest to konieczne, zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2, ma prawo określić przepisy dotyczące tych informacji, w szczególności ustanowić dotyczące ich limity.

Artykuł 17

Dobrowolny system znakowania mięsa wołowego pochodzącego z państw trzecich

1. Jeżeli produkcja mięsa wołowego odbywa się, w całości lub częściowo, na terenie państwa trzeciego, podmioty i organizacje są upoważnione do znakowania mięsa wołowego zgodnie z przepisami niniejszej części, jeżeli oprócz zastosowania się do przepisów art. 16, otrzymały zatwierdzenie swoich wykazów od właściwych władz, wskazanych w tym celu przez każde z zainteresowanych państw trzecich.

2. Ważność zatwierdzenia wykazu, wydanego przez państwo trzecie, na terenie Unii uzależniona jest od uprzedniego poinformowania Komisji przez to państwo trzecie o:

- właściwych władzach, jakie zostały wyznaczone w tym kontekście,
- procedurach i kryteriach, jakie muszą być stosowane przez właściwe władze podczas badania wykazów,
- wszelkich podmiotach i organizacjach, których wykazy zostały zatwierdzone przez właściwe władze.

Komisja przekazuje te informacje do wiadomości Państw Członkowskich.

Jeżeli, w oparciu o informacje, określone powyżej, Komisja dochodzi do wniosku, że procedury i/lub kryteria stosowane w państwie trzecim nie są równorzędne wobec norm określonych w niniejszym rozporządzeniu, Komisja, po przeprowadzeniu konsultacji z odpowiednim państwem trzecim, podejmuje decyzję, że zatwierdzenia wydane przez to państwo trzecie nie jest ważne na terenie Unii.

Artykuł 18

Sankcje

Bez uszczerbku dla wszelkich działań, podejmowanych przez samą organizację lub przez niezależny organ kontrolny, określony w art. 16, w wypadku, jeżeli zostaje wykazane, że podmiot lub organizacja nie zastosowała się do wykazu, określonego w art. 16 ust. 1, odpowiednie Państwo Członkowskie ma prawo wycofać zatwierdzenie określone w art. 16 ust. 2 lub uzależnić pozostawienie takiego zatwierdzenia w mocy od spełnienia dodatkowych warunków, nałożonych wobec zaistniałej sytuacji.

SEKCJA III

Przepisy ogólne

Artykuł 19

Przepisy szczegółowe

Środki i działania niezbędne dla wdrożenia przepisów niniejszego tytułu przyjmuje się zgodnie z procedurą zarządzania, określonych w art. 23 ust. 2. Dotyczą one w szczególności:

- a) definicji wielkości grupy zwierząt, określonej w art. 13 ust. 2 lit. a);
- b) definicji mielonego mięsa wołowego, okrawków mięsa wołowego lub siekanego mięsa wołowego, określonych w art. 14;
- c) środków niezbędnych dla ułatwienia przejścia od stosowania rozporządzenia (WE) nr 820/97 do stosowania niniejszego tytułu;
- d) środków niezbędnych do rozwiązania konkretnych problemów praktycznych. Środki takie, w należytym uzasadnionych wypadkach, mogą być stosowane za zasadzie derogacji od przepisów niniejszego tytułu.

Artykuł 20

Wyznaczenie właściwych władz

Państwa Członkowskie wyznaczają, nie później niż do dnia 14 października 2000 r., właściwe władze, odpowiedzialne za wdrożenie przepisów niniejszego tytułu.

Artykuł 21

Najpóźniej do dnia 14 sierpnia 2003 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (łącznie, jeżeli będzie to konieczne) sprawozdanie zawierające odpowiednie wnioski dotyczące rozszerzenia zakresu niniejszego rozporządzenia na przetwarzane produkty zawierające mięso wołowe i produkty powstałe na bazie mięsa wołowego.

TYTUŁ III

Wspólne postanowienia

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie środki i działania niezbędne w celu zagwarantowania zgodności z przepisami niniejszego rozporządzenia. Przewidziane środki kontroli stosuje się bez uszczerbku dla wszelkich innych środków kontroli, jakie Komisja ma prawo zastosować w myśl przepisów art. 9 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 2988/95.

Wszelkie sankcje nałożone przez Państwa Członkowskie na podmiot naruszający odpowiednie przepisy są proporcjonalne do skali popełnionego naruszenia. W wypadkach, w których jest to uzasadnione, sankcje takie mogą obejmować ograniczenie przewozów zwierząt do lub z hodowli danego hodowcy.

2. Eksperti Komisji, we współpracy z właściwymi władzami:

- a) weryfikują przestrzeganie przez Państwa Członkowskie wymogów niniejszego rozporządzenia;

b) prowadzą inspekcje terenowe w celu zagwarantowania, że wszelkie działania kontrolne prowadzone są zgodnie z wymogami niniejszego rozporządzenia.

3. Państwo Członkowskie, na którego terenie przeprowadzana jest inspekcja terenowa, zapewnia ekspertom Komisji wszelką pomoc niezbędną do dokonania inspekcji, jakiej udzielenia eksperci zażądata.

Wyniki przeprowadzonych inspekcji muszą zostać omówione z właściwymi władzami danego Państwa Członkowskiego przed sporządzeniem i rozprowadzeniem sprawozdania końcowego.

4. Jeżeli Komisja uznaje, że jest to uzasadnione w świetle wyników przeprowadzonej inspekcji, dokonuje przeglądu sytuacji w Stałym Komitecie Weterynaryjnym, określonym w art. 23 ust. 1 lit. c). W takim wypadku Komisja ma prawo podjąć odpowiednie decyzje zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 3.

5. Komisja nadzoruje rozwój sytuacji: zależnie od wyników swoich obserwacji i zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 3 może zmienić lub odwołać decyzje, określonych w ust. 4.

6. Szczegółowe przepisy stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się, w wypadkach, gdy jest to konieczne, zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 3.

Artykuł 23

1. Komisja korzysta w swoich pracach z pomocy następujących organów:

a) w zakresie wdrażania art. 10, Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej i Funduszu Gwarancyjnego, określonego w art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/1999¹⁸;

b) w zakresie wdrażania art. 19, Komitetu Zarządzającego ds. wołowiny i cielęciny, powołanego na mocy art. 42 rozporządzenia Rady (WE) nr 1254/1999¹⁹;

c) w zakresie wdrażania art. 22, Stałego Komitetu Weterynaryjnego, powołanego na mocy decyzji Rady 68/361/EWG²⁰.

2. W sytuacjach powoływania się na przepisy niniejszego ustępu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej przepisów art. 8.

3. W sytuacjach powoływania się na przepisy niniejszego punktu stosuje się art. 5 i 7 Decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej przepisów art. 8.

Okres, określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

4. Komitety przyjmują własne przepisy proceduralne.

¹⁸ Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 103.

¹⁹ Dz.U. L 160 z 26.06.1999, str. 21.

²⁰ Dz.U. L 255 z 18.10.1968, str. 23.

Artykuł 24

1. Niniejszym rozporządzenie (WE) nr 820/97 traci moc.
2. Odniesienia do rozporządzenia (WE) nr 820/97 interpretuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji, załączonego do niniejszego rozporządzenia w Załączniku.

Artykuł 25

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia od jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do mięsa wołowego pochodzącego ze zwierząt rzeźnych od dnia 1 września 2000 r. włącznie z tym dniem.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 lipca 2000 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

N. FONTAINE

Przewodniczący

W imieniu Komisji

J. GLAVANY

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 820/97	Niniejsze rozporządzenie
Art. 1	Art. 1
Art. 2	Art. 2
Art. 3	Art. 3
Art. 4	Art. 4
Art. 5	Art. 5
Art. 6	Art. 6
Art. 7	Art. 7
Art. 8	Art. 8
Art. 9	Art. 9
Art. 10	Art. 10
Art. 11	-
Art. 12	Art. 11
Art. 13	Art. 12
Art. 14 ust. 1	Art. 16 ust. 1
Art. 14 ust. 2	Art. 16 ust. 2
Art. 14 ust. 3	Art. 16 ust. 5
Art. 14 ust. 4	Art. 16 ust. 4
Art. 15	Art. 17
Art. 16 ust. 1	Art. 16 ust. 3
Art. 16 ust. 2	Art. 16 ust. 3
Art. 16 ust. 3	Art. 13 ust. 2 lit. a)
Art. 17	Art. 18
Art. 18	Art. 19
Art. 19	-
Art. 20	Art. 20
Art. 21	Art. 22
Art. 22	Art. 25

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1825/2000

z dnia 25 sierpnia 2000 r.

określające szczegółowe przepisy stosowania rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97¹, w szczególności jego art. 19,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Należy ustanowić szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, w szczególności w zakresie sprzedaży dokonywanych między Państwami Członkowskimi, aby system etykietowania nie powodował zakłóceń w handlu na rynku wołowiny i cielęciny.
- 2) W celu zapewnienia możliwości prześledzenia, konieczne jest, w kontekście zarówno obowiązkowych, jak i dobrowolnych systemów etykietowania wołowiny, aby podmioty i organizacje stosowały system identyfikowania oraz pełnej, wszechstronnej rejestracji w odniesieniu do wołowiny, na wszystkich etapach produkcji i sprzedaży.
- 3) W celu identyfikacji ubojni nie posiadających numeru zatwierdzenia, konieczne jest, na okres przejściowy, wprowadzenie alternatywnych metod identyfikowania takich ubojni.
- 4) Konieczne jest również określenie procedury, jakie należy stosować podczas etykietowania wołowiny pochodzącej od zwierząt, co, do których nie są dostępne pełne dane dotyczące urodzenia i przemieszczania, ponieważ rejestrowanie tych danych wymagane było dopiero po dniu 1 stycznia 1998 r. na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 820/97 z dnia 21 kwietnia 1997 r., ustanawiającego system identyfikacji i rejestracji bydła oraz dotyczące etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny². Konieczne jest również wprowadzenie podobnego przepisu, dotyczącego etykietowania wołowiny, pochodzącego od zwierząt żywych przywożonych do Wspólnoty z państw trzecich.
- 5) W kontekście pełnego określenia pochodzenia i w celu uniknięcia zbędnego powtarzania oznaczenia na etykiecie Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym zwierzę było hodowane, niezbędne jest wprowadzenie uproszczonego systemu okazywania informacji, opartego na czasie, w którym zwierzę, z którego pochodzi mięso, było hodowane w Państwie Członkowskim lub państwie trzecim, w którym zwierzę to urodziło się lub zostało ubite.

¹ Dz.U. L 204 z 11.08.2000, str. 1.

² Dz.U. L 117 z 7.05.1997, str. 1.

- 6) Konieczne jest wyjaśnienie sytuacji w odniesieniu do dodatkowych informacji, które mogą być umieszczane na etykietach zgodnie z uproszczonymi procedurami etykietowania mielonej wołowiny. Na mocy art. 13 rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, takie dodatkowe informacje mogą zostać określone do dnia 1 września 2000 r. Niektóre informacje mogą zostać określone do dnia 1 stycznia 2002 r., jeżeli dane Państwo Członkowskie podjęło decyzję o stosowaniu krajowego, obowiązkowego systemu etykietowania, obejmującego takie informacje, lub, jeżeli dany podmiot wskazuje taki informacje dobrowolnie.
- 7) W kontekście dobrowolnego systemu etykietowania wołowiny, konieczne jest określenie przyspieszonej lub uproszczonej procedury zatwierdzania niektórych etykietowanych kawałków wołowiny w danym Państwie Członkowskim zgodnie z zatwierdzoną specyfikacją i wprowadzanych na terytorium innego Państwa Członkowskiego.
- 8) W celu zagwarantowania wiarygodności specyfikacji, konieczne jest, aby niezależny organ oraz właściwe władze miały dostęp do wszystkich zapisów prowadzonych przez podmioty i organizacje, oraz przeprowadzania kontroli na miejscu na podstawie analizy ryzyka.
- 9) Art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 ustanawia niektóre przepisy dotyczące produkcji wołowiny w całości lub częściowo w państwie trzecim. Właściwe jest określenie szczegółowych przepisów wykonawczych w zakresie procedury zatwierdzania przywozu wołowiny z państw trzecich.
- 10) W celu zapewnienia, że ustalenia dotyczące etykietowania, stosowanego względem przywożonej wołowiny mają taką samą wiarygodność, jak te, stosowane do wołowiny pochodzącej ze Wspólnoty, Komisja zbada otrzymane zgłoszenia od państw trzecich. Gdy Komisja dojdzie do wniosku, że procedury i/lub kryteria stosowane w danym państwie trzecim są równorzędne w stosunku do norm określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000, kompletne zgłoszenie jest przekazywane Państwu Członkowskim.
- 11) W celu zagwarantowania wiarygodności systemu etykietowania w państwach trzecich, Komisja może zażądać dodatkowych informacji i powinna podjąć wszelkie niezbędne środki w zależności od otrzymanych informacji w wyniku takich wniosków.
- 12) Komisja może przeprowadzać kontrole w państwach trzecich. Aby móc przeprowadzać kontrole w państwie trzecim, Komisja potrzebowałaby wcześniejszej zgody danego państwa trzeciego. W wypadku nie otrzymania takiej zgody Komisja powinna podjąć niezbędne środki.
- 13) Konieczne jest, aby Państwa Członkowskie przeprowadzały kontrole w celu zagwarantowania dostatecznej dokładności etykiet stosowanych dobrowolnie.
- 14) Należy ustanowić ramy w zakresie sankcji nakładanych na podmioty. Ramy te powinny uwzględniać sytuacje, w których operator nie etykietował wołowiny w sposób zgodny z przepisami systemu obowiązkowego etykietowania lub w przypadku, gdy podmiot etykietował wołowinę w ramach systemu dobrowolnego etykietowania, jednak nie

spełniając wymogów specyfikacji lub, gdy zatwierdzona specyfikacja nie istnieje. Na czas ograniczony, do dnia 1 stycznia 2001 r. w celu uwzględnienia trudności podmiotów we wprowadzaniu w życie przepisów niniejszego rozporządzenia, najbardziej surowsze sankcje powinny być stosowane tylko w wypadkach umieszczenia na etykiecie informacji wprowadzających konsumenta w błąd lub niezgodnych z zatwierdzoną specyfikacją.

- 15) Rozporządzenie (WE) nr 820/97 pod warunkiem, że każdy podmiot lub organizacja, zamierzająca umieszczać na etykiecie, dobrowolne wskazania, przedstawić specyfikację do zatwierdzenia przez właściwy organ każdego Państwa Członkowskiego, w którym ma miejsce produkcja lub dana sprzedaż wołowiny. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2772/1999 z dnia 21 grudnia 1999 r., określające ogólne zasady systemu obowiązkowego etykietowania wołowiny³ zezwalało podmiotom, do dnia 31 sierpnia 2000 r., na dalsze dobrowolne umieszczanie wskazań na etykietach wołowiny jako uzupełnienie obowiązkowych wskazań.
- 16) Ustalono, że w zatwierdzona dobrowolna specyfikacja nie została zmieniona oraz pod warunkiem jest ona zgodna z nowymi zasadami, właściwe jest, aby zarówno takie specyfikacje, jak i te zatwierdzone dla państw trzecich, nadal obowiązywać.
- 17) Rozporządzenie (WE) nr 820/97 stanowi, że w przypadku, gdy wystarczające szczegóły są dostępne w systemie identyfikacji i rejestracji bydła, Państwa Członkowskie mogą zdecydować, że dla wołowiny ze zwierząt urodzonych, hodowanych i ubitych w tym samym Państwie Członkowskim, konieczne jest podanie na etykietach także pozycji dodatkowych. Rozporządzenie (WE) nr 2772/1999 zezwoliło Państwom Członkowskim na dalsze korzystanie z możliwości wprowadzenia obowiązkowego systemu etykietowania w odniesieniu do wołowiny pochodzącej ze zwierząt urodzonych, utuczonych i ubitych na ich własnym terytorium, zgodnie z art. 19 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 820/97, tymczasowo do dnia 31 sierpnia 2000 r.
- 18) Decyzja Komisji nr 98/595/WE z dnia 13 października 1998 r. dotycząca stosowania obowiązkowego systemu etykietowania wołowiny we Francji i Belgii⁴ oraz decyzja Komisji nr 1999/1/WE z dnia 14 grudnia 1998 r., dotycząca stosowania obowiązkowego systemu etykietowania wołowiny w Finlandii⁵, zezwalają tym Państwom Członkowskim na wprowadzenie obowiązkowego systemu etykietowania w odniesieniu do wołowiny pochodzącej ze zwierząt urodzonych, utuczonych i ubitych na ich własnym terytorium. Decyzje te, jak również wszystkie kolejne decyzje tego typu, powinny mieć dalej zastosowanie do pełnego wskazania pochodzenia we Wspólnocie do czasu wejścia w życie obowiązkowego systemu etykietowania z dniem 1 stycznia 2002 r.
- 19) W celu nadzorowania stosowania dobrowolnego systemu etykietowania, Państwa Członkowskie powinny rejestrować zatwierdzone specyfikacje i przekazywać Komisji informacje o swoich krajowych przepisach wykonawczych oraz dobrowolnych wskazaniach zatwierdzonych na ich terytorium. Informacje te muszą być regularnie aktualizowane.

³ Dz.U. L 334 z 28.12.1999, str. 1.

⁴ Dz.U. L 286 z 23.10.1998, str. 55.

⁵ Dz.U. L 1 z 5.01.1999, str. 3.

- 20) Konieczne jest uchylenie rozporządzenia Komisji (WE) nr 1141/97 z dnia 23 czerwca 1997 r., ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 820/97 w zakresie etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny⁶, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 824/98⁷. Jednakże w celu uniknięcia niejasności w okresie przejściowym, poprzedzającym wprowadzenie systemu obowiązkowego, ustanowionego w rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000, przepisy rozporządzenia (WE) nr 1141/97 powinny pozostać w mocy w odniesieniu do mięsa pochodzącego ze zwierząt ubitych przed dniem 1 września 2000 r.
- 21) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. wołowiny i cielęciny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wykrywalność

Wszystkie podmioty i organizacje, w rozumieniu art. 12 tiret trzecie rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 stosują, na wszystkich etapach produkcji i sprzedaży, system identyfikacji oraz system pełnej rejestracji.

System taki stosowany jest się w sposób zapewniający powiązanie między identyfikacją mięso a danym zwierzęciem lub zwierzętami jak przewidziano w art. 13 ust. 1 i art. 16 ust. 2 tego rozporządzenia.

System rejestracji zapisuje w szczególności dane dotyczące przybycia i wyjazdu inwentarza żywego, tusz lub kawałków, w celu zapewnienia zagwarantowania korelacji między przybyciem a wyjazdem.

Artykuł 2

Etykietowanie w przypadku, gdy informacja nie jest dostępna

1. Numer zatwierdzenia, określony w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, jest to:

- a) numer zatwierdzenia określony w art. 10 ust. 1 dyrektywy Rady nr 64/433/EWG⁸,
- b) lub, w przypadku, gdy nie ma numeru zatwierdzenia, krajowy numer rejestracyjny.

W przypadku, gdy nie jest dostępny żaden z tych numerów, do dnia 1 stycznia 2001 r. numer może być zastąpiony nazwą (nazwiskiem) i adresem ubojni.

2. Na podstawie art. 13 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1760/2000:

- a) w odniesieniu do mięsa pochodzącego ze zwierząt urodzonych we Wspólnocie przed

⁶ Dz.U. L 165 z 24.06.1997, str. 7.

⁷ Dz.U. L 117 z 21.04.1998, str. 4.

⁸ Dz.U. 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

dniem 1 stycznia 1998 r., w przypadku, gdy informacje dotyczące miejsca urodzenia i/lub miejsca hodowli, innego niż ostatnie miejsce hodowli, nie są dostępne, wskazania miejsca urodzenia i/lub miejsca hodowli zastępuje się wskazaniem „*(Urodzone przed dniem 1 stycznia 1998 r.)”.

- b) w odniesieniu do mięsa pochodzącego ze zwierząt żywych przywożonych do Wspólnoty, w przypadku, gdy informacje dotyczące miejsca urodzenia i/lub miejsca hodowli, innego niż ostatnie miejsce hodowli, nie są dostępne, wskazanie miejsca urodzenia i/lub miejsca hodowli zastępuje się wskazaniem „*(Przywożone żywe do WE)” lub „*(Przywożone żywe z [nazwa państwa trzeciego])”.

Artykuł 3

Uproszczenie wskazania pochodzenia

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, w odniesieniu do wołowiny pochodzącej ze zwierząt, które były hodowane przez 30 dni lub krócej:

- w Państwie Członkowskim lub w państwie trzecim, w którym zwierzę się urodziło,
- w Państwie Członkowskim lub w państwie trzecim, w którym zwierzę zostało ubite,

wskazanie tych Państw Członkowskich lub państwa trzeciego jako Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym zwierzę było hodowane, nie jest wymagane, pod warunkiem, że zwierzęta te były hodowane w innym Państwie Członkowskim lub państwie trzecim przez okres dłuższy niż 30 dni.

Artykuł 4

Wielkość grupy

1. Podczas rozbioru tusz lub ćwierci, wielkość grupy określona w art. 13 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 określa się poprzez liczbę tusz lub ćwierci, które zostały rozebrane i stanowiących dla zakładu dokonującego rozbioru jedną partię. Wielkość ta w żadnym wypadku nie może przekraczać jednodniowej produkcji.

2. W trakcie dalszego rozbioru lub mielenia mięsa, grupa może zostać ustanowiona na nowo z wszystkich grup, określonych w ust. 1, skierowanych do rozbioru lub mielenia tego samego dnia.

Artykuł 5

Mielona wołowina

1. Do celów niniejszego rozporządzenia mięso mielone określa się jako mięso, które zostało posiekane na kawałki lub przepuszczone przez spiralno - śrubową maszynę mielącą.

2. Dodatkowe informacje, które mogą zostać zawarte na etykietach, określonych w art. 14 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 są:

- a) od dnia 1 września 2000 r., wskazania, określone w art. 13 ust. 2 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, jak również data mielenia;
- b) od dnia 1 września 2000 r. do dnia 1 stycznia 2002 r., wskazania, określone w art. 13 ust. 5 lit. a) (i) i (ii) oraz lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, jeżeli dane Państwo Członkowskie podjęło decyzję o stosowaniu krajowego, obowiązkowego systemu etykietowania obejmującego takie informacje lub jeśli dany podmiot wskazuje takie informacje, zgodnie z przepisami tytułu II sekcja II rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, na zasadzie dobrowolności,
- c) od dnia 1 stycznia 2002 r. wskazania, określone w art. 13 ust. 5 lit. a) (i) i (ii) rozporządzenia (WE) nr 1760/2000.

Artykuł 6

Procedury zatwierdzania

1. Okres, przewidziany w art. 16 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, w którym ani nie zostało wydane zatwierdzenie, ani nie odmówiono jego wydania, ani też właściwe władze Państwa Członkowskiego, do którego wołowina jest wysyłana, nie zwróciły się o dodatkowe informacje uzupełniających, wynosi dwa miesiące, od dnia następującego po dniu przedłożenia wniosku.
2. Na podstawie art. 16 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, w odniesieniu do kawałków mięsa pierwszego gatunku, w indywidualnych opakowaniach, etykietowanego w Państwie Członkowskim zgodnie z zatwierdzoną specyfikacją i wprowadzonym na terytorium innego Państwa Członkowskiego, w przypadku, gdy do pierwotnej etykiety nie zostaje dodana żadna nowa informacja, okres przewidziany w art. 16 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 wynosi 14 dni.
3. Do celów art. 16 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, wołowina w małych opakowaniach detalicznych, które zostały opatrzone etykietami w Państwie Członkowskim zgodnie z zatwierdzoną specyfikacją, może zostać wprowadzone na terytorium innego Państwa Członkowskiego i wprowadzone do obrotu bez wcześniejszego zatwierdzenia specyfikacji etykietowania przez Państwo Członkowskie, pod warunkiem, że:
 - a) dane opakowania pozostają niezmienione;
 - b) specyfikacja zatwierdzona przez Państwo Członkowskie, w którym mięso zostało opakowane, obejmuje również wprowadzenie opakowanej wołowiny do obrotu w pozostałych Państwach Członkowskich;
 - c) Państwo Członkowskie, zatwierdzające taką specyfikację, udziela z wyprzedzeniem wszelkich niezbędnych informacji wszystkim pozostałym Państwom Członkowskim, w przypadku, gdy zgodnie z zatwierdzoną specyfikacją opakowana wołowina ma być wprowadzone do obrotu.

Artykuł 7

Kontrole

1. Podmioty i organizacje w dowolnym czasie udostępniają ekspertom Komisji właściwemu organowi oraz odpowiednim, niezależnym organom kontrolnym w rozumieniu art. 16 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 swoje lokale oraz wszelkich dokumentów dowodzących, że informacje umieszczonych na etykietach są poprawne..

2. Właściwy organ oraz, w wypadku, określonym w art. 16 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, niezależny organ kontrolny, przeprowadzają regularne kontrole dokonywane na miejscu w oparciu o analizy ryzyka, uwzględniające w szczególności złożoność danych specyfikacji. Z każdej kontroli sporządza się sprawozdanie opisujące wszelkie uchybienia jak również proponowane środki zaradzenia zaistniałej sytuacji oraz wszystkie terminy i nałożone sankcje.

3. W przypadku, gdy opcja przewidziana w art. 16 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 nie zostaje zrealizowana, Państwa Członkowskie będą przeprowadzały inspekcje w taki sposób, by zagwarantować dokładność stosowanych etykiet. Ich częstotliwość ustalana jest w szczególności przez odniesienie do złożoności danych specyfikacji.

4. Podmioty, organizacje oraz niezależne organy kontrolne przekazują wszelkie istotne informacje właściwemu organowi.

Artykuł 8

Zatwierdzenia wydawane przez państwa trzecie

1. Komisja weryfikuje, czy zgłoszenia są kompletne, jak przewidziano art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1760/2000. Po otrzymaniu zgłoszenia, które jest niekompletne, Komisja informuje dane państwo trzecie, wskazując, informacje, które są wymagane.

Kompletne zgłoszenia przekazuje się Państwom Członkowskim, chyba, że Komisja dochodzi do wniosku, że procedury i/lub kryteria stosowane w danym państwie trzecim nie są równoważne w stosunku do norm przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000, zgodnie z jego prawem do tego na podstawie art. 17 ust. 2 akapit trzeci tego rozporządzenia.

2. Jeżeli w jakimkolwiek czasie Komisja uznaje, na podstawie zgłoszenia przewidzianego w art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, że właściwe jest zweryfikowanie, czy procedury i/lub kryteria zgłoszone przez państwo trzecie są obecnie zgodne z normami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000, Komisja może żądać, aby państwo trzecie udostępniło wszelkie niezbędnych informacji. W szczególności, Komisja może żądać, aby państwo trzecie dostarczyło kopie specyfikacji zatwierdzonych przez wyznaczony właściwy organ. Komisja może ponadto zażądać żeby państwo trzecie upoważniło przedstawicieli Komisji do przeprowadzenia inspekcji w państwie trzecim.

3. Jeżeli jakiegokolwiek informacje lub zatwierdzenia wymagane na podstawie poprzedniego ustępu Komisja nie otrzyma w wyznaczonym przez siebie terminie, Komisja może wnioskować, że procedury i/lub kryteria stosowane w państwie trzecim nie odpowiadają normom określonym w rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000.

4. Komisja może w każdym czasie zmieniać swoją pierwotną decyzję, w zakresie

równoważności procedur i/lub kryteriów stosowanych w danym państwie trzecim, w zastosowaniu art. 17 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 1760/2000.

Artykuł 9

Sankcje

1. Państwa Członkowskie określą system sankcji stosowanych w wypadkach naruszenia rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Ustalone sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

2. Bez uszczerbku dla sankcji, określonych w art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, w sytuacjach, gdy wołowina zostało opatrzone etykietą:

- w sposób niezgodny z wymogami obowiązkowego systemu etykietowania, lub
- w wypadku stosowania systemu dobrowolnego, w sposób niezgodny ze specyfikacją, lub w przypadku braku zatwierdzonej specyfikacji,

Państwa Członkowskie żądają usunięcia wołowiny z rynku do czasu jego ponownego opatrzenia etykietą w sposób zgodny z niniejszym rozporządzeniem.

Jednakże, jeżeli dane mięso, spełnia wszelkie istniejące zasady weterynaryjne i higieniczne, Państwa Członkowskie mogą w uzupełnieniu sankcji, określonych w ust. 1, zezwolić na skierowanie takiej wołowiny bezpośrednio do przetworzenia na produkty, inne niż te wskazane w art. 12 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1760/2000.

3. Do dnia 1 stycznia 2001 r. usunięcia wołowiny z rynku dokonuje się tylko, gdy etykieta zawiera informacje mogące wprowadzić konsumenta w błąd lub informacje niezgodne z zatwierdzoną specyfikacją.

Artykuł 10

Dokumenty

Właściwy organ rejestrują zatwierdzone specyfikacje oraz, w szczególności, wszystkich podmiotów i organizacje odpowiedzialne za etykietowanie wołowiny, oraz niezależny organ odpowiedzialny za kontrole.

Artykuł 11

Powiadamianie

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o:

- a) nazwach władz właściwych w zakresie wdrażania systemu etykietowania zgodnego z rozporządzeniem (WE) nr 1760/2000 jak również dalszych, szczegółowych przepisów wykonawczych, oraz, w szczególności, przepisów dotyczących przeprowadzanych odpowiednich kontroli i nakładanych sankcji;

- b) do dnia 30 września 2000 r., wykaz wszystkich dobrowolnych wskazań, zatwierdzonych na ich terytorium;
- c) aktualizacji wykazu w odstępach trzymiesięcznych, określonego w lit. b).

Artykuł 12

Przepisy przejściowe

Na warunkach, które są zgodne z rozporządzeniem (WE) nr 1760/2000 oraz z niniejszym rozporządzeniem,

- a) dobrowolne specyfikacje zatwierdzone zgodnie z art. 14 i 15 rozporządzenia (WE) nr 820/97 w dalszym ciągu obowiązują;
- b) krajowe, obowiązkowe systemy etykietowania wołowiny, zatwierdzone na mocy art. 19 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 820/97, w dalszym ciągu obowiązują do dnia 1 stycznia 2002 r. jak również wszystkie dalsze takie decyzje.

Artykuł 13

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 1141/97 traci moc.

Jednakże, rozporządzenie to stosuje się je nadal do mięsa pochodzącego ze zwierząt ubitych przed dniem 1 września 2000 r.

Odwołania do uchylonego rozporządzenia, należy traktować jako odwołania do niniejszego rozporządzenia i odczytywane są zgodnie z tabelą korelacji w Załączniku.

Artykuł 14

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wołowiny pochodzącej ze zwierząt ubitych po dniu 1 września 2000 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 sierpnia 2000 r.

W imieniu Komisji

Philippe BUSQUIN

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 1141/97	Niniejsze rozporządzenie
art. 2	art. 1
-	art. 2
-	art. 3
-	art. 4
-	art. 5
art. 1	art. 6
art. 3	art. 7
art. 4a	art. 8
art. 4	art. 9
art. 5 ust. 1	art. 10
art. 5 ust. 2	art. 11
-	art. 12
-	art. 13
art. 6	art. 14